

ผู้ถื่นยมราช

น.นพรัตน์

เล่ม 4

พู่กันยมราช

น. นพรัตน์

จัดพิมพ์จำหน่าย

โดย

สำนักพิมพ์ สลึงวิทยา

๓/๒๕ - ๗/๒๖ วิจิตรวาทา กรุงเทพฯ โทร. ๒๒๒๒๕๕๕๖ - ๒๒๒๒๕๕๕๗

เล่ม 4 (เล่มจบ)

ราคา 55 บาท

พุกนัชมรธา เป็นเรื่องจินกำลังภายใน
ของนักเขียนหนุ่มแห่งใต้หวัน ที่เขียนได้คึกคัก
เลือดปลาน ซึ่งในปัจจุบันยากยิ่งจะมีเรื่องกล้า
ประเทษออกสู่ท้องตลาดแล้ว

พุกนัชมรธา น. นพรัตน์ เรียบเรียงเขียน
ถึงตัวเอกที่แบกความแค้นของตระกูล ดินแดนฟ้า
อันตราย เพลิดเพลินทุกแห่งหน จวบจนเป็นคน
เหนือคน ให้พุกกันทองและขลุ่ยผลาญวิญญาณ
เป็นอาวุธได้อย่างพิสดาร ประหัตประหารอย่าง
สยดสยอง ท่านที่ชอบอ่านเรื่องไม่ควรพลาด

พิมพ์ที่ กทมการพิมพ์ ๓๖/๒๑-๒๓ ซอยเพชรเกษม ๔๖
ถนนเพชรเกษม ภาษีเจริญ กรุงเทพฯ โทร. ๔๖๓๒๒๑
นายนกมต เจริญสุพรรณ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา ๒๕๒๑

บทที่ ๖๐

หงส์งามสำแดงฤทธิ์

เบ้งกเล้งพกพาความอัศจรรย์นันท เว้งว่าง
เลื่อนลอย ย่างเท้าลงกลางทางหลวง

บนทางหลวงเงียบงันวังเวง ตอนนีปราศจาก
ผู้คนสัญจร

เบ้งกเล้งเสาะ พบ สรรหาแห่งหนึ่งชะล้าง
คราบโลหิตบนใบหน้า เร่งรุดเดินทางโดยไร

จุดหมาย

ทันใดนั้น ด้านหลังแว่วเสียงฝีเท้ามาทะลุบัง
ม่านพวงพิศตัวควบขับตรงมาคุดเห็นบิน

เบ้เง็กเล้งเบี่ยงกายตามสัญชาตญาณ ฐีสักม
พลั่งลมพุ่งผ่านกายไป ก่อเกิดผงคลีปลิวคละคลุ้ง ตลบ
ใส่ร่างเบ้เง็กเล้ง

ม่านพวงพิศแม่พุ่งผ่าน ไปด้วย รัศมีความเร็วสุด-
แสน แต่เบ้เง็กเล้งมองปราดเดียวก็ดูออก ว่าบุคลที่
นั่งบนหลังมาเป็นชายฉกรรจ์ชุดครัดกุมสีม่วงสีกน ท่วง
ท่าเหี้ยมหาญผิดสามัญ กลางหลังต่างสะพายอาวุธ ดู
จากสีหน้าอันร่อนรน คล้ายมีเรื่องรีบด่วนใดก็ปาน

ขบคิดถึงตอนนั้น เสียงชายเสื่อปะทะลมพลันดัง
ด้านหลังปรากฏสตรีชราชนางหนึ่ง ผมเผ้าของนาง
ขาวดอกเลา แต่กลับสวมใส่กระโปรงลายดอกไม้อัน
บาดตา

ที่หน้าแตกต้น ตระหนก คือฝีเท้า ของนาง คล่อง-
แคล่วปราดเปรียวเปรียบกับม่านพวงพิศสี หาดูได้เชื่อง
ช้ากว่าไม่ ชั่วพริบตาที่เคลื่อนเข้าใกล้มา

สตรีชราพลันส่งเสียงขึ้น

“นี่ พบเห็นม่านพิศตัวควบผ่านไปหรือไม่ ?”

เบ้เง็กเล้งพอฟัง จึงตอบว่า

“เพิ่งผ่านไปไม่ไกลนัก”

จบคำ หันกายกลับสาวเท้าต่อไป

ดูจากรูปการณ ั้งหมดล้วนเป็นชนชาวบุ วม
ถึงนั้นเบ้เง็กเล้งไม่คิดพาตัวเข้ายุ่งเกี่ยวกับมรสุมการชิง
ดีชิงเด่นด้วย

ได้ยินสตรีชราชนส่งเสียงดังอ้อ พึมพำขึ้น

“อย่างนั้นก็ไล่ล่าตามทันได้”

ในเสียงว่ากล่าว พุ่งปราด ๆ รุดหน้าไปอีก

หาคาดไม่ว่าวิ่งทะบึงไปไม่ไกลนัก พลันหวน
กลับมาอีกคราร้องดังว่า

“ก่อนหน้าม่านทางสี่ ท่านพบเห็นตรุษี่ชุดดำหนึ่ง
ผ่านไปหรือไม่ ?”

เบ้เง็กเล้งกล่าวเสียงนิบนาบ

“ห้ามไม่”

สตรีชรา^๕นั่งงนวบ ทำทีคล้ายไม่เชื่อถือ กล่าว
อีกว่า

“ครุณิ^๕ชุดค่าน้อยอายุประมาณสิบหกสิบเจ็ด ในมือ
ถือขลุ่ยสีชาวเลาหนึ่ง”

เบ็เง็กเล้งรับฟังถึงตอน^๕นี้ ถึงกับสะท้านเข็อก
หรือขลุ่ยในมือครุณิ^๕ชุดคำ กลับเป็นขลุ่ยผลาญวิญญาณ
ที่ตนสูญเสียไป ?

สตรีชรา^๕นั้นมิได้รับคำตอบ จึงร้องว่า

“ท่านหนูหนวกหรือไร เราถามว่าครุณิ^๕ชุดคำถือ
ขลุ่ยสีชาวเลาผ่านไปนานเท่าใดแล้ว ?”

เบ็เง็กเล้งมีตอบคำ ทุ่มเตตัวเบาพุงควับไป ชิง
ลำหน้าสตรีชราไปสามวา

ด้านหลังแว่วเสียงสตรีชราอุทานดังเอ๊ะ โพล่งว่า

“ดูไม่ออกว่าเด็กน้อยกลับมีวิชาฝีมือ”

เบ็เง็กเล้งจิตใจร้อนรุ่ม ทุ่มเตตัวเบาท่องนภา
ถึงขีดสุด ดิถีตอน^๕นั้นบนทางหลวงไร้พ่อคำวานิช มิต้อง
พะวักพะวนมากความ

เร่งรุดอยู่ชั่วขณะ แลเห็นเบื้องหน้าสายตาปรา-
กฏผงกลีตลบอบอวล เห็นแน่ชัดว่าไล่ล่าตามม้าพวงพิ^๕
ทงสีตัวนั้นแล้ว

ที่ห่างไปประมาณร้อยวา เป็นตงคันบังที่ใบไม้
สุ่มหนาแน่นแถบหนึ่ง

ม้าพวงพิ^๕ทงสีตัวพลันลดเลี้ยวเข้าดงไม้ ม่านสาย
ตาถูกบดบัง ไม่อาจพบเห็นอีก

เบ็เง็กเล้งก็สาตพุงร่วงอย่างรวดเร็ว ทะลวงเข้า
ดงไม้ไป

สายตายามกวาดมอง กลับอุทานดังเอ๊ะ โพล่ง
ขึ้น

“คนเล่า ?”

ม้าพวงพิ^๕ทงสีตัวเหวี่ยงตกกับ ถูกทอดทิ้งอยู่ริม
ดง แต่ชายฉกรรจ์บนหลังม้าทงสีมีทราบไปที่ใดแล้ว
ทันใดนั้น....

ส่วนลึกของดงไม้แว่วเสียงทวาดดังมา พร้อมกับ
บังเกิดกระแสพลังแหวกฝ่าอากาศ แสดงว่ามีชนชาว
บู^๕ลัมห์กำลังก้นอยู่ !

เบ็เง็กเล้งคาดคะเนว่าย่อมเป็นชายฉกรรจ์ ทั้งสี่
ได้ล่าตามทันเป้าหมายที่สืบเสาะ พอทุ่มเที่ยงถึงชนแตก
หัก ก็ลงมือหักล้างกัน และเป้าหมายพวกมันอาจบาง
ที่แปด ครุณิซุคคำถ้อยช้อย ที่สตรชรานนั้นเอื่อยอ้างถึง

ถึงนั้นไม่ชะลอชักช้า ฟุ้งปราดไปยังที่มาของ
ต้นเสียงทันที

กลางพื้นที่ว่างในคองไม้ เกิดการต่อสู้อย่างดุ-
เดือดจริง ๆ ปรากฏครุณิซุคคำนางหนึ่งประมือนักกับคู่
ต่อสู้ อวรุณในมือของนางคือขลุ่ยผลาญวิญญาณที่ตน
สูญเสียไปในนั่นเอง!

น่าเสียดายที่ครุณิซุค นั้น มีรู้จักกระบวนท่าขลุ่ย
ไม่อาจแผ่ฟุ้งกำลังภายในเข้าไป ตัวขลุ่ยจึงปราศจาก
ประกายเส้นสายคาด

คู่ต่อสู้ของครุณิซุคคำ หาใช่สี่ชายฉกรรจ์บน
หลังม้า หากแต่เป็นบุรุษหนุ่มชุดครามผู้หนึ่ง

เบ็เง็กเล้งมองปราดเดียวก็จดจำออกมา บุรุษ
หนุ่มนั้นคือศิษย์ของมารดาอำมหิตลัทธิเขี้ยว ฉายาเทพ
บุตรเสื้อครามช่วยชีโหว

เบ็เง็กเล้งพอเห็นเช่นนั้น ก็ร้องตัง ๆ ว่า

“ช่วยเฮีย รีบหยุดมือ!”

ในเสียงร่ำร้อง สาดฟุ้งร่างเขี้ยวต่อสู้ทันที

เทพบุตรเสื้อครามช่วยชีโหว กระโดด ปราดไป
เจ็ดเฮียะ หลบเลี่ยงจากท่าเง็กเขี้ยวเหลียงไซ้ (บรร
ทัดหยกกวาดกราด) ของครุณิซุคคำกวาดตามายังเบ็-
เง็กเล้ง ร้องโพล่งว่า

“เสียวเขียบมาได้ประเสริฐ!”

เบ็เง็กเล้งเพ่งตาไป แลเห็นหน้าผากมันปรากฏ
เหงื่อภาพไหลซึม ลมหายใจหอบถี่เล็กน้อย ดูท่ากลับ
มีอาจมีเปรียบครุณิซุคคำได้

ที่แท้ช่วยชีโหวบังเอิญผ่านทางมา แลเห็นครุณิ-
ซุคคำถ้อยช้อยอยู่ จดจำออกมาเป็นขลุ่ยผลาญวิญญาณ
จึงเข้าใจผิดว่านางลงมือช่วงชิงจากเบ็เง็กเล้ง ถึงนั้น
เปิดฉากต่อสู้กัน

ยามนั้นครุณิซุคคำวิ่งขลุ่ยขึ้นขวางอก พอพบ
เห็นเบ็เง็กเล้ง กลับอุทานดังเฮียะ กล่าวอย่างสงสัยใจ

“ท่านมิใช่ตายไปแล้วหรือ?”

เบ๊เง็กเล้งผ่นยมกล่าวว่า

“โกวเนยกล่าวล้อเล่นแล้ว”

ตรุณชุตคำเล็กควกล่าวว่

“ข้าพเจ้าตอนผ่านซากปรักหักพังแถบหนึ่ง แลเห็นท่านกระแทกนงบนพน พร้มตาไม่เคลื่อนไหว มิผิดกับคนเสียชีวิต เจ้าผู้ถือขลุ่ยไม่คำนึงถึงกฎระเบียบข้อห้ามในวงนักร้อง คิดทำลายซากศพของท่าน ข้าพเจ้าจึงกำนัลมันไปผ้ามือนึง”

เบ๊เง็กเล้งจึงเข้าใจได้ ประสานมือ คารวะกล่าวว่า

“ขอบพระคุณโกวเนยที่ยื่นมือช่วยเหลือ ข้าพเจ้าหาได้ตายไม่ เพียงแต่หักล้างกำลังภายในกับผู้คน จนได้รับบาดเจ็บบอบช้ำ”

ตรุณชุตคำพอง่ง กลับขมวดควกล่าวเป็นเชิงสั่งสอน

“อายุยังเยาว์ กลับหักล้างกำลังภายในกับผู้คน ภายหลังนี้อาจกระทำโดยรู้วามอีก”

เทพบุตรเสียดรามฮวยชีโหว่ที่ด้านข้างต้องแก่น หัวร่ออย่างเย็นชา ขณะจะกล่าววาจา เบ๊เง็กเล้งกลับโบกมือห้ามปรามไว้

เบ๊เง็กเล้งแม่เพ่งพบนางนาง แต่รู้สึกว่ตรุณนางนต้องเป็นอิสตรีที่คอรณ ได้รับการตามใจตลอดมา ขลุ่ยผลาญวิญญาณเมื่อยังอยู่ในเงอมมือของนาง ไม่บังควรฉีกหน้าต่อนาง

ยามนหมยพลางกล่าวว่า

“โกวเนยกล่าวถูกต้อง”

ตรุณชุตคำกล่าวอีกว่

“ถือกำเนิดเป็นชนชาวบู ลม มักเสี่ยงชีวิตหาญหัก นับเป็นการกระทำอันโหดเขลายิ่ง”

เบ๊เง็กเล้งคล้อยตามอีกว่

“มิผิดแม่แต่น้อย”

ตรุณชุตคำยั้งภาคภูมิใจ ผงกศีรษะกล่าวว่า

“รู้สำนักก็ประเสริฐ เราต้องไปแล้ว”

พลางสาวเท้าหมายจากไป....

ครุฑชูตาคำจะพริบตากลมโต กล่าวอย่างสงสัย
ใจ

“พวกท่านคิดทำอะไร?”

ชายฉกรรจ์ทั้งสี่พากันทวาดว่า

“มอบขลุ่ยให้กับพวกเรา”

สีหน้าครุฑชูตาคำปรากฏแวไม่พอใจ กล่าวว่า

“เพราะเหตุใดหรือ?”

“ท่านไม่รู้จักพวกเรา แต่พวกเราทราบประวัติ
ความเป็นมาของท่าน”

“พวกท่านเป็นใคร?”

“ท่านเคยได้ยินฉายากุชวชี่เกยก (สี่ผู้เหี่ยมแห่ง
กุชว) มาหรือไม่?”

“ไม่เคยได้ยินมาก่อน”

“พวกเรารู้จักมักคุ้นกับบิดาท่านป่วยเหินโง้วกัง
(ตะขาบเหินฟ้า) เชียงกัวโฮ้วเป็นอย่างดี มีไมตรีลึกลา
ยิ่ง”

เบ้เง็กเล้งนึกคิดว่าผิดทำแล้ว และตอนนั้นก็
สะดวกกับการยื่นมือไปช่วงชิงขลุ่ยผลาญวิญญูณ มีแต่
ขับไล่สี่ผู้เหี่ยมแห่งกุชวไปก่อน พอได้คิดนั้นก็กำลัง
ภายในชั้น....

หากดไม่ว่าครุฑชูตาคำซึ่งสะอึกไปหนึ่งก้าวกล่าว
ว่า

“พวกท่านรู้จักบิดาเรา แต่จะควบคุมข้าพเจ้าได้
หรือ?”

หนึ่งในสี่ผู้เหี่ยมแห่งกุชวกล่าวว่า

“ท่านทราบความเป็นมาของขลุ่ยเลานหรือไม?”

“ข้าพเจ้าไม่คิดใคร่ทราบ”

“ขลุ่ยเลานเป็นสมบัติพิเศษ สะท้อนท่วงนักร้อง
เรียกว่าขลุ่ยผลาญวิญญูณ”

ครุฑชูตาคำกล่าวอย่างถือมั่น

“ข้าพเจ้าบอกแล้วว่าไม่สนใจ จะอย่างไรนี้เป็น
สมบัติที่มีเจ้าของ สมควรมอบคืนให้”

พลางยื่นมือออก ส่งขลุ่ยมายังเบ้เง็กเล้ง

เงาสีม่วงถลันวูบวาบ ชายฉกรรจ์ทั้งสี่พากัน
ถาโถมเข้าหาครุฑีชุดดำโดยพร้อมเพรียงกัน

ครุฑีชุดดำร้องขลุ่ยผลาญวิญญาณกลับคืน ร่างก็
พลวดยไปวาเศษ กระซอกเสียงว่า

“พวกท่านที่แท้คิดทำอะไร?”

สี่ผู้เหิมส่งเสียงว่า

“มอบขลุ่ยผลาญวิญญาณให้กับพวกเรา”

“พวกท่านกำลังฝันไป ในเมื่อเป็นสมบัติวิเศษ
แม้ไม่มอบคืนต่อมัน ก็ต้องเป็นสมบัติข้าพเจ้า”

เบ๊เง็กเล้งใจสะท้านหวั่นไหว กล่าวว่

“โกวเนี่ย....”

ครุฑีชุดดำแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่

“วางใจเถอะ ในเมื่อเป็นของท่าน ย่อมต้องมอบ
คืนให้กับท่าน”

หนึ่งในสี่ผู้เหิมกล่าวอีกว่

“ท่านอายุยังเยาว์ พลังการฝึกปรือไม่อาจพิทักษ์
รักษาขลุ่ยเถาน เห็นแก่หน้าบิดาท่าน พวกเราจะไม่
ทำอะไร ยังคงมอบขลุ่ยมา”

ครุฑีชุดดำโทสะประดังขึ้น กล่าวว่

“เหลวไหล หรือพลังฝีมือพวกท่านจะเหนือลา-
กว่าข้าพเจ้า ไยไม่ประลองกันสักครา?”

จบคำ ขยับสองไหล่วูบ ละลิ้งถึงเบื้องหน้า
เบ๊เง็กเล้ง ยัดเยียดขลุ่ยผลาญวิญญาณให้ กล่าวเสียง
ตลไส

“อย่าเพิ่งไป ชมดูข้าพเจ้าพิชิตพวกมันด้วย”

เบ๊เง็กเล้งรู้สึกเหนือความคาดหมายยิ่ง รับขลุ่ย
ผลาญวิญญาณไว้ ยามกะทันหันกลับยื่นตะลึงลานไป

ฮวยซีไหวสะอึกกายมากล่าวเบาๆ

“เสียวเซียบ ตอนนี่ยังไม่ไป จะรอดถึงเวลาใด?”

เบ๊เง็กเล้งส่ายหน้ามิตอบคำ จับจ้องมองครุฑี
ชุดดำเขม็งนิ่ง

ฮวยซีไหวกล่าวว่า

“บิดาของท่านรทกษัตริย์มีอาจต่อแยะได้ ทั้งนางก็
เรียนวิชาฝีมือประจำตระกูลสำเร็จถึงเจ็ดส่วนแล้ว”

เบ๊เง็กเล้งผงกศีรษะรับทราบ กล่าวว่

“นางเคยยื่นมือช่วยเหลือข้าพเจ้าคราหนึ่ง ข้าพเจ้าไหนเลยผละจากไปโดยไม่แยแสสนใจความเป็นตายของนางได้”

ยามนั้น ครุณชุตคำถนัดถึงเบ้องหน้าสผู้เหี่ยมแห่งกุชัว ไชวสลับสองมือวาดเป็นท่วงท่าคัมภีร์ของตน กล่าวว่

“บ่อนกระบวนท่ามา”

สผู้เหี่ยมแห่งกุชัวหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่

“พวกเราต้องการขลุ่ยผลาญวิญญาณ ไม่คิดหักล้างกับท่าน”

กล่าวพลางสบตากันวูบ สะอึกเข้าหาเบ้งเง็กเล้ง

ครุณชุตคำยังบังเกิดโทสะลุกฮือโหม พลิกกาย คราหนึ่งสกดขวางหน้าสผู้เหี่ยมแห่งกุชัว ร้องว่

“พวกท่านกล้าดูแคลนเราเชียงกัวหงส์จู่?”

สผู้เหี่ยมแห่งกุชัวทว่

“เฮ้ยเท้ารันทาที่ตาย”

ฝ่ามือทั้งสองสลับกราดฟาด ทอยยกระแทกใส่

หงส์

สผู้เหี่ยมแห่งกุชัวทว่อย่างขุ่นเคือง แยกย้ายกระจ่ายไปรอบข้าง

ครุณชุตคำเชียงกัวหงส์จู่กริ่ร่างไปทุกวันจางๆ สายหนึ่ง กระแทกฝ่ามือออกไม่หยุดยั้ง ชั่วพริบตา ระดมจู่โจมไปสับสองฝ่ามือ แยกย้ายครอบคลุมใส่คนทั้งสี่

เบ้งเง็กเล้งแลเห็นเช่นนั้น ต้องลอบชมเชยในใจ รู้สึกว่เชียงกัวหงส์จู่มีพลังฝีมือไม่ต่ำทราวม

ในยามนั้นเอง....

นอกตงไม้แว่วเสียงขลุ่ยคำรามดังมา

“หงส์จู่ ไม่อาจสูญเสียขลุ่ยผลาญวิญญาณไป”

เสียงขาคำ สตรีชราชลุ่ยดลยดอไม้กริ่ร่างเข้ามาดูสายฟ้า

เชียงกัวหงส์จู่พอกวาดตาไป ก็ร้องว่

“ซิเหลาเล่า สผู้เหี่ยมแห่งกุชัวข่มเหงคน”

หาคาดไม่ว่ตาเจิดจ้าวาวับ ของซิเหลาเล่ากลับกวาดมายังขลุ่ยผลาญวิญญาณในมือเบ้งเง็กเล้ง ไม่รับ

ฟังเสียงร่ำร้องของเชียงกัหวงส์จุ ทะกุกุใส่เบ้เง็กเล้ง
อย่างคร่ำครวญ ทวาดว่า

“เด็กกร่ำกาจบังอาจหลอกหลวงเรา”

เบ้เง็กเล้งฟังปราศออกจากวง หลบเลี้ยงจากท่า
ตะกุกุ ทาสาดประกายเจิดจ้า กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าหลอกหลวงอันใด?”

“เจ้าแสรัง เป็นนิทราบ เรื่องขลุ่ย ผลิตาณ วิญญาณ
ความจริงกลับชิงเร่งรุดมา ยังแสรังแกเล้งมมายอีก”

ร่างพุ่งตามติดเข้ามา กรีดฝ่ามือจุโจมใส่

ฮวยยูโหว่ร้องโพล่งขึ้น

“นางคือนางอสุรเมื่อยสิบปีก่อนนามชียูบิง มิใช่
ตรีศบหากับตะขาบเหินฟ้าเชียงกัหวงส์อย่างสนิทสนม”

มิทันจบคำ เชียงกัหวงส์จุพลวกายเข้ามา
กล่าวว่า

“เหลาเล่า อย่าได้ลงมือ”

ชียูบิงเฟิงใช้ฝ่ามือออก พอเห็นเชียงกัหวงส์จุ
กรีดร่างมากรีบวิ่งฝ่ามือถอยปราศไปด้านหลัง

เชียงกัหวงส์จุบ้องปากกล่าวว่า

“เหลาเล่าฟาคมนั้โยกัน หากจะฟาคจุโจม ก็
สมควรจัดการกับลูกเต่าแห่งกุซัว (ภูเขาเต่า) จึงถูก
ต้อง”

สี่ผู้เหี่ยมแห่งกุซัวเหือดคาลยั้ง ทวาดว่า

“ตะขาบเหินฟ้าโชนอบรมริคาอันป่าเถื่อนเช่นนี้
ออกมา?”

ชียูบิงก็กล่าวว่า

“หงส์จุ ตอนนึ่งคงช่วงชิงขลุ่ยผลิตาณวิญญาณ
จะสำคัญกว่า”

เชียงกัหวงส์จุพาลไม่ยอมรับฟัง กล่าวอย่าง
ขุนเคื่อง

“เหลาเล่าไม่ยอมช่วยเหลือ ข้าพเจ้าก็สามารถ
ต่อสู้กับมันหงส์”

เงาร่างสี่ตัวถลันวูบ ลงมือเป็นกำรบสอง คล้าย
หงส์ดำตัวหนึ่ง พลวแฉลบเข้าหาสี่ผู้เหี่ยมแห่งกุซัว

บทที่ ๖๑

เลอศขโถมดงไม้

เบงกเล่งย่นหยด้อยด้านข้าง คิดใคร่คว้า
พวกมันจะสะสางเหตุการณ์ครานอย่างไร ลอบตก
ลงใจว่าหากมาถึงคราจำเป็น จะไม่สอคม้อย่งเกี่ยว
ส่วนเทพบุตรเสอคราม ฮวยซี้ โหวกั ตามติด
อยู่เบื้องหลังเบงกเล่ง

แต่เห็นเซียงกัหวงส์จุสะบัดสองมือ พุ่งฉวัด
เฉวียนอยู่ท่ามกลางสผู้เหยมแห่งกุชัว ททยอยจุโจม
โหมกระหน่ำไป

น. นพรัตน์

๑๓๑๓

เนื่องจากชียูบิงอยู่ร่วมคัวย สผู้เหยมแห่งกุชัว
เกรงจะถูกกล่าวหาว่าข่มเหงผู้อ่อนเยาว์ และไม่คิดมี
อริกับตะขาบเหินฟ้าเซียงกัหวงส์ ดังนั้นปีคับ้องตำนรับ
ถ่ายเดียว เพียงแต่คุ้มครองตนโดยไม่ตีโต้ไป

โดยนัยกลับ เซียงกัหวงส์จุมุ่งรุกไล่กระหน่ำ
จุโจมโหมใส่อย่างคึกเคือกรุนแรง

นี่กลับเป็นการต่อสู้อันพิเศษพิสดาร แลเห็นร่าง
อันอันเสียดำพุ่งเฉลบแปลบปลาบ เกรว้างสีม่วงว้างวน
เวียนอยู่รอบข้าง พล้งฝ่ามือทะลักหลายออกดังครืน
ครืน

ชียูบิงขมวดคิ้วแนบแน่น ร้องดัง ๆ ว่า

“หงส์จุ รีบหยุดมือ”

เซียงกัหวงส์ยังถูกกระแทกฝ่ามือออกไม่หยุดยั้ง
ทันใด ทวาดเสียงเจ็ยแจ้ว

“นอนลง !”

แว่วเสียงจาดใหญ่ เล่าซา (คนที่สาม) ของ
สผู้เหยม ถูกฝ่ามือกระแทกใส่หัวไหล่ ร่างพุ่งละลือ
ออกจากวง

เสียงโครมพลันดังตามติดขึ้น ร่างของเล่าชา
 สัมผัสเหยียดปะทะกับต้นไม้ใหญ่ข้างเคียง ถึงกับตาลาย
 สมองหมุน ศีรษะแตกโลหิตไหลหลังไหล

สามผู้เหยียดหลังเหลือทวารอย่างขุ่นแค้น

“เอ๋ยเท่าบ้างอาจทำร้ายคน”

เซียงกั๋วหงส์จุหว่อเสียงเจื่อยแจ้วกล่าวว้า

“ระหว่างหนึ่งต่อสี่ ข้าพเจ้ากลับไม่พลาดพลั้ง”

ความจริงช่วยพลังการฝึกปรือของนาง สามารถ
 ต่อสู้กับสี่ผู้เหยียดแห่งกุชัว นับว่าร้ายกาจจริง ๆ

สี่ผู้เหยียดแห่งกุชัวมีอาจสะกดกลนอีก เล่าตัว
 (พีใหญ่) โบกมือทวารว้า

“บุก !”

สะบัดฝ่ามือชิงจูโจม สองผู้เหยียดก็กวัดแกว่ง
 ฝ่ามือทั้งสองข้าง กักเซียงกั๋วหงส์จุไว่กึ่งกลาง

เซียงกั๋วหงส์จุอายุเยาว์แต่ชำนาญกล้าแข็ง ยาม
 ตกอยู่กลางวงล้อมยั้งหว่อคิกคัก ไชวส์ลับสองมือปิด
 บัองตี่ไต่ ทุ่มเทใช้กำลังภายในไป กล่าวเสียงเจื่อย-
 แจ้ว

“หรือยังมีไม้ตายอันร้ายกาจได้อีก ?”

เล่าชาของสี่ผู้เหยียดก็กดฟันโถมเข้าวังต่อสู้ ปรึบ-
 ตานัน ปรากฏกระแสน้ำดังแตกทะลักปั่นป่วน กิ่งไม้
 หักใบไม้พรั่งพรู

เบ๊เง็กเล้งจับตา ชมการต่อสู้จนผงกศีรษะชมเชย
 คิดไม่ถึงว่า เซียงกั๋วหงส์จุจะอาศัยฝ่ามือ ผุด ผ่อง สอง
 ข้างต้านทานรับมือสี่ผู้เหยียดแห่งกุชัวที่แกร่ง กร้าว ห้าว
 หาญได้อย่างคู่คี่กาถึง

สี่ผู้เหยียดแห่งกุชัวแม้มีอาจเบียดเสียดขึ้นเป็นชน-
 ชนยอคฝีมือ แตกเป็นชนชนกระเบื้องคัง บดจนกลบถูก
 เซียงกั๋วหงส์จุที่ไม่เคยออกท่องเที่ยวพัวพันเอาไว้ นับ
 ว่าเสื่อมเสียหน้าอย่างใหญ่หลวง

ชียปิงทางหนึ่งจับตาชมการต่อสู้ พร้อมกับ
 ขำเลียง มองมายังเบ๊เง็กเล้งที่ยึดถือขลุ่ยผลาญ วิญญาณ
 อยู่บ่อยครั้ง

เงาร่างทั้งห้าพัวพันกันอย่างสับสนวุ่นวาย หัก
 ล้างกว่าสามสิบกระบวนท่าแล้ว

เซียงกั๋วหงส์จุตอนแรกอาศัยกระบวนท่าอันพิส-

การ ทำใจโงมอันคร่ำ ในค่านพลังการฝึกปรือ
โหนเลยทักเทียมกับสผู้เทียมแห่งภูชัวได้ เวลาพอนาน
ไป ความเลื่อมลาตาสงกปรากฏขึ้นทันที

แต่เห็นนางส่งเสียงหอบหายใจ ลมปราณไม่
สม่ำเสมอ ทำฝ่ามือยิ่งอ่อนล้า ไม่สามารถทะลวง
ฝ่ามือของสผู้เทียมแห่งภูชัว ถูกกลุ่มมกระหน่ำจน
รือแร่คืบขึ้น

เบ้งเก้เล้งต้องพมพาชน

“ผ่านไปอีกสิบกระบวนท่า น้ากลัวต้านรับไว้
มิได้แล้ว”

ปากกล่าววจา ชุขลุ่ยผลาญวิญญาณเข้าไป
ในอกเสื้อ จับตาจ้องมองเชียงกัวหงส์จุเซมึงนึ่ง

ในยามนั้น สภาพการณ์ในวงต่อสู้พลันแปร
เปลี่ยนไป

เชียงกัวหงส์จุเซฝ่ามือออกด้วยท่าแม่เจียงโปยฮิง
(วิกาลสูแปดทิศ) บีตสกดทำใจโงมที่ระดมโหมใส่ แต่
กระบวนท่าพอใช้หมัดสน กลับเผยช่องโหว่ขึ้นแห่ง
หนึ่ง

เล่าตัวของสผู้เทียมแห่งภูชัวมีประสบการณ์โชก-
โชกชำนาญ คิดล่อลวงศัตรูติดกับดัก จึงหยางร้างไป
ยังด้านหลังเป็นเชิงหลบเลี้ยง

เชียงกัวหงส์จุเซพุ่งออกท่องเทียว ดังนั้นเข้าใจว่า
ใจโงมประสพผล คิดทะลวงฝ่ามือออกจากวงล้อม พลิก
ฝ่ามือตบฟาดซ้ำเติม

สามสผู้เทียมที่หลงเหลือพอเห็นเช่นนั้น ต่างคำ-
รามตักกักกอง กระแทกฝ่ามือทงหกออก!

เห็นแน่ชัดว่าเชียงกัวหงส์จุต้องได้รับบาดเจ็บ
ใต้ฝ่ามือกตกระหน่ำครานแน่แล้ว ทันใด....

เงาร่างสีขาวสายหนึ่งพลันกริควาบเข้ามา ฝ่ามือ
อันหนักหน่วง กระจัดกระจายออกรอบข้าง

พร้อมกันนั้น เงาร่างสีดำก็สะอึกปราดมาจากอีก
ทิศทางหนึ่ง พร้อมกับบังเกิดพลังหมัดกระแทกกระหน่ำ
ออก

เบ้งเก้เล้งได้เข้าสู่วงต่อสู้ ยื่นมือตะปบคว้าคอ
เสื้อด้านหลังของเชียงกัวหงส์จุ ทวาดว่า

“ฮัน!”

ร่างพุ่งควับขึ้นไปจุดเกาทัณฑ์ ใช้ตัวเบาท่องมนาค
พลั่วปราดไปสามวา หลบพ้นจากม่านฝ่ามือของสาม
ผู้^๕เหยม

เพิ่งหลบรอดมาได้ ข้างหูแว่วเสียงระเบิดดัง
กึกก้อง ชุมกำลังสามสายกระแทกลงบนพื้นที่เขียงกัว-
หงส์^๕ยืนหยดอยู่เมื่อครู่ บังเกิดเป็นหลุมลึกแห่งหนึ่ง
สามผู้^๕เหยมพากันแยกย้ายกระจายออก กวาด
สายตามองไป

ที่ข้างหลุม ชายชราชุดดำสวมหมวกกุ่มเลยปลาย
แหลมปีกกว้าง อายุประมาณห้าสิบปี สีนหน้าเหือดตาล
คลั่ง^๕แค้นยืนหยดอยู่^๕หนึ่ง

เหตุแปรเปลี่ยนที่อุบัติขึ้นรวดเร็วดุจประกายไฟ
แม้แต่เทพบุตรเสือกครามช่วยชีโหว่ ชียู^๕บึงก็มีอาจเห็น
ถนัดชัดตา

เบ้งกเล้งกริตรงลงสู่^๕พื้น กลายมือปลดปล่อย
เขียงกัวหงส์^๕ กล่าวเบา ๆ

“หงส์^๕โกว^๕เนยได้รับความแตกตื่นแล้ว”

เขียงกัวหงส์^๕กะพริบตาหลายครั้งครา จับ^๕จ้อง

มองเบ้งกเล้งชั่วขณะ พลันหมุนกายกลับ โถมเข้า
อ้อมอกชายชราชุดดำ ร่ำร้องว่า

“บิดา....”

ที่แท้ ชายชราชุดดำ ท่วงท่า^๕เหยม หาญ คือบิดา
เขียงกัวหงส์^๕ ฉายาตะขาบเหินฟ้าเขียงกัว^๕ไช้

ยาม^๕นเขียงกัว^๕ไช้^๕ยื่นแขนออกโอบเขียงกัวหงส์^๕
ไว้ สองทาสาดประกายอำมหิตอย่างเลื่อนราว

ชียู^๕บึงสาวเท้าเข้าหา กล่าวว่า

“เลากอ ท่านมาแล้ว”

ตะขาบเหินฟ้าเขียงกัว^๕ไช้^๕แค้นเสียงกล่าวว่า

“นับว่ามาสายไปก๊วหนึ่ง”

ชียู^๕บึงงงนิ้ว^๕บ กล่าวว่า

“ท่านเป็นไรแล้ว โฉนแสดงท่าทีดูร้ายปาน^๕?”

เขียงกัว^๕ไช้^๕กระซอกเสียงกล่าวว่า

“เราท่านคบหากันเนิ่นนานปี แต่ท่านเห็น^๕ผู้คน

สี่คนกลุ่ม^๕รุมหงส์^๕คนเดียว กลับไม่แยแสสนใจ หากมิ
ใช้^๕สหาย^๕น้อย^๕นย^๕นมือ^๕ช่วย^๕เหลือ หงส์^๕ก่อน^๕น^๕ย^๕งจะมี
ชีวิต^๕อยู่^๕หรือ?”

ชียูบึงถูกตำหนิจนหน้าแดงวูบ ตะกุกตะกักว่า

“เนื่องเพราะ....”

นางคิดบอกเรื่องขลุ่ยผลาญวิญญาณออกไป แต่
ทว่า ตะขาบ เห็นฟ้าเซียงกัวโฮ้ว กระทั่ง หางตายยังไม่เข้า-
เลื่องเลื่องนาง ผลักใส่เซียงกัวหงส์จ้อออกเบา ๆ ปาก
กล่าวว่า

“หงส์จู้ เจ้าก็หุยกยงพักผ่อน ให้บิดารับทราบ
ไม่ตายของสัณเฑาะพยอมแห่งกุชั้วบ้าง”

เล่าตัวของสัณเฑาะพยอมแห่งกุชั้วรับสะอึกมาสองก้าว
ประสานมือกล่าวว่า

“เซียงกัวตัวกอ (พี่ใหญ่)....”

มีทันกล่าวว่าจา ตะขาบเห็นฟ้าเซียงกัวโฮ้วก็
ทวาดชน

“หุยกปาก เราเซียงกัวโฮ้วแม่ต้องพลชีวิต ก็
ไม่อนุญาตให้ผู้อื่นชมแห่งรังแกธิดาเรา วาจาไรสาระ
ก็ต้องกล่าว ป้อนกระบวนท่ามา”

สัณเฑาะพยอมแห่งกุชั้วหันไปประสานสบตากัน คูท่าที่
พวกมันกริ่งเกรงในตัวตะขาบเห็นฟ้าอยู่หลายส่วน

ตะขาบเห็นฟ้ารังมอชนคุ้มครองออก กระตุกสอง
แขนสั้นไหวดังเกรียวกราว กล่าวว่า

“พวกท่านทำร้ายผู้เยาว์แล้ว หากใครผู้ชราได้
อีก โยมิใช่ประเสริฐเลิศนัก?”

เล่าตัวของสัณเฑาะพยอมกล่าวอีกว่า

“เซียงกัวเฮีย เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ท่านสามารถ
ถามไถ่จากซีเหลาเล่าได้”

ตะขาบเห็นฟ้าเซียงกัวโฮ้ว แค้นหัวร่อ อย่างเย็น
ชา ไขว้สลับสองมือกล่าวว่า

“เรารู้จักว่าผู้ใดคือซีเหลาเล่า ยังไม่ต้องการ
รับฟังวาจาใดๆ เหตุการณ์ที่ผ่านมา เราได้เห็นกับตา
แล้ว หากเก่งกล้าสามารถ ก็ลงมือต่อเล่าสู่ได้อย่าง
เต็มที”

ชียูบึงที่ด้านข้างสอดค้ำชน

“ท่านสม ถวรรับ ฟังต้น สาย ปลายเหตุ ของเรื่อง
ราวก่อน....”

“ไม่จำเป็น ท่านหากมียินยอมพร้อมใจ ก็บุก
เข้ามาอีกผู้หนึ่งได้ เซียงกัวโฮ้วหาแยะไม่”

เล่าทั่วแห่งสผู้เหยมตจใจกล่าววว่า

“พวกเราละลาถอยออกจากคองเม้นกแลวกน”

เซียงกัวโฮ้วตวาคว่า

“หยุดไว้ คิตไกรไปในตอนนไหนเลียง่ายตายตัง
ใจนี้ก รับกระบวนท่า”

ฝ่ามือทั้งสองกระแทกกระทนไป แยกย้ายจูโจม
ใส่สผู้เหยมแห่งกุชัว

มิหนำซ้ำยามเมื่อสาคฟ่งร่างไปจูโจมกระบวนท่า
ได้ตวัดเท้าขวาสั้น เตะกราดใส่ชผู้บึงทียนหยดอยู่ด้าน
ข้าง

ชผู้บึงคิตมถึงว่าเซียงกัวโฮ้วจะจูโจมใส่นางด้วย
รับลาถอยด้านหลัง แแนบชิดกับต้นไมใหญ่ต้นหนึ่ง

ตะขาบเห็นฟ้าเซียง กัวโฮ้ว มีเพียงมี กระบวนท่า
เผ็ดร้อน กำลังภายในลึกล้ำ ทั้งยังเปล่งอาณุภาพร้าย
รุนแรง แม่นยำ ทุก ๆ กระบวนท่าบีบคั้นคุกคามคน

หลักวิชาฝีมือประจำตระกูลยามถูกมันใช้ออก มิ-
ทราบเข้มแข็งจัดเจนกว่าเซียงกัวหงส์จกเท้า พลังฝ่ามือ
พอทะลักผ่าน ใบไม้แห่งที่กองสมอยู่บนพินถึงกับตลบ
อบอวล

สผู้เหยมแห่งกุชัวท่มเทกำลังท่านทานรับไว้ แต่
เมื่อสูญเสียโอกาสรุกไล่สร้างความปั่นป่วนจนมือไม้สน
เป็นพลัน

ยามนั้นเซียงกัวหงส์จกัวชดช้อยถึงเบื่องหน้าเบ-
งึกเล้ง กล่าวเสียงแผ่วเบา

“ขอบพระคุณท่านที่ช่วยเหลือ”

นางเป็นครุฑที่คอรนทะระนง วาจาพอกกล่าวออก
ต้องช่วยเงินจหนำแดงระเรื่อ กัมศิระชะต่ำลง

เบ้งึกเล้งกล่าวว่า

“ท่านเกรงใจไปแล้ว ความจริงสผู้เหยมหากไม่
ดำเนินแผนหลอกล่อ ก็มีใช้คู่มือของท่าน”

เซียงกัวหงส์จกัวบหวมคิมต่ำย้ง กล่าวถามว่า

“ขลุ่ยของท่านเล่า ?”

“ข้าพเจ้าซุกเก็บไว้ในอกเสื้อ ท่านต้องการหรือ
ไร ?”

“หามิได้ เพียงแต่....”

มีทันจบคำ เเงาร่างสายหนึ่งพลันพุ่งโถมเข้าหา
เบ๊เง็กเล้งอย่างเร้งร้อน

เบ๊เง็กเล้งกวาดตาไป รั้งฝ่ามือขวาขึ้น ทวาดว่า

“ชียู๊ปึง ท่านรันทาที่ตาย?”

แต่กระบวนท่ามัทนั้ใช้ออก เชียงกัวหงส์จุกซิง
พุ่งกายไป ทวาดเสียงเจ๊ยแจ้ว

“เหลาเล้าคิดทำอะไร?”

ชียู๊ปึงถูกเชียงกัวโฮ้วทวาดตุดำมา โทสะมีมีที่
ระบายออก ยามนั้นจึงผลกฝ่ามือไปอย่างตรง ๆ

เชียงกัวหงส์จุกซิงแค้นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

“เหลาเล้าคิดทำร้ายข้าพเจ้า?”

เบ๊เง็กเล้งก็กรัดฝ่ามือเข้าวังต่อสู้ ดังนั้นผู้คน
แปดคนแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม เบ๊ตฉากหักล้างกันอย่าง
ซุลมุนวุ่นวาย

ตะขาบเหินฟ้าเชียงกัวโฮ้วที่ต่อสู้อยู่กับสผู้เหี่ยม
แห่งกุชัว ก็ได้ยินเสียงร่ำร้องของธิดา ยิ่งสร้างความ
เคียดดาลจนทวาดไม่ขาดปาก ระคมโหมใช้ไม้ตายออก
ไป

สผู้เหี่ยม แห่งกุชัวก็ลงมือ อย่าง คุดัน อ้ามทิศ
คิดใคร่แลกชีวิตกับฝ่ายตรงข้าม ผนึกกำลังรุกรบอย่าง
เหมาะสมสอดคล้อง

ชั่วคราวให้หลัง....

เบ๊เง็กเล้งทยอยใช้สามฝ่ามือล่าวาญญานออก ทุก
ท่วงท่าคุกคามใส่จุดชีวิตบนร่างกายชียู๊ปึง สร้างความ
ปั่นป่วนเป็นพลัน

หากมิใช่เชียงกัว หงส์จุกกรุกระหนาบ อยู่ด้านข้าง
ขัดมือขวางทางเบ๊เง็กเล้ง เบ๊เง็กเล้งก็สยบชียู๊ปึงได้แล้ว

อีกด้านหนึ่ง สถานการณ์กลับแปรเปลี่ยนไป

คำนวณตามพลังฝีมือของสผู้เหี่ยมแห่งกุชัว มิใช่
คู่มือของตะขาบเหินฟ้าเชียงกัวโฮ้ว แต่สองหมัดยาก
ต้านทานสฝ่ามือ ทั้งสี่พอตรึงสถานการณ์ได้ ก็เริ่มตีโต้
กลับไป อย่างแฉ่มฉ่ำ เชียงกัวโฮ้วเริ่มตกเป็นฝ่ายเสีย
เปรียบบ้าง

ชียู๊ปึงพอเห็นสถานการณ์ผิดท่าไป ก็ซบคิดหา
ทางคลี่คลายอย่างรวดเร็ว

นางทางหนึ่งปีดบ้องตัวน รับกระบวนท่า เบ๊เง็ก-

เล้ง ทางหนึ่งล่าถอยไปยังคานส์ผู้เยี่ยมแห่งกุชวลตทอน
อันตรายให้กับตัวเอง

สองเท่าถดถอยหลายครั้งครา สภาพการต่อสู้
ตอนแรกแบ่งแยกเป็นสองกลุ่ม ตอนนั้นคละเคล้ารวมกัน

ในยามนั้น เบ้เง็กเล้งซ้ายฝ่ามือขวาครรชน
ทั้งกระแทกทั้งจสกั ระดมโหมกระหน่ำเข้าใส่

ชียูบึงใจหายวาบ ในยามฉุกฉะหลุพลันพุ่งเข้า
หาตะขาบเหินฟ้าเชียงกัวไ้ว

เจตนาของนางต้องการพุ่งชนเชียงกัวไ้วถดถอย
ไป ulyan เบ้เง็กเล้งไล่ล่าซ้ำเติม นางจะถลันหลบไป
คานหลังผู้เยี่ยมแห่งกุชวล เพื่อให้เบ้เง็กเล้งประมือกับ
ผู้เยี่ยม

หากาคไม่ว่าสภาวะของนางเร้งร้อนรุนแรงเชียง-
กัวไ้วยังไม่ทันระวัง กลับถูกพุ่งชนจนชวนเชดลาไป
เบื้องหน้าอย่างเสียหลัก

ผู้เยี่ยมแห่งกุชวลเห็นเป็นโอกาสเหมาะ ไหนเลย
ยอมปล่อยให้ผ่านพ้น พวกกันทว่าทว่า

“มอบชีวิตมา !”

ฝ่ามือ แปะข้าง กระแทก กระชน ใส่ เชียงกัวไ้วย
โดยพร้อมเพรียงกัน

“โอโย !”

เสียงแผ่ร้องพลันดัง เชียงกัวไ้วยล้มโครมลง
ทิวระถูกกระแทกแหลกเหลว โลหิตฉีดยพุ่งออกพร้อม
กับมันสมองสีขาวเยิ้ม !

เชียงกัวหงส์จุหน้าซีดเผือก ถาโถมเข้าโอบกอด
ซากศพของมิดา เปล่งเสียงร่ำไห้คร่ำครวญออกมา

เบ้เง็กเล้งพอเห็นเช่นนั้น เพลิงอำมหิตถึงกับ
ลุกฮือโหม ล้วงมือเข้าไปในอกเสื้อ ทว่าทว่า

“ฝีมือที่อำมหิตนัก ขอฆ่าพวกท่านให้หมดสิ้น”

พริบตานันประกายสีขาวสายหนึ่ง สาดกระจายจำ
ขลุ่ยผลาญวิญญาณถูกฉีกออกมา

บทที่ ๖๒

ไมตรียากตรอน

ชียู๋ปิง ประจัน หน้ากับ เบ้งกเล้ง ในด้านตรง
ต้องอุทานว่า

“ขลุ่ยผลาญวิญญาณ”

เบ้งกเล้งแค้นหัวร่อกล่าวว่า

“ท่านมิใช่ต้องการขลุ่ยเล่นหรือ รับไว้”

กริดข้อมือกวาดขลุ่ยออกท่วงท่าน แฝงกำลัง
ภายในเปี่ยมล้น กริดฝ่าอากาศไปอย่างหวัดหวีว
เกรียวกราด

๒. นพรัตน์

๑๓๒๕

ชียู๋ปิงแตกตื่นจนขวัญหนีหิ้นผ่อ แลเห็นเงาขลุ่ย
กระจายมาถึง รีบผลักฝ่ามือขาวออกไปสุดกำลัง

“โอ้ย....”

เงาขลุ่ยพอกกริดผ่าน แขนข้างขวาของชียู๋ปิงถูก
ตัดขาดจากกัน ร่างปลิวละลือไปกว่าสามวา กระเสือก
กระสนคั่นร่นอยู่ชั่วขณะก็นิ่งเจี๋ยบงันไป

สี่ผู้เหยียดแขนไขว่ไหนเลยเคยเห็นสภาพเยี่ยงนี้มา
เล่าตัวกู้อย่างกังวาน เป็นสัญญาณให้หลบหนี เงา
ร่างทงส่ายพลันกระจายออกจากวง

เบ้งกเล้งสองตาแดงฉาน ทวาดว่า

“สี่ชีวิตไว้”

ร่างพุ่งวาบไปจุสหายฟ้า ขลุ่ยผลาญวิญญาณไข
ออกตัว ท่าแรก ของ สี่กระบวน ท่าผลาญวิญญาณนาม
สะท้านขวัญ

ประกายขลุ่ยพองพุ่งผ่าน เสียงแผดร้องพลันดัง
เล่าสี่ของสี่ผู้เหยียดแขนล่าคอกถูกทะเลงเป็นรู ท่าโลหิตฉีกพุ่ง
เป็นทางยาว ร่างก็หงายตึงลง

เบ้เง็กเล้งฟุงกายเป็นวงกว้าง สามกระบวนท่า
ผลาญวิญญาณที่หลงเหลือถูกทยอยใช้ออกไป เสาขลุ่ย
ฟุงฉวัดเฉวียนตุส่ายฟ้าคะนองฝน อานุภาพเกรี้ยว-
กราดรุนแรงสุดจะเปรียบ

เสียงแผดร้องดังซ้ำซ้อน !

ท่าโลहितกระชานเข็น !

ประกายสีชาวลายวับ บนพื้นดินก็เพิ่มซากศพ
ขึ้นอีกสามซาก กระจัดกระจายเรียราดไปทั่ว

เบ้เง็กเล้งปลิดชีวิตชียุบึง สี่ผู้^๕เหยิ่มแห่งกุชั้วลง
ได้ในมิกี้กระบวนท่า กระทำสำเร็จในชั่วพริบตา เทพ-
บุตรเสือกครามช่วยชีโหว่ถึงกับจ้องมองจนปากอ้าตาค้าง

เบ้เง็กเล้ง^๕รงขลุ่ยกลับ ชุกไว้ในอกเสื้อ^๕ กล่าว
เสียงทุ้มหนัก

“ถวนเป็นบุคคลดสมควรฆ่า เยี่ยงนี้กลับให้ความ
สะทกตายแก่พวกมันแล้ว”

เทพบุตรเสือกครามสาวเท้ามาหลายก้าว กล่าวว่า

“จากกันไม่นานนัก พลั้งมือของเสียวเยียบถึง
กับสูงล้ำสุดยอดแล้ว”

“ช่วยเยียยกย่องชมเชยไป ผู้น้องมิกี้ล้ารับไว้

ขณะกล่าววาทา ข้าเลื่องมองไปยังเชียงกั๋วหงส์จุ
แต่เห็นนางยังฟุปร่างบนซากศพบิดา รำให้อย่างโคกกา
อาคร

เบ้เง็กเล้งบังเกิดความสลดทันทูใจ หวนนึกถึง
พระคุณที่นางมอบคืนขลุ่ยผลาญวิญญาณให้ ต้องสาव
เท้าไปข้างกายของนาง ปลอบประโลมว่า

“หงส์จุโกวเนี่ย คนตายแล้วมีอาจ^๕พินกันชีพ
ยังคงระงับความโศกเศร้า จัดการกลบฝังซากศพ”

น้ำตาเซียงกั๋ว หงส์จุ ไหลริน ฟุปร่างพริ้ว ทุจ ทำนบ
ทลาย ยิ่งรำให้จนน้ำตาแทบเป็นสายเลือด

เบ้เง็กเล้งได้แต่หันไปกล่าวกับช่วยชีโหว่

“ช่วยเยีย พวกเราก็กกลบฝังซากศพเหล่านี้อะ”

ถึงนั้นทั้งสองใช้^๕งไม้ชุกเป็นหลุม กลบฝังซาก
ศพสี่ผู้^๕เหยิ่มแห่งกุชั้วและชียุบึงไว้รวมกัน จากนั้น^๕
บรรจุฝังตะขาบเหินฟ้าเซียงกั๋วไว้^๕อีกหลุมหนึ่ง

ยามนั้นเป็นเวลายามเที่ยง เซียงกั๋วหงส์จุได้กราบ

กรานหลุมฝังศพเชียงแก้วไฮ้หลายครา จากนนั้นไว้อาลัยอยู่ด้านข้าง

เบ้งกเล้งกล่าวว่า

“หงส์จูโกวเนี่ย ท่านเชิญตามสะดวกเถอะ ข้าพเจ้าต้องเร่งรุดเดินทางแล้ว”

มิกาดช่วยซีโหวพลันกล่าวว่า

“เสียวเซียบช้าก่อน”

“ช่วยเซียบมีคำแนะนำใด?”

“เพราะ เพื่อ ทดแทน พระคุณที่ท่านยื่นมือช่วยเหลือเรา ผู้ช่วยเหลือได้สืบเสาะหาเสียวเซียบ มีเรื่องหนึ่งใคร่เรียนบอก เมื่อครู่กลับไม่ทันสนทนาลัง”

“อ้อ มิทราบเป็นเรื่องใด?”

ช่วยซีโหวกล่าวอย่างจริงจัง

“วงนักเลงระหว่างนราลือว่า แลบทือกเขามือชิวชุกซ่อนขุมวิชาฝีมือของยอดคนรุ่นก่อน ยอดฝีมือส่วนใหญ่ได้เร่งรุดไปแล้ว ด้วยพลังฝีมือของเสียวเซียบ หากเดินทางไปย่อมประสบความสำเร็จ”

เบ้งกเล้งยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

“กุศลเจตนาของช่วยเซียบขอรับไว้ด้วยใจ แต่ตอนนั้นข้าพเจ้ายังมี ภาระกิจ ส่วนตัวต้อง กระทำ ไม่ อาจเดินทางสู่บู๊ชิว พร้อมกันนั้นของวิเศษทรงคุณค่า ก็มีวิชาฝีมือ ต้องเป็นผู้มีวาสนาจึงได้ครอบครอง ข้าพเจ้ามีกล่าละเมอเพื่อฝันไป”

ช่วยซีโหวบังเกิดความผิดหวังยิ่ง กล่าวว่า

“คิดไม่ถึงว่าเสียวเซียบจะมีจิตใจกว้างขวางปาน

นี้

เบ้งกเล้งส่ายหน้าบอกว่าชมเชยไปแล้วประธานม็อกกล่าวว่า

“ขออ้อแล้ว”

เชียงแก้วหงส์จูพลันเบี่ยงกายขวางหน้า กล่าวว่า

“ท่านคิดไปที่ใด?”

“ข้าพเจ้าต้องเร่งรุดสู่แดนปักไ้ (ทะเลเหนือ) สักครา”

เชียงแก้วหงส์จูเบี่ยงตาจนกลมกว้าง กล่าวว่า

“อย่างนั้นข้าพเจ้าเล่า?”

“ท่าน....”

“บัดนี้บิดาข้าพเจ้าสนับนุญไปแล้ว หลงเหลือ

ข้าพเจ้าอยู่โดดเดี่ยวลำพัง จะไปยังที่ใดกัน?”

“นี่....โกวเนยสามารถกลับบ้านได้”

“พี่พี่ของข้าพเจ้าก็คบคิด เมื่อเป็นเช่นนั้น
ข้าพเจ้าเท่ากับไร้ที่ฝากฝังพักพิงแล้ว”

“โอ ข้าพเจ้าก็ปราศจากบ้านช่อง ไม่สามารถ
ช่วยเหลือโกวเนยได้”

“เราท่านต่างไร้บ้าน ล้วนเป็นผู้รอนเร่พเนจร
ข้าพเจ้าจะท่องเที่ยวในวงนักร้องเคียงคู่กับท่าน”

วจากล่าวอย่างสัจย์ซื่อไร้เดียงสา แต่เบ๊เง็กเล้ง
ต้องผินแถมยมกล่าวว่า

“ชีวิตของข้าพเจ้าน่าบวดยากเข็ญยิ่ง ไม่อาจนึก
ลากโกวเนยมาร่วมเผชิญทุกข์”

“แต่ข้าพเจ้ามั่นใจว่าล้ากลืนรับได้”

เบ๊เง็กเล้งกระอักกระอ่วนใจยิ่ง ยามกะทันหัน
มีทราบจะตอบว่ากระไร

เซียงกั้วหงส์จูเบ้งตามองมา กล่าวว่า

“ท่านรังเกียจข้าพเจ้าหรือ?”

“ห้ามได้”

“อย่างนั้นไหนแสดงท่าทีซึ่งซึ่ง ไม่ยินยอมตอบ
วจากล่าวเจ้า?”

เบ๊เง็กเล้งนับว่าอัจนปัญญาจริงๆ เซียงกั้ว
หงส์จูสบ่ท่ามาอีกหนึ่งก้าว จุ่ตรงแขนเสื้อเบ๊เง็กเล้งไว้
กล่าวว่า

“หากจะไปก็ไปกันเถอะ”

ฮวยซีไหวกก็กล่าวว่า

“เสียวเซียบ ในเมื่อเซียงกั้วโกวเนยยินยอม....”

เบ๊เง็กเล้งกริ่งเกรงว่ามันจะพลั้งปากออกมา จึง
ซึ่งกล่าวว่า

“ข้าพเจ้ามีเรื่องสำคัญต้องกระทำจริง ๆ เพียง
แต่....”

เซียงกั้วหงส์จูกล่าวอย่างลึงโลด

“ท่านรับปากแล้ว?”

เบ้งเก้งเล็กถูกก่อกวนจน หัวร่อมือออก ร้องไห้ได้
หันไปประสานมือต่อฮวยซีโหว่ กล่าวว่า

“ฮวยเฮียยังมีภาระกิจอื่นใดหรือไม่?”

ฮวยซีโหว่การะตอบ กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเร่งรุดออก สืบเสาะ หา เสี่ยว เฮียบ โดย
เฉพาะ ห้ามมีเรื่องอื่นใดไม่”

“อย่างนั้นข้าพเจ้ามีเรื่องหนึ่งคิดให้วุ่น มี
ทราบบ้านสามารถรับปากหรือไม่?”

“เสี่ยวเฮียบกล่าวเกินไปแล้ว ขอเพียงมีคำสั่งมา
แม่เต๋นูกนาลุยไฟ ก็ไม่บิตพลัวบายเบียง”

“ข้าพเจ้าคิดรบกวน ฮวยเฮีย เดินทาง สู่เทือกเขา
ก๊วะซังซัวสักครา”

ฮวยซีโหว่กล่าวถามว่า

“มีทราบบมีเรื่องใดคิดใช้สอยข้าพเจ้า?”

“ข้าพเจ้าคิดให้วุ่นท่านน้อมส่งเซียงกั้วโกวเนย
สู่ก๊วะซังซัว สืบเสาะหาตังเปี้ยเกี้ยวโกวเนย”

จบคำ หันไปกล่าวกับเซียงกั้วหงส์จุ

“หงส์จุโกวเนย ที่ก๊วะซังซัวมีโกวเนยอยู่หลาย
นาง คบหากับข้าพเจ้าอย่างสนิทสนม ท่านก็ไปอยู่ร่วม
กับพวกนาง รับรองไม่เจียบเหงาเปล่าเปลี่ยว”

เซียงกั้วหงส์จุเบ้งตาจนกลมกว้าง ทวนคำว่า

“มีโกวเนย หลาย นาง คบหากับท่าน อย่างสนิท
สนม?”

“ถูกแล้ว พวกเรามีมิตรคู่จุน้อง”

เซียงกั้วหงส์จุคล้ายระบายลมหายใจออกมา แต่
ยังเข็ดปากน้อย ๆ กล่าวว่า

“ไม่ ข้าพเจ้าต้องการไปกับท่าน”

“โกวเนย นี่ทำไม่ได้”

“เพราะเหตุใด ท่านไม่ชมชอบข้าพเจ้า?”

วาจาพองโผล่งจากปากจึงรู้สำนึก หน้าผุดผาด
แปรเปลี่ยนเป็นแดงฉาน

เบ้งเก้งเล็กหันาร้อนผะผ่าว รีบกล่าวว่า

“ห้ามได้ หากแต่การไปแดนบักไฮ่ครานี้มีความ
สำคัญยิ่ง ต้องค้นค้นเป็นพนัน ผ่าดินแดนหิมะ....”

เซียงกั้วหงส์จุจึงกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่เกรงเกรงต่อความยากลำบาก”

“แต่ไก่อเนี้ยไม่จำเป็นต้องเผชิญกับความลำบาก
เลย”

“อย่างนั้นท่านไหนจึงรู้ไป?”

“นี่...แม่แต่ข้าพเจ้ากับมหาราช”

วาทาของเบ๊เง็กเล้ง กล่าวไปตามความสัจย์ ตน
มีทราบว่าการไปแดนปักไค่หรานี้ ที่แท้เป็นเพราะเหตุ
ใด?

สภาพการณ์แดนปักไค่ ซึ่งมีแต่หิมะน้ำแข็ง
สำหรับกับเบ๊เง็กเล้งแล้ว นับว่าแปลกตาไม่เคยเผชิญ
มาก่อน

เพียงเพราะคำเชิญชวนของอาคันตุกะอุดรเบ๊ฮัน
เบ๊เง็กเล้งมีแน่ว่าจะเดินทางไป โดยเฉพาะในยามที่
วงนักเลงถูกคุกคามด้วยมหันตภัยเช่นนั้น

แต่ทว่าวาทาของกิมเล้งจ้อ เบ๊เง็กเล้งมีอาจไม่
รับฟัง

เบ๊เง็กเล้ง ทราบว่า ผู้นำในสี่ สวรรค์แห่งบู๊ ล้ม
ท่านนี้ ย่อมไม่เรียกให้ตนตรากตรำลำบากโดยไร้คุณค่า

พร้อมกันนั้น ส่วนลึกในหัวใจเบ๊เง็กเล้ง คล้ายรู้สึก
สมควรเดินทางไป จึงจะวางใจได้

ความรู้สึกยังรุนแรงขึ้นหลังจากที่ได้พบกับเบ๊-
เง็กฮั่ว เร่งเร้าจิตใจเบ๊เง็กเล้งสุดแสน

ยามนี้ ช่วยชี้โหวตสังเกตพบว่าสีหน้าเบ๊เง็กเล้ง
เปี่ยมแววมั่นหมองกังวล ดังนั้นกล่าวกับเซียงกั๋วหงส์จุ

“เบ๊เสี่ยวเซียบเมื่อกกล่าวเช่นนั้น ไกอเนี้ยเร่งรู้
สึกว่าขังขัง ฟ่านักสักระยะหนึ่งเถอะ”

เบ๊เง็กเล้งสอศคำขึ้น

“จะอย่างไรก็ตาม ในปีหน้าพวกเราก็ได้ประสบ
พบหน้ากัน”

เซียงกั๋วหงส์จุกล่าวว่า

“ปีหน้าท่านจะเร่งรุดกลับไปสมทบหรือ?”

“พวกเรานัดพบกันในสารทง่วนเซียว (หลัง
ตรุษจีนสิบห้าวัน) ที่ห้องกั๋เอียงเหลา ข้าพเจ้าจะต้อง
เดินทางไปแน่นอน เมื่อถึงเวลานั้นท่านก็ติดตามตง

โคโนะและพวกผู้หญิงอีกเอียงเหลา พวกเราจะได้พบ
พานกันอีก”

ฮวยซี ไหวกล่าวเสริมขึ้น

“อีกสองเดือนจะถึงกำหนดสารทง่วนเซียวแล้ว”

เซียงกั๋วหงส์จูเบ้งตา สุก ใสจ้อง มอง เบ๊เง็กเล้ง
อย่างอาลัยอาวรณ์ สุกท่ายผงกั๊วชะอย่างอัจนปัญญา
กล่าวยั่วว่า

“ท่านไม่อาจหลอกลวงข้าพเจ้า?”

เบ๊เง็กเล้งยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

“ข้าพเจ้ามีความจำเป็นต้องหลอกลวงท่าน”

ความรักของคนที่นับว่าพิเศษพิสดารสุดแสน
เซียงกั๋วหงส์จูเพียงแต่แรกประสพพบเบ๊เง็กเล้ง ตอนนั้น
กลับคล้ายคนรักที่คบค้าหาสวกันเนิ่นนานปี ยากจะสลัด
พรากจากได้

นางเพ่งตามองเบ๊เง็กเล้งนิ่งนาน ขบริมฝีปาก
ท่อนล่าง กล่าวเสียงอ้ออึง

“ในสารทง่วนเซียวท่านต้องเร่งรัดผู้หญิงเอียง
เหลาให้จงได้”

เบ๊เง็กเล้งหาใช่ต่อไปนี้ฉันนึก ปราศจากหัวใจ
ไมตรี สำหรับกับเซียงกั๋วหงส์จู คราแรกที่พบหน้า
ก็บังเกิดความนึกคิดต่อนางในทางดีงาม ตอนมีทราบดีว่า
เป็น “ความรัก” หรือไม่ แต่รู้สึกว่าคุณนั้นเป็นหยก
บริสุทธิ์อย่างแท้จริง

บัดนี้ วาจาของเซียงกั๋วหงส์จู ได้ถึงส่วนลึก
ของหัวใจเบ๊เง็กเล้ง อดบังเกิดความ 탄ตันมิได้

แต่เบ๊เง็กเล้ง ไม่อาจ แสดงความรัก ออกทางสี-
หน้า หนึ่งเพราะกายและใจของตน ผ่าฝัดต่อชออี
เซียงแห่งหมู่บ้านเมฆพลวแล้ว

มิว่าชออีเซียงจะตอบต่อตนอย่างไร ตนต้องรับ
ผิดชอบต่อความจริงที่เกิดขึ้น จึงจะไม่ผิดต่อมโนธรรม
ประจำใจ สมควรทุ่มเทความรักทั้งหมดแก่ชออีเซียง

พอประหวัดหวนนึกถึงชออีเซียง ย่อมนึกถึง
ความเข้าใจผิดระหว่างตนกับนาง

เบ๊เง็กเล้งรำพึงในใจ

“เราไม่อาจปล่อย ให้ความเข้าใจผิด เป็นเครื่อง

ทำลายความรักระหว่างเรากับชอฮิฮัย สักวันหนึ่ง
ความเข้าใจผิดนั้นจะต้องคลี่คลายกระจ่าง”

เซียงกั๋วหงส์ดู แลเห็นเบ๊เง็กเล้งยืนเชื่องซึมเซา
ราวรูปปั้น เน้นนานยังไม่กล่าววาจา ต้องกล่าวอย่าง
สงสัยใจ

“ท่านนึกถึงเรื่องใด?”

เบ๊เง็กเล้งหน้าแดงวูบ บ่ายเบี่ยงว่า

“ข้าพเจ้ายกกำลังคำนวณ นับระยะเวลาที่เดินทางสู่
แดนปักไค้ ว่าจะรุดสู่ห้องกั๋เอียงเหลาทันเวลาได้อย่างไร
ไร”

ฮวยซีโหว่จับตาสังเกตอยู่ด้านข้าง มันมีประสบ
การณ์ในชีวิตมาก่อน ย่อมฟังออกว่าวาจาเบ๊เง็กเล้งมี
ได้กล่าวจากใจจริง

ที่แท้เบ๊เง็กเล้งครุ่นคิดถึงเรื่องใดมันหาทราบไม่
แต่สังเกตจากประกายตา อันเลือนลอยของเบ๊เง็กเล้ง
แสดงว่ากะนั้นนึกถึงเรื่องใดอยู่

เหลียวดูเซียงกั๋วหงส์ดู ประกายตากก็เปี่ยมแว
วฉ่ำแสงไม่ตรี ทำให้ฮวยซีโหว่ต้องคำนึงขึ้น

“หรือ หนู่มสาวทั้ง สองต่าง บังเกิด รัก แรก พบ
เพียงแต่เราสอดแทรกอยู่กึ่งกลาง ยามกะทันหันมิอาจ
กล่าวจากปาก”

ฮวยซีโหว่มั่นใจว่าตัวเองเข้าใจมิติพลากเพราะ
สำนักในพระคุณที่เบ๊เง็กเล้งเคยยื่นมือช่วยเหลือ จึง
ครุ่นคิดหนทางส่งเสริมหนู่มสาวทั้งคู่

พอได้คิด ก็สับเท้าไปหนึ่งก้าว กล่าวว่า

“เสียวเซียบ การไปกะวังซัวครานี้ เมื่อได้
พบตังโกวเนี้ย หากแม่นนางไม่เชื่อถือโดยสนิทใจ
เล่า?”

เบ๊เง็กเล้งสั่นศีรษะกล่าวว่า

“คาดว่าคงไม่....”

ฮวยซีโหว่สอดคำขึ้น

“ข้าพเจ้ากับหงส์ดูโกวเนี้ย ล้วนไม่รู้จักตังโกว-
เนี้ย กั๋นเสียวเซียบ ยังคงมอบสัญญาลักษณ์ใดต่อ
หงส์ดูโกวเนี้ย พิสูจน์ยืนยันนัยศักดิ์ศรี”

เซียงกั๋วหงส์ดูก็กล่าวว่า

“ถูกแล้ว หากแม่นพวกนางไม่ยอมรับข้าพเจ้า
ไว้ ข้าพเจ้าจะแบกหน้าอยู่ได้อย่างไร”

เบ็เง็กเล้งกล่าวว่า

“ข้าพเจ้ามิใช่ประมุขสำนักหนึ่ง ไหนเลยมี
สัญลักษณ์ใดติดตัว”

ฮวยซีโหว่รีบกล่าวว่า

“อย่างนั้นก็ใช้ เครื่อง ประดับ ติดตัว ของ เสี่ยว-
เซียบแทนเถอะ”

เบ็เง็กเล้งเงยบงันชั่วขณะ เพราะเพื่อเร่งรัด
เซียงกั๋วหงส์จูสั้วจะซังซัว จึงปลดหยกประดับสี่แฉง
ซึ่งมารตามอบให้ และตนใช้แลกเปลี่ยนกับซออีเซี่ย
แต่ถูกนางมอบคืนลงมา กล่าวว่า

“นี่เป็น หยก ประดับ ที่มารดา ข้าพเจ้ายก นัลให้
สลักเสลาจากหยกแดง เป็นเครื่องประดับกายข้าพเจ้า
ตลอดมา ตั้งโกวเหนียและพวกถ้วนทราบว่าเป็น
สมบัติส่วนตัวข้าพเจ้า”

ฮวยซีโหว่แย้มยิ้มอย่างลึกลับ รับหยกประดับ
จากมือเบ็เง็กเล้งส่งมอบต่อเซียงกั๋วหงส์จู ปากกล่าวว่า

“หงส์จูโกวเหนีย เบ็เสี่ยวเซียบมอบสมบัติประจำ
ตระกูลให้ เท่ากับฝากฝังดวงใจต่อท่านแล้ว”

เซียงกั๋วหงส์จูใจสะท้านหวั่นไหว หน้าแปร
เปลี่ยนเป็นแฉงฉาน ชะม้ายชายตามองเบ็เง็กเล้งแวบ
หนึ่ง กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าจะรอคอยท่าน”

จบคำ พลั้วละลือไปจุผีเสื้อตัวหนึ่ง โดกแล่น
จากไปทันที

บทที่ ๖๓

ตัวใกล้แต่ใจห่าง

เซียงกั๋วหงส์จูพอผละจากไป เบ้งเก้งเล้งลูก
คิดว่าวาจาของฮวยซี้โหวแฝงเลศนัย จึงกล่าว

“ฮวยเฮีย วาจาของท่านออกจะ....”

ฮวยซี้โหวมนั้นใจว่า ตัวเองคาดคะเนมิผิด
ตอนนั้นคิดว่า เบ้งเก้งเล้งคงระอึกระอ่วนใจ จึง
หัวร่อเสียงกั๋ววาน กล่าวว่

“เสี่ยวเฮียบ ขำพเจ้าไปแล้ว”

๑๑. นพรัตน์

๑๓๔๓

จับคำฟุ้งกายขึ้น คึดตามเซียงกั๋วหงส์จูไป ถลัน
วูบวามมีก็ครากี่ห้ายลับตา

เบ้งเก้งเล้งจับตามองจนเงาหลังฮวยซี้โหวหายลับ
จึงก้าวซ้ำ ๆ ออกนอกคองไม้

เดือนดวงเสี้ยวปรากฏขึ้นที่ขอบฟ้า โคง์เรียวตุ
บนคิ้วของเซียงกั๋วหงส์จู

ไม่ สมควรบอกว่าละม้ายคล้ายประกายตาของ
เซียงกั๋วหงส์จู สดใสและนุ่มนวลตา เกรว้างของเซียง
กั๋วหงส์จูพลันปรากฏขึ้นในห้วงสมองอีกครา

ทางตายามเมื่อเซียงกั๋วหงส์จูชะม้ายมองเมื่อก่อน
จากไป คล้ายสามารถกระชากวินญาณเบ้งเก้งเล้งจาก
ร่าง นับว่ามีอานุภาพถึงจิตใจอย่างสุดแสน

ขณะครุ่นคิด เหยียบย่างสู่กลางทางหลวงแล้ว

บนทางหลวง ความมืดแผ่ปกคลุมไปทั่ว สายลม
ยามพัดพา รู้สึกหนาวเหน็บอยู่บ้าง ท้องฟ้าคล้ายมีหิมะ
โปรยปรายลงมา

ตลอดเวลาหลายวันที่ผ่านมา เบ้งเก้งเล้งเร่งรู้ต

เดินทางด้วยจิตใจอันแว้งว้างเลื่อนลอย จมอยู่กับการ
หวนรำลึกนึกถึง

ในห้วงสมองของเบ้งเง็กเล้ง....

ขออ้อเสียคล้ายกล้วยไม้ต้นหนึ่ง กระจายกลิ่นหอม
ไปทั่วสี่ทิศ สูงส่งสง่าเด่นล้ำ

เชื่องกั้วหงส์จุแจกเช่นดอกบัวกลาง โกลนทมบริ-
สุทธิ์ไร้เคียงสาบราศจากราคี

ราชธิดาเงาโลหิตเล้งเซาะเอี่ยมเสมือนกุหลาบหนู
ดอกหนึ่ง งามสะคราญเลิศล้ำ แต่มีหนามแหลมคม
สุดที่ผู้คนจะเด็ดดม

ตั้งเปี้ยเกี่ยวคล้ายดั่งโบต้นดอกหนึ่ง สูงส่งและ
ล้ำรวมชวนให้กริ่งเกรงเลื่อมใส

ธิดาตำหนักม่วงคุดงคอกจ้อยเขียน เปล่งกลิ่น
หอมขจรขจาย ชวนให้ผู้คนคะนึ่งนึกถึง

นางอสุรเสอแดงแจกเช่นดอกกรักรเริ่ เบ่งบาน
เต็มที สดใสบาดตา เปี่ยมน้ำใจระอุอุ่น

ครุฑที่มี บุคลิกลักษณะผิดแผก แตกต่าง กันทั้ง
หกนาง ล้วนประทับอยู่ในจิตใจเบ้งเง็กเล้งอย่างลึกซึ้ง

ยากลบเลือน มิหนำซ้ำ บ้างมีพระคุณช่วยชีวิต บ้างมี
ไมตรีพิทักษ์ชุลย

ส่วนที่เป็นแจกเช่นกัน คือทุกนางล้วนทอ
ไมตรีต่อคน

เบ้งเง็กเล้งนับว่าเติบโตใหญ่แล้วประสบการณ์ความ
รอบรู้ที่ผ่านมา กล่อมเกล่าเป็นบุรุษเพศอันสมบูรณ์
แบบ ทำให้รู้สำนึกว่า คนเป็นสัตว์โลกที่ต้องการ
“ความรัก”

เมื่อเยาว์วัย ได้รับความรักจากบิดามารดา นั้น
นับเป็นการรองรับ

พอวัยฉกรรจ์ บังเกิดความรักฉันทนุ่่มสาว นั้น
เป็นการถวิลหา

เมื่อวัยกลางคน ก็เกิดความรักฉันทนุ่่มภรรยา
นับเป็นการเกื้อหนุนกันและกัน

พอวัยชรา แปรเปลี่ยนเป็นความรักต่อบุตรธิดา
นับว่าเป็นการให้

ไม่ว่าเป็นความรักอันใด จุดแรกเริ่มล้วนเป็น
แจกเช่นกัน คือก่อเกิดจากห้วงดวงใจ

มิว่าได้รับความรักใด ชีวิตมนุษย์ก็เปี่ยมคุณค่า
ความหมาย บังเกิดความอึดอ้อมเพียงพอ โดยนัย
กลับหากปราศจากความรักใด ๆ จะรู้สึกว่างเปล่า
ขบคิดถึงตอนนั้น เบ้เง็กเล้งพลันบังเกิดความหดหู่
ใจขึ้น

สำหรับความรักจากบิดามารดา หาได้สมบูรณ์ไม่
มีหน้าชาจนบัดนี้ ร่องรอยของมารดาภิทราบซัด อาจ
บางที่ถูกศัทรุประทุษร้ายแล้ว สำหรับบิดาย่อมมีต้อง
เอ่ยถึง จวบจนบัดนี้ยังมีทราบชื่อนายของท่าน

แล้วความรักกันหนุ่มสาวเล่า กลับคล้ายตั้งสาย
ใยอันยุ่งเหยิง มัดพันจิตใจเบ้เง็กเล้งไว้อย่างที่สะสาง
ได้

เบ้เง็กเล้งสลัดศิระชะโดยแรง พุ่งปราดไปยัง
เบื่องหน้าตุ้จเกาทัณฑ์ มุ่งสู่ท้องทุ่งกว้างแถบอุดร

อากาศแดนอุดร ลมเหนือหนาวเหน็บคุลมิตกรริต
กรรโชกกระหน่ำตุ้จคลุ้มคลั่ง

ทุกที่ทาง ปรากฏหิมะเคลือบคลุมอยู่ชั้นหนึ่งทง
ปรากฏหิมะเบาบางโปรยปรายลงมา

เบ้เง็กเล้งจำแนกไม่ออกว่า ตรีณ^๕ทั้งหกสมควร
นับนางใดประเสริฐเลิศที่สุด ยิ่งขบคิดยิ่งสับสน จึงระ-
บายออกด้วยการทุ่มเทตัวเบาที่องนาถึงขีดสุด

กลางพื้นหิมะอันกว้างไพศาลไร้ที่สิ้นสุดเบ้เง็กเล้ง
คล้ายดาวตกจากฟ้า พุ่งปราด ๆ จนสะเก็ดหิมะแตก
กระจาย มุ่งตรงไปยังเบื่องหน้า

ทันใดนั้น....

เสียงฝีเท้ามาดังระรัวเร่งร้อน มาพ่วงพิสงใหญ่
สองตัวห้อยตะบึงมาจากทางขวามือ ห่างจากด้านหน้าหลาย
ร้อยวา

เบ้เง็กเล้งขบคิดในใจ

“เป็น ผู้ใด รอนแรม เดินทาง ท่าม กลาง หิมะตก
กระหน่ำ ?”

ความคึกคักมันสิ้นสุด มาทั้งสองตัวเคลื่อนเข้า
ใกล้แล้ว จึงกวาดตามองไปรอบหนึ่ง

รู้สึกมีพลังลมพุ่งผ่านกาย มาทั้งสองตัวคว่ำเจี๊ยบ
ผ่านไป เกือกม้าทั้งแปดข้างตะกุกจนหิมะดินโคลน
กระช้านขึ้น

เบ๊เง็กเล้งพลันสะท้านใจอย่างรุนแรง คำหนึ่งขึ้น

“เป็นนาง ! อย่างนั้นบุรุษหนุ่มหลังม้าสี่เขี้ยว
เป็นใคร ?”

ม้าทั้งสองตัวควบขับด้วยระดับความเร็วสุดแสน
หากเปลี่ยนเป็นผู้นั่ง ยากจะเห็นผู้ควบขับบนหลังม้าได้
แต่สายตาเบ๊เง็กเล้งตอนนั้นคมกล้าจู่สายฟ้า แลเห็นได้
อย่างชัดเจน

บนหลังม้าสี่เขี้ยว นั่งไว้ด้วยบุรุษหนุ่มอายุยี่สิบ
สามยี่สิบสี่ปี ใบหน้าสีเหลี่ยมตาสูงใส หว่างคิ้วมีไฟแดง
เมศหนึ่ง คล้ายมังกรสองตัวซิ่งไข่มุก สวมใส่ชุดม่วง
รัดกุม บุคลิกสูงส่งสง่ามีน้อย

บุคคลที่ควบขับเคียงคู่กับมัน คือชอฮือเฮียในชุด
สีเขี้ยวอ่อน !

เบ๊เง็กเล้งใจสะท้านหวั่นไหว สะกิดเท้าสาดฟุ้ง
ร่างไปสามวา ร่ำร้องว่า

“ฮือเฮีย....”

ยามนั้น ม้าทั้งสองตัวได้ขึงรูดหน้าไปหลายสิบวา
แล้ว ชอฮือเฮียกระทั้งทางตายยังไม่เหลียวแลมา

เบ๊เง็กเล้งมิเห็นฝ่ายตรงข้าม มีปฏิกิริยาตอบมา
รู้สึกผิดหวังอย่างใหญ่หลวง แต่หลังจากงงนั้นชอฮือเฮีย
เท่ารำพึงว่า

“เราต้องติดตามคุณน้าให้จงได้ !”

บุรุษหนุ่มบนหลังม้าเป็นใคร ?

ชอฮือเฮียเฝ้าอยู่ร่วมกับมัน ?

ทั้งสองเร่งรุดตามหิมะตกหนัก เพราะจู่ประสงค์
โลกนั้น ?

นั่นเป็นปมปริศนาในจิตใจเบ๊เง็กเล้งตอนนั้น

เบ๊เง็กเล้งอาศัยท่วงท่าซี้เท้า ตะปลายเท้ากับ
พินคราหนึ่ง บิดเอวพุ่งควมไปยังทิศทางที่ม้าทั้งสอง
ตัวควบขับผ่านไป

แต่ตอนนั้น ม้าทั้งสองตัวได้หายลับสาบสูญจาก
คลองจักษุ ไม่เห็นแม้แต่เงาแล้ว

เบ๊เง็กเล้งทุ่มเทร่าง ติดตามไป โดยไม่ยอมเลิกรา
อีกใจให้หลัง ยังไม่พบเห็นม้าทั้งสองตัว แต่บนพิน
หิมะได้ทิ้งรอยเท้าม้าไว้อย่างชัดเจน

นั่นเป็นสิ่งที่ชักนำเบ๊เง็กเล้งอันประเสริฐสุด

หลังจากติดตามอีกระยะหนึ่ง ที่เบื่องหน้าปรากฏ
แสงโคมไฟแวบแวม พร้อมกับแว่วเสียงสุนัขเห่าหอน
ดังมา

เบ้เง็กเล้งซบคิดในใจ

“คาดว่าเป็นพวกมันผ่านตัวเมืองป่า สร้างความ
แตกตื่นแก่ฝูงสุนัข”

ถึงนั้นก็คักขันอีกโซ ฟุ้งปราดๆ โดยไม่หยุดยั้ง
มุ่งสู่ที่ซึ่งปรากฏแสงโคมไฟ

นี่เป็นเมืองป่าแห่งหนึ่ง มีร้านรวงอยู่ยลหลัง
คาเรือน ล้วนแต่ปิดประตูร้าน เว้งว้างไร้ผู้คน

ร้านหลังสุดท้ายของตัวเมือง ผู้คนภายในคล้าย
ยังไม่หลับไหล แสงโคมไฟจุดนั้นสาดลอคออกจากร้าน
รวงที่ปิดประตูแน่นไว้นั่นเอง

เบ้เง็กเล้งพอเข้าสู่ตัวเมือง ประจวบกับเจ้าของ
ร้านรวงหลังสุดท้ายกำลังจะปิดประตูลง จึงส่งเสียงไป
“เจ้าของร้าน ช้าก่อน”

เจ้าของร้านรวงเป็นชายชราอายุห้าสิบเศษ กวาด
ตามองมายังเบ้เง็กเล้งอย่างตื่นเต้นสงสัย กล่าวว่า

“นายท่านมีเรื่องใด?”

เบ้เง็กเล้งแลเห็น บนโต๊ะ ภายในร้านมีชาม และ
ตะเกียบสองชุดกับอาหารหลายจาน แสดงว่ามีผู้คนเพิ่ง
รับประทานอาหารเสร็จสิ้น จากไปไม่นานนัก ดังนั้นกล่าวถามว่า

“ขอเรียนถามเมื่อครั้นหนึ่งบรรพหนึ่งครั้นใดควมมา
ผ่านไปหรือไม่?”

เจ้าของร้านตอบอย่างงุนงง

“เพิ่งผ่านไปไม่นานนัก”

เบ้เง็กเล้งพอฟัง ฟุ้งปราดถึงหน้าโต๊ะ หยิบฉาย
ชาละเปาขึ้นสี่ใบ อีกมือหนึ่งล้วงเศษเงินทิ้งลงบนโต๊ะ
หันกายโถมออกจากร้าน ร้องว่า

“เจ้าของร้าน ขอบพระคุณ”

มิทันขาดคำ ร่างก็ฟุ้งไปหลายวา ออกจากท้าย
เมืองไป

เบ้เง็กเล้งทางหนึ่งได้ติดตาม ทางหนึ่งยัดชาละ
เปาเข้าปาก ทุ่มเตี้ยวเบาถึงขีดสุด ร่างคล้ายหมอกควัน
เบาบางสายหนึ่งกริดฟุ้งไป

ชาละเปา^๕ที่ไปพอกตกลงท้อง ร่างก็โลดแล่นไป
หลายร้อยวาแล้ว

บนทางหลวงที่หิมะโปรยปรายคุดขนห่านแลเห็น
ม้าสองตัวควบตะลุยตะบึงอยู่

เบ็เง็กเล้งก็กึกกั๊กขึ้นอีกโซ่ สูดลมหายใจเข้าไป
ลึกๆ ติดตามไปสุดกำลัง อึดใจต่อมา ระยะห่างก็ยื่น
ไกลเป็นสามสี่สิบวา

เบ็เง็กเล้งมีอาจสะกิดกลืนใจได้ ร้องกังๆ ว่า

“อเฮีย เฮียม่วยม่วย....”

ม้าฟ่วงพี^๕ทั้งสองตัว ที่เบื่องหน้า พลัน หมุนควับ
กลับมา คาดว่ารังบั้งเหียนเร่งร้อนไป ม้าทั้งสองตัว
จึงซุขาน้ำยึกตัวตรง แผลเสียงร้องดังก้อง

มิผิดแม่แต่น้อย ขออเฮียโดยสารบนหลังม้าจริงๆ
เนิ่นนานไม่พบพาน ยิ่งคล้ายบุปผาเบ่งบาน เปี่ยมเสน่ห์
ชวนลุ่มหลง

ขออเฮียพอกวาดตาพบเห็นเบ็เง็กเล้ง คล้ายรู้สึก
เหนือความคาดหมายยิ่ง สีหน้าปรากฏแววกับแก่นขุ่น
เคื่อง โพล่งว่า

“เป็นท่าน”

เบ็เง็กเล้งร่ำร้องว่า

“เฮียม่วยม่วย....”

บุรุษหนุ่มชุดครามบนหลังม้าพลันตวาดขึ้น

“หยุดปาก”

เส้มน้ำในมือหวดใส่อากาศดังฉาดใหญ่ ถลึงตา

เย้ยสับต่อ

“ท่านเป็นใคร ร่ำร้องไปไย ?”

เบ็เง็กเล้งอดขมวดคิ่วมิได้ ขณะจะอาละวาดออก
พลันชำเลื่องเห็นประกายตาอันพลุ่งพล่าน ของขออเฮีย
ต้องสะกิดกลืนใจไว้ ประสานมือตอบุรุษหนุ่มนั้น กล่าว
ว่า

“ข้าพเจ้าเบ็เง็กเล้ง ขอเรียนถามนามพี่ท่าน”

มีคาตบุรุษหนุ่มบนหลังม้าพลันขยับ สองไหล่วบ
พลุ่งจากหลังม้า ค่ายท่วงท่า อันหมด จดปรากฏเปรี๊ยะ
แสดงว่าพลั้งฝีมือไม่ต่ำทราวม ไขปลายเส้มน้ำยังเบ็เง็ก-
เล้ง กล่าวว่

“อาศัยท่านก็คิดเรียกหาฉันเป็นพี่น้องกับเรา?”

เบ็เง็กเล้งโทสะลุกฮือโหม แต่แล้วก็คุกคิดว่า
ก่อนที่จะทราบความสัมพันธ์ระหว่างมันกับช่อฮี้เซียทาง
ที่ประเสริฐไม่อาจรู้วามไป เพื่อมิเกิดการเข้าใจผิดกับ
ช่อฮี้เซียสักซั้งซน

ดังนั้นเพียงยิ้มเล็กน้อย ไม่แยแสสนใจบุรุษหนุ่ม
นั้น หันไปกล่าวกับช่อฮี้เซียบนหลังม้า

“เซียม่วยม่วย ข้าพเจ้า....”

ฉาด !

แว่วเสียงวักวุ่นแหวกฝ่าอากาศมา เงาเส้ส่าย
หนึ่งทวอกระหน่ำลงใส่ศีรษะตุยสายฟ้า

พลั้งฝ่ามือเบ็เง็กเล้งตอนนั้น บรรลุถึงขั้นสดับฟัง
เสียงจำแนกตำแหน่ง ปฏิกริยาก็ปรากฏเปรี้ยวยิ่ง พลัน
เบี่ยงกายวูบ พลัวไปด้านข้างวาเศษ กระจกเสียดว่า

“ท่านหมายความว่าอะไร?”

บุรุษหนุ่มนั้นรังส่ำกลับ ทวาดว่า

“กำเซียม่วยม่วย เป็นวาทะที่ท่านเรียกหาได้
หรือ?”

เส้มาสะบัดตามสภาวะ ม้วนพันมายังหว่างเอว
เบ็เง็กเล้งคุดแม่เบยอสรพิษ

เบ็เง็กเล้งเม้ตคเป็นเป้าจู่โจม ยังลอบชมเชย
ในใจ ยื่นมือออกหมายตะปบคว่ำตัวเส้อย่างหักโหม
ช่อฮี้เซียบนหลังม้าพลันร้องว่า

“เซ็งกอกอ พวกเราไป มิต้องสนใจมัน !”

บุรุษหนุ่มชุดครามพอฟัง ดนลานกระซอกเส้
กลับ เบี่ยงกายไปแย้มยิ้มประจบ กล่าววว่า

“เปียม่วย (ลูกพี่ลูกน้องที่เป็นหญิง) กล่าวถูก
ต้อง”

ในเสียงว่ากล่าว ใช้ท่วงทำขวัญงเซี้ยวเล้ง (ห่าน
ป่าโผพุ่งฟ้า) พลัวขึ้นบนหลังม้า

ยามนั้น ช่อฮี้เซียก็กระตุกบังเหียนหันหัวม้ากลับ
สู่ทิศทางเดิม กระตุ้นม้าเหาะย่างไป

เบ็เง็กเล้งไหนเลยสะกดกลั่นใจได้ สาดฟุ้งกาย
ไปสามวา อ้อมไปที่หน้าม้า กล่าววว่า

“เซียม่วยม่วย ท่าน....”

ช่ออ๊ะฮัยฮัยหน้าขึ้นแค้น ทวาดเสียงเจ๊อ๊ะจ้าว

“ออกอาจนัก ผู้ใดรู้จักกับท่าน ?”

วาจาประโยคนี้อะล้นมิตแหลมคมทิ่มแทงใส่หัวใจ
เบ๊เง็กเล้ง กล้ามเนื้อมันโอบนโอบหน้าเบ๊เง็กเล้งกระตุกเข้าหา
กัน ช่มจิตใจกล่าวว่า

“ฮัยม้วยม้วย หรือท่านลืมเลือน....”

“วาจาไรสาระยังคงอย่าได้กล่าว”

บุรุษหนุ่มบนหลังม้าทวาดขึ้น

“กิริณหาที่ตายหรือ ?”

เบี่ยงกายหมายพลั่วลงมา ช่ออ๊ะฮัยกลับใช้เท้า
หนีบท้องม้า ฟุ้งทะยานไปเบื้องหน้าดูเงาตัวมันที กล่าว
เสียงกังวาน

“เซ้งกอกอ ไปกันเถอะ อย่าได้เห็นข้าจนคลาคล
เรื่องสำคัญไป อาจบางทีมันกำลังดำเนินแผนการพั่ว
พันพวกเราไว้”

บุรุษหนุ่มชุดครามรีบรับคำ ดลิ่งตาใส่เบ๊เง็กเล้ง
อย่างครุร้ายคราหนึ่ง ทวาดว่า

“นับว่าให้ความสะดวกกายต่อเจ้าแล้ว”

พลงความมาติดตามไป ร้องว่า

“เปี่ยมม้วยมิเพียงฝีมือสูงเยี่ยม ไหวพริบปัญญา
ปรากฏเปี่ยมม้วยแน่กว่าเป็นแผนของผู้ชั่วช้า ใช้เจ้า
อุบาทว์มาพัวพันพวกเราไว้จริง ๆ”

ช่ออ๊ะฮัยก็กล่าวอย่างสนิทสนม

“ถึงนั้นข้าพเจ้าบอกว่าจะอย่าได้สนใจมัน”

เบ๊เง็กเล้งแลเห็นภรรยารักเฉกเช่นคนแปลกหน้า
และสนิทชิดใกล้กับบุรุษหนุ่มผู้นั้น นับว่าบีบคั้นจิตใจ
เหลือประมาณ

เบ๊เง็กเล้งทอดถอนใจคำนึงขึ้น

“แล้วกันไปเถอะ นางเมื่อป็นใจต่อชายอื่น เรา
ไยต้องเหนียวรั้งนางไว้ ?”

แม้ครุ่นคิดเช่นนั้น ข้างหูพอแว่วเสียงฝีเท้ามา
ค่อย ๆ ห่างหายไป จิตใจพลอยตื่นระทึกไปด้วย

เงาร่างอันงดงามสะคราญของช่อช้อย ยังหลอกลอนอยู่เบื้องหน้า แต่สีหน้าอันเย็นชาหมองเมิน น้ำคำอันกราดเกรี้ยวของ นาง กลับ ปรากฏเด่นชัด ในห้วงสมอง

เบ๊เง็กเล้งลอบร้องในใจ

“เราต้องสะสางให้รู้แน่ ว่าที่แท้เป็นเรื่องราวใด ?”

ดังนั้นทุ่มเทตั่วเบตติดตามไปเป็นคำรบสอง

เบ๊เง็กเล้งกระโดดปราด ๆ มิกครา ก็แลเห็นม้าเร็วห้อยตะปิงอยู่ที่ไกลตา

เบ๊เง็กเล้งไม่อาจทนทานรับ กิริยาอันชาเย็นจากช่อช้อย ยิ่งมิต้องการเผชิญกับบุรุษหนุ่มอันป่าเถื่อนนั้น ดังนั้นไม่สะกดติดตามไปอย่างเบ็ดเตล็ดอีก

แลเห็นว่าใกล้จะติดตามทันแล้ว เบ๊เง็กเล้งกลับสละจากทางหลวง ลัดเลาะตามเทือกเขารกร้าง สะกดรอยตามอย่างลอบเร้น

เร่งรุดกระยะหนึ่ง ก็เป็นเวลายามต้น

เบื้องหน้าสายตา เป็นตัวเมืองใหญ่แห่งหนึ่ง

ช่อช้อยกับบุรุษหนุ่มนั้นเข้าสู่ตัวเมือง แวะพักในโรงเตียมหลังหนึ่ง

เบ๊เง็กเล้งติดตามถึงใต้ชายคาคีของฝั่งตรงข้ามกับโรงเตียม เห็นเหตุการณ์อย่างชัดเจน ดังนั้นจึงจำเส้นทางไว้ เสาะหาที่เร้นลับทรุดกายนั่งลง ตระเตรียมว่ารอถึงยามสองค่อยดำเนินการ

บทที่ ๖๔

๑ ยากแค้นยากจำแนก

คำฉันต์กต

๑
ลมเหนือหนาวเหน็บ

หิมะโปรยปราย

๗ ๘ ๑
เบ้งกเล้งกระแทกนงอยู่ใต้ร่มตักอันมดครม

อย่างเดียวคาย หิมะหอบมาตอ้งใบหน้าตลอดเวลา

๑ ๑ ๑
ยังรู้สีกหนาวเย็นยะเยียบ

ความจริง เบ้งก เล้ง คัด พักผ่อน โคจร ลม-

๒. นพรัตน์

๑๓๖๕

ปราณสักครุ้ แต่ไหนเลยสงบจิตใจลงได้ ยามกะทัน
หันใจว่าวุ่นสับสน คล้ายสายใยอันยุ่งเหยิง

เสียงเคาะเกราะโม่งยามพลันทั้ง เป็นเวลายาม
สองแล้ว

เบ้งกเล้งยักกายขึ้น สลัดหิมะบนร่างไป พุ่ง
ปราศสู่โรงเตียมหลังนั้น

ในโรงเตียมมีทมิฬ มีแต่ห้องทางปีกขวาช่วง
หลัง ปรางกุแสงโคมไฟแวบแวมจุดหนึ่ง สาดลอคอก
จากหน้าต่าง สะท้อนลงพื้นหิมะขาวสล้าง

เบ้งกเล้งพลวผ่านตึกช่วงแรก มาถึงริมหน้าต่าง
ใช้ปลายลิ้นแตะหน้าต่างกระดากเป็นรูหนึ่ง ทาบตา
ซ้ายมองเข้าไป

สายตายามกวาดมอง จิตใจต้องพลุ่งพล่านปั่น
ป่วนขึ้น

ภายในห้อง ซออีเซียทรุดนั่งอยู่ข้างเตียง เฟ้งตา
มองโคมไฟเขม็งหนึ่ง คิ้วเรียวงามขมวดมุ่น สีหน้าแผ่
แววหม่นหมอง คล้ายหมกมุ่นนึกถึงเรื่องใด

เบ๊เง็กเล้งขณะจะส่งเสียงทักทายนาง ประตู่ห้อง
พลันถูกผลักเปิดออก บุรุษหนุ่มชุดครามหว่างควมไฟ
แฉ่งเม็กหนึ่ง ไ้สาวเท้าเข้ามา

มันแย้มยิ้มพลางทักทายอย่างระมัดระวัง

“เบ๊ยม่วย ท่านยังไม่หลับไหล?”

ชออีเฮียผุดลุกขึ้นอย่างแตกตื่น หน้าเคร่งเครียด
เย็นชา กล่าวว่

“เบ๊ยกอ (ลูกพี่ลูกน้องที่เป็นบุรุษ) ท่านเข้าห้อง
ข้าพเจ้าในตอนไหนโยก?”

น้าคำเย็นชากระต้าง เปรียบกับท่าที่อันยอมแย้ม
แจ่มใส เสียงร้องเรียกอย่างสนิทสนมเมื่อก่อนหน้า
คล้ายกับเป็นคนละคน

บุรุษหนุ่มนั้นยังคงกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“เฮีย....”

ชออีเฮียมีรอรับฟังจบคำ ก็ซึ้งกล่าวขึ้น

“ได้โปรดออกไปเถอะ”

“เบ๊ยม่วยท่าน....”

“ข้าพเจ้าเป็นไร?”

“จิตใจของท่าน สุดท้ายข้าพเจ้าจะหยั่งคำนวน
จริง ๆ ข้าพเจ้าเพียงทักใคร่ถามไถ่ว่าจากท่านประโยค
หนึ่ง”

ชออีเฮียกล่าวเสียงเย็นชา

“ว้าจาดิ?”

“บุรุษหนุ่มชุดขาวที่ได้พบเมื่อตอนกลางวัน มี
ความสัมพันธ์....”

“เบ๊ยกอ ขออย่าได้เอ๋ยถึงมันอีก”

“ตกลง เบ๊ยม่วย ข้าพเจ้ารู้สึกว่หลายเดือน
มานี้ ท่านไม่เคยสนิทสนมกับข้าพเจ้าเฉกเช่นตอน
กลางวันมาก่อน นั่นเป็นเพราะเหตุใด?”

ชออีเฮียงงงันวูบ พยายามตาพลันทะลัดลงจาก
เบ๊มา

บุรุษหนุ่มนั้นร้องโพล่งว่

“เบ๊ยม่วย ท่าน....”

“ออกไปเถอะ ข้าพเจ้าจะเข้านอนแล้ว”

พลางสืบทเท้าไปสองก้าว เอื้อมมือหมายปิดประตู

บุรุษหนุ่ม^๕ไม่ขยับเคลื่อนไหว ซักถามว่า

“เบียม่วย หรือบุรุษหนุ่มชุดขาว^๕นั้นเป็น....”

“๗ เป็นครูธำราชย์บิดาข้าพเจ้า”

เจ้า^๕คำเนนยาหนักแน่น แต่^๕นาตาสองสายไหลริน

ลงอาบแก้ม ท่าทีโศกเศร้าวันทอยิ่ง

เบ้เง็กเล้ง^๕ทนออกหน้าต่าง ก็สลดหดหู่ใจ คำ^๕นี้
ขึ้น

“๕ เบียม่วย ท่านโยต้องทรมานตัวเอง แสร้งเป็น
จิตตอ^๕บุรุษหนุ่ม^๕ เพียงเพื่อพยายามหยั้นเรา นั้นหา^๕มีประ-
โยชน์ต่อเราสองเลย”

ยาม^๕นั้น บุรุษหนุ่ม^๕นำถอยออกนอกห้องแล้ว
พลันพบเห็นเงาร่างสายหนึ่งยืนหยคอยู่ริมหน้าต่าง ต้อง
ทวาด^๕ชน

“ผู้ใด?”

ร่างพุ่งปราดลงที่กลางลานตึกอย่างว่องไว

ขณะเดียวกัน แสงโคมไฟในห้องถูกเป่าดับไป
ชออี^๕เขี่ยถลันตามตึกออกมา

เบ้เง็กเล้งแลเห็นร่องรอยของตนถูกพบเห็น จึง
ยืนแน่ว^๕นิ่งไม่เคลื่อนไหว

“๕ ๗ เป็นเจ้า!”

บุรุษหนุ่ม^๕นั้นทวาด^๕ชน สืบเท้าปราดมาอย่าง
รวดเร็ว สะบัดฝ่ามือ^๕จุ่มได้

เบ้เง็กเล้งหาได้^๕โต้หรือบดปายคลี่คลาย ใช้^๕ตัว
เบาท่อนภาเลียงหลบพลังฝ่ามือ พลัง^๕จะลื่นเข้าหา
ชออี^๕เขี่ย กล่าวเบา ๆ

“๕ เบียม่วยม่วย หรือท่านยังไม่คลายความ^๕ขึ้น
ข้องใจ?”

มีทันจบคำบุรุษหนุ่ม^๕นั้นสะอึกตามติด มา^๕ถึงคาน
หลังเบ้เง็กเล้ง ฝ่ามือ^๕ทั้งสองผลัดกระแทกออก ด้วย
พลัง^๕ลมเข้มแข็งแกร่งกร้าว

เบ้เง็กเล้งรู้สึกพลังการกดดันทะลักถึงกลางหลัง
ก็สะท้านใจวูบ สะกิดเท้า^๕ใช้^๕ท้วงท่าเจ๊กเฮวะซงเทียน
(กระเรียนไฟพุ่งฟ้า) ทะยาน^๕ขึ้นบนหลังคาตึก หลบ
เลียงจากท่า^๕จุ่มได้^๕อย่างหวุดหวิด

บุรุษหนุ่มนั้นจุใจมพลาคผิตถึงสองครา สร้าง
ความขุ่นแค้นจนทวาดก้อง

“เจ้าผู้โอหัง ทวนบั๊กแข็งจะไม่ปล่อยปละละเว้น
เจ้า”

ไล่ล่าตามติดขึ้นมา ยามลอยตัวอยู่กลางอากาศ
ก็ทุ้มเทาทำไม้ตายออก ทุร้ายเกรี้ยวกราดยิ่งนัก

เบ๊เง็กเล้งยกฝ่ามือซ้ายขึ้นพนันเฉียง ๆ สลาย
สภาวะฝ่ามือ พลิกกายพุ่งลงจากหลังคาคึก ละลือลงที่
เบื่องหน้าช่อฮิฮัย กล่าววว่า

“เฮ้ยม่วยม่วย หรือท่านชิงชังรังเกียจข้าพเจ้า
จริง ๆ?”

ช่อฮิฮัยกริตร้องว่า

“มิผิด ข้าพเจ้าชิงชังท่าน”

มือผุดผ่องพุ่งจุใจมออก ยามลงมืออย่างขุ่นแค้น
กระแสดพลังจิงรุนแรงยิ่ง

เบ๊เง็กเล้งเจ็บแปลบปลาบใจยิ่ง กลั่นกายไป
ด้านข้าง กล่าววว่า

“โอเอเอะ สักวันหนึ่งเรื่องราวย่อมต้องกระจ่าง
ชัดเอง”

ในยามนั้น บุรุษหนุ่มบนหลังคาคึกก็พุ่งกายลง
มา ไม่กล่าววว่าอะไร ฝ่ามือทั้งสองแยกออกกริ๊ด
เฉียง ๆ จุใจมออกมาจากสองทิศทาง

เบ๊เง็กเล้งทอดถอนใจยาว กลับพลวขึ้นบน
หลังคาคึกไป

“หนีไปที่ใด?”

ในเสียงทวาด บุรุษหนุ่มนั้นไล่ล่าตามติดโดยไม่
ยอมเลิกกรา

เบ๊เง็กเล้งชบครามกรอด ทะยานคราเดียวไปไกล
สามวา พุ่งข้ามหลังคาคึก วิ่งตะบึงสู่ท้องทุ่งรกร้าง

เงาร่างสองสายแบ่งเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง โดด
เล่นกลางพื้นหิมะ คล้ายคาราไมซ์จับจันท์ ทอกระยะ
ห่างกันมีก๊ว

เร่จรูตประมาณร้อยวา เบ๊เง็กเล้งพลันชะงัก
ท้วงท่า ละลือร่างลงสัมผัสพื้น

ยามนี้ห่างจากตัวเมืองไกลโซ มิเกรงว่าจะสร้าง
ความแตกตื่นต่อชนชาวโลก ดังนั้นเบ้เง็กเล้งหมุนกาย
กลับ กระซอกเสียงว่า

“ติดตามโดยไม่ยอมเลิกกรา หมายความว่า
อะไร?”

บุรุษหนุ่มนั้นไขว้สลับสองมือ ถาโถมมาอย่าง
ดุคั่นปากกล่าวว่า

“เจ้าผู้เยาว์เร้นกายไปยังโรงเตี๊ยมยามวิกาล ย่อม
แฝงเจตนาชั่วร้าย มิอาจปล่อยปละละเว้นเจ้า”

เบ้เง็กเล้งใช้ฝ่ามือซ้ายสลายท่าจูโจม ฝ่ามือขวา
ตีโต้ไปหนึ่งกระบวนท่า ท่วงท่านี้แฝงกำลังภายในเพียง
สามส่วน หวังว่าพอถึงกัณฑ์

บุรุษหนุ่มนั้นกลับแค้นหัวร่ออย่างเย็นชา ไม่
หลบเลี่ยงกระบวนท่า มือขวายื่นปราดออก กลับตะปบ
ควาชีพรช้อมือเบ้เง็กเล้งอย่างหักโหม

เบ้เง็กเล้งมีเจตนาต่อสู้ด้วย ยามกะทันหันแทบ
ถูกตะปบไล่ รีบร้งกระบวนท่าหัตถ์กลับ ถอยปราด
ไปด้านหลังเจ็ด

บุรุษหนุ่มนั้นพอชิงเป็นฝ่ายรุกได้ กระตุมจูโจม
ได้ ฝ่ามือทั้งสองสลับกวาดฟาดเป็นเงาฝ่ามือซับซ้อน
กฤษณา ครอบคลุมใส่อย่างหนาแน่น

เสียงชายเสื่อปะทะลมพัดกัง ซอกซี่เสียวพลวลง
ยังกลางวงต่อสู้ ร้องว่า

“เปี้ยก้อ ทำลายมัน!”

ฝ่ามือผุดผ่องสลับฟาด กลุ่มจูโจมเข้าใส่อีก
กำลังหนึ่ง

กลัมนอบนใบหน้า เบ้เง็กเล้ง กระตุกเข้าหากัน
จนบิดเบี้ยว คิดไม่ถึงว่าภรรยารักกลับฉีกกำลังกับ
บุคลิกอื่นกลุ่มมรุมตน ต้องตะเบ็งเสียงร้องว่า

“เซียม่วยม่วย หรือท่านไร้น้ำใจไม่จริง”

บุรุษหนุ่มนั้นทวาดว่า

“เจ้าผู้เยาว์กล่าวเหลวไหลอันใด?”

พลางเร่งเร้ากำลังภายใน สภาวะฝ่ามือพัด
แปรเปลี่ยนเป็นดุร้ายเกรี้ยวกราด คล้ายระลอกคลื่น
ทำลายทำนบ

ช่อเฮียก็ขบกรามกรอด กล่าวว่

“ผู้ใดมีน้ำใจไมตรีกับท่าน?”

เพลิงโทสะเบ้เง็กเล้งลุกฮือโหมถึงขีดสุด พลัน
ตัดใจขบกัดขึ้น

“นางเมื่อไรไมตรีต่อเรา เราโยต้องหลงเหลือ
น้ำใจไว้?”

ความคิดพวยพุ่งขึ้น สามฝ่ามือล่ำวิญญานก็ถูก
ใช้ออก ฝ่ามือซ้ายพุ่งไปด้วยท่วงท่าหัตถ์ตรง บัดบ้าย
ฝ่ามือบุรุษหนุ่มนั้นพ่นจากกาย ฝ่ามือขวากริ่ตอกด้วย
ท่าวาคอกอกเหมย ตีโต้ใส่ช่อเฮีย

พลังการฝึกปรือของตนบรรลุถึงจุดสุดยอด สาม
ฝ่ามือล่ำวิญญาน ก็เป็นไม้ตายประจำตัวจอมปราชญ์
แดนดิน ถูกยกย่องเป็นยอดวิชาฝ่ามือ ไหนเลยจะแคลน
ได้

พลังฝ่ามืออันเข้มแข็งแกร่งกร้าว พลันทะลัก
ทะลายออรอบข้าง กัดทะลักใส่คู่ต่อสู้ทั้งสอง

บุรุษหนุ่มนั้นพอเห็นเช่นนั้น ก็สะท้อนใจบูบ

ถนลานสาดพุ่งร่างออกจากวงวาเศษ หลบพ้นจากม่าน
พล้งอย่างหวุดหวิด

“โอ”

เสียงอุทานพลันดัง ข้อมือผูกผ่องของช่อเฮีย
ถูกเบ้เง็กเล้งรวบคว้าไว้

ยามนี้ เบ้เง็กเล้งขอเพียงแผ่พุ่มลมปราณบีบเค้น
ช่อเฮียแม้มิถึงกับเลือดลมก่ค้าง ลมหายใจขาดห้วง
เสียชีวิต กระดูกข้อมือก็ตึงหักสลาย แขนข้างหนึ่ง
พิการไป

แต่ทว่าเบ้เง็กเล้งไหนเลยตั้งใจลงมือได้ นวท
ห้าพอคว้าจับถูกข้อมืออันราบล้น นุ่มนั้มราวกับไว้
กระดูก จิตใจพลันสะท้อนหวนไหว

พริบตานี้ หวนนึกถึงเหตุการณ์เมื่อสมัครสมาน
รักในหมู่บ้านเมฆพลว ก็เคยกุมมือนุ่มนั้มข้างน้อย
ถึงนั้นขบกรามคลายมือออกอย่างกะทันหัน พลวถอย
ไปวาเศษ

ชอฮิฮัยตองโซซัดโซเซถอยไปห้าหกเชีเยะ ร่าง
อ่อนแอ็นสายโงนงน มีอาจย็นหยัตทรงกายมัน

บุรุษหนุ่มนั้ถลันเข้าประคองนาง กล่าวอย่าง
หมกมุ่นกังวล

“เฮียเบียม่วย ท่านได้รับบาดเจ็บแล้ว?”

ท่าที่อ่อนห่วยโยกกังวล แสดงออกทางสีหน้าคล้าย
ยังแตกตื่นกว่าตัวเองได้รับบาดเจ็บเสียอีก

ชอฮิฮัยทงคับแค้นทงซุ่นเคื่อง ใบหน้าแปร
เปลี่ยนเป็นซีตขาว น้ำตาพร่างพรูตุงห้าฝน ชยัป
เขยื่อนริมฝีปาก กล่าวอย่างพลุ่งพล่าน

“เซ้งเบียกอ ท่านหากทำลายมัน ข้าพเจ้า....
จะรับปากกลอยตามท่าน!”

วาจาประโยคนั้พอกกระทบโสตเบ้เง็กเล้ง คล้าย
เกาทัณฑ์อันแหลมคมปักตรึงใส่หัวใจ

สองตาบุรุษหนุ่มนั้สาด ประกายเจ็ด จ้าลึง โลก
ธาโถมถึงเบื่องหน้าเบ้เง็กเล้ง ทวาดว่า

“เจ้าผู้เยาว์ รับผ้ามื่อ”

เบ้เง็กเล้งเบ้งตาแดงฉาน ชูกำรามว่า
“ใส่หัวกลับไป!”

พริบตานั้ อารมณ์ภายในคล้ายภูเขาไฟระเบิด
ปะทุถึงขีดสุด ฝ่ามือกระแทกกระทั้นตรงไป มรสุม
พลังก็ทะลักทลายออก เปรียบกับเมื่อครู่ อานุภาพ
เกรี้ยวกราดกว่าหลายเท่าตัว

บุรุษหนุ่มนั้ไม่ทันสะอึกเข้าใกล้ พลังฝ่ามือก็
ทะลักถึงตัว สร้างความแตกตื่นแก่มันจนหงายร่างไป
ด้านหล้ง ล่าถอยกลับเจ็ดเชีเยะ

เบ้เง็กเล้งแค้นเสียงอย่างเย็นชา ถลันตามติดคุง
เงาตามตัว ร่างถึงฝ่ามือสะบัดใส่ กำลังภายในทะลัก
ต่อเนื่องคุงสายน้ำไม่ขาดตอน

ความขุ่นแค้นที่อัดอกเบ้เง็กเล้ง ล้วนระบายใส่
บุรุษหนุ่มนั้ ทุกกระบวนท่าจึงดูร้ายเกรี้ยวกราดหนัก
หน่วงรุนแรง

บุรุษหนุ่มนั้ยอมมิใช้มือชั้นธรรมดา แต่ไหน
เลยเปรียบกับเบ้เง็กเล้งได้ หักล้างกันไม่กล้า ก็ถูก

รุกไล่จนบีบ้องต้านรับอยู่ถ้ายเดียว ถอยกรูดๆ ไป
ต้านหลังตลอดเวลา

ในยามนั้นเอง....

เงาร่างสีน้ำตาลสายหนึ่งถลันปราดมายังกึ่งกลาง
วง ทวาดเสียงกึกก้อง

“เซ้งยี้ หลีกไป!”

พลั้งฝ่ามือซุ่มหนึ่ง บคบังอยู่เบื้องหน้า บรุษหนุ่ม
นั้นต้านทานรับการจู่โจมเบ้เง็กเล้งไว้ได้

เบ้เง็กเล้งกวาดตาไป แลเห็นผู้มาเป็นชายชรา
อายุห้าสิบเศษ ท่วงท่าฮึกเหิมองอาจ ตากลมโตเจิด
จำคุจสายฟ้า หนวดเกราชชันจุกขนเม่น หากยืน
เทียบเคียงกับบุคคลธรรมดา จะสูงกว่าเขี้ยวเศษ

ยามนี้ บรุษหนุ่มหว่างคิ้วมีไฟแดงได้ถลันหลบ
ไปด้านข้าง ส่งเสียงขึ้น

“บิคา”

ขอเอื้อมกลับโถมเข้าอ้อมอกชายชราหนึ่ง เปล่ง
เสียงร่ำไห้คร่ำครวญว่า

“โกวแป (อา) มัน....”

กล่าวพลางซุ่มอ้อมเบ้เง็กเล้ง แต่ยามกะทัน
หัน กลับมีอาจเอื้อนเอ่ยวาจาได้

ชายชราหนึ่งกวาดตาวัววับไปยังเบ้เง็กเล้งวูบ-
หนึ่ง จากนั้นเบือนหน้าไปกล่าวกับบรุษหนุ่มนั้น

“เซ้งยี้ เป็นเรื่องราวใด?”

บรุษหนุ่มนั้นน้อมกายตอบว่า

“มันเป็นศัตรูของเปี่ยม่วย”

ชายชราหนึ่งหน้าเครียดลง กล่าวว่า

“เป็นความจริง?”

“เปี่ยม่วยบอกจากปากเอง”

ชายชราหนึ่งเงยบังนัยขณะ พึมพำขึ้น

“ด้วยอายุเจกเช่นมัน ใจนมีความแก่นกับขอ-
ชวนกันและภรรยาได้?”

จบคำ ไม่แยแสสนใจเบ้เง็กเล้ง กล่าวกับบรุษ
หนุ่มนั้น

“ตามรายทางของเจ้า ประสบเหตุเปลี่ยนแปลง
หรือไม่?”

“ห้ามไม่”

“วงนักเลงรำลือว่า จอมอสุรที่ไม่เคยปรากฏ โจมหน้าในวงนักเลงเนิ่นนานปี ล้วนเร่งรุดสู่เทือกเขา บัวขาว ถึงนั้นเราจึงเร่งรุดมาสมทบ มิคาดกลับพบ พานพวกเจ้าในที่นี้”

เพ็งขาดคำ สัมเสียงหนึ่งพลันสอดขึ้น

“อิกขึ้นจึงจุ (หัวหน้าหมู่บ้านเมฆไสยาสน์) ก็รุดมาร่วมด้วย มีนำเล่างวงนักเลงจึงปั่นป่วนวุ่นวาย”

กระแสเสียงเฉื่อยซาเนิบนาบ ในยามวิกาลตก-
คืน จึงโหยหวานซัดหุเป็นพิเศษ

เบ้เง็กเล้งตอนแรกเย็นเชื่องซึมเซากับที่ พอฟัง
สัมเสียงประหลาด จึงสะท้อนต้นจากภวังค์ จุกใจกึกขึ้น

“ชายชราที่แท้เป็นหัวหน้าหมู่บ้านเมฆไสยาสน์
ทวนบักอิกขึ้นแห่งแคว้นลู่ตัง อย่างนั้นบุรุษหนุ่มนั้น
ก็คือเสียวจึงจุ (หัวหน้าหมู่บ้านคนเล็กทวนบักเซ้งแล้ว
มีนำเล้าเหยี่ยวม่วย ม่วยจึงเรียกหาชาย ชราเป็น ไก่ไต่
(อา) เนื่องจากทวนบักอิกขึ้นมีไม้ตรีศับหากับขอ-
ชวนกุนอย่างสนิทสนมตนเอง”

ขณะขบคิด หัวหน้าหมู่บ้านเมฆไสยาสน์ทวน-
บักอิกขึ้นได้ กวาดตาไปยัง ทิศทางต้น เสียงประหลาด
ร้องดัง ๆ ว่า

“อิกสือโต้ว ท่านยังไม่ตาย?”

“เราแม้คิดใคร่ตาย นำเสียดายที่พญายมไม่ยอม
รับไว้”

ในเสียงว่ากล่าว เเงะร่างต่ำเตี้ยผอมซุบซายหนึ่ง
ได้สาดฟุ้งมายังกลางวง

ผู้มาผมแผ้วชาวโพล่ง ส่วนสูงไม่เกินสามเซี้ยะ
ยามเย็นหยดอยู่เบื้องหน้าทวนบักอิกขึ้น ยังสูงมิถึงครึ่ง
เปรียบเทียบจนเด่นชัดยิ่งชวนให้ขบขันนัก

มันกวาดทาววับสำรวจมองทุกผู้คนในบริเวณ
ตลบหนึ่ง กล่าวว้า

“ตักดินก่อนคืนเย็นนี้ มายืนหยดอยู่ไยกัน?”

ทวนบักอิกขึ้นกล่าวเสียงเฉื่อยซา

“สะสงเรื่องราวของพวกผู้เยาว์กัน”

ชายชราร่างเตี้ยเล็กกลับกล่าวว่า

“เวลาถูกละหุยัง เหล่าอสูรนำกลัวยุถึง
เทือกเขาบู้อีแล้ว ไฉนมาสะสางเรื่องไร้สาระกัน
อีก?”

ทวนบั๊กอิดฮันไม่แยแสสนใจนั้น ผลักไสชออี-
เซียในอ้อมอกออก เฟ่งตามองเบ๊เง็กเล้ง กล่าวว่า

“ท่านคงเป็นยมราชพุกันทองเบ๊เง็กเล้งกระมัง?”

เบ๊เง็กเล้งมีหันตอบวจา ชายชราว่างเศเล็ก
กู่ฮานฮัน เข้มมองจงหน้าเบ๊เง็กเล้ง กล่าวว่า

“ตอบวจามา”

เบ๊เง็กเล้งกล่าวเสียงเย็นชา

“เป็นข้าพเจ้าเอง”

ชายชราว่างเศเล็กหันควับ ไปยังทวนบั๊กอิดฮัน
กล่าวว่า

“คิดไม่ถึงว่าจึงรู้ท่านกลับหลอกหลวงเราเองสือ-
ไต้ควัย”

ทวนบั๊กอิดฮันงงนงนุบ กล่าวว่า

“หลอกหลวงท่านใดกัน?”

“แสร้ง บอกว่า สะสาง เรื่องราว ของพวกผู้เยาว์
ความจริงกลับกำลังเกลี้ยกล่อมยมราชพุกันทองเร้งรุสือ
บู้อีฮัว มหาคัมภีร์วิชาฝีมือในบึงมังกรพิษ”

คำ “บึงมังกรพิษ” พอกระทบโศตเบ๊เง็กเล้ง
พลันนึกคิดถึงวาทีก่อนพรากจากของมารดา

“....ในบึงมังกรพิษที่เทือกเขาบู้อีฮัว มีบันทึก
ที่บิดาเจ้าเขียนขึ้นเล่มหนึ่ง จะมีรายละเอียดเกี่ยวกับ
ชาติตระกูลและความแค้นของบิดาเจ้า....

พร้อมกับแนะนำ หยกประดับนี้ สู่หมู่บ้านเมฆ-
ไสยาสน์ขอพบจึงจู้ทวนบั๊กอิดฮัน ให้วามันสืบเสาะ
หาอาจารย์เลศล้าให้กับเจ้า....”

คำกำชับกำชาเหล่านี้ เบ๊เง็กเล้งกลับมิได้ปฏิบัติ
ตาม บัดนี้ฮึงสือไต้พอเอ้อย่างถึง ต้องสยิกายอย่าง
หนาวเหน็บ ชิงสะอึกกายไปหลายก้าว ประสานมือ
ต่อทวนบั๊กอิดฮัน กล่าวว่า

“ผู้เยาว์มีทราบบว่าผู้อาวุโสคือหัวหน้าหมู่บ้านเมฆ
ไสยาสน์ ได้โปรดให้อภัยด้วย”

ทวนบักอิดขึ้นสงสัยใจยิ่ง กล่าวว่า

“เล่ายังไม่เข้าใจ”

“กรังกระโน้นมารดาเคยมอบหยกประดับสีแดง
ให้ ส่งผู้เยาว์เร่งรุดสู่แคว้นลู่ต้ง ฟังฟังอาศัยผู้อาวุโส”

“หยกประดับสีแดง ?”

“ถูกแล้ว”

“อย่างนั้นท่านเป็น....”

พลันกล่ากลืนวาจาไว้ สีหน้าปรากฏแววรั้นทอ
หดหู่

เบ้งเก็กเล้งกล่าวสืบไปว่า

“เพียงแต่ผู้เยาว์เมื่อจากมารดามา ก็แปรเปลี่ยน
ความตั้งใจ หาได้ปฏิบัติตามคำสั่งมารดา เปลี่ยนเป็น
เดินทางสู่หุบเขามรณะ ดิถีได้พบพานชื้อแป้”

ทวนบักอิดขึ้นหาได้สนใจรับฟัง กล่าวถามว่า

“หยกประดับสีแดงตอนนี้อยู่ที่ใด ?”

เบ้งเก็กเล้งหน้าแดงวูบ กล่าวว่า

“เมื่อมีนานนั้น ได้มอบต่อตระกูลนางหนึ่ง เป็น
สัญลักษณ์แทนตัวข้าพเจ้า”

มีทันจบคำ แว่วเสียงดังกวับ เกรว้างอันแอ้น
สายหนึ่งสาตพุ่งออกจากวงไป

บทที่ ๖๕

๗ ๔ หีบสาจรูถะกุลถิง

ที่แท้ขอเฮียพอฟัง กลับแค้นเสียงอย่าง
เย็นชา ฟุ้งกายจากไปทันที

ตวนบักเซ่งฟุ้งตามติดไป ร่ำร้องว่า
“เปี่ยม่วย....”

ตวนบักอิดฮุ้นกล่าวกับเบ้งกเล็กว่า

“อาศัยถ้อยคารมไร้น้ำหนัก ให้นำหยกสี่
แดงไปพบเรา”

น. นพรัตน์

๑๓๘๓

จบคำร้างโผพุ่งชนสู่ท้องฟ้า กรือร้างไล่ล่าตาม
ไป

เงาร้างสามสาย โดดเด่น จากไป อย่าง กะทันหัน
เบ้งกเล็กกลับยืนตะลึงลานกับที่

เบ้งกเล็กไหนเลยคาดคิดว่า คำ “มอบต่อครุณี
นางหนึ่งเป็นสัญลักษณ์แทนตัว ได้กระทบกระเทือน
จิตใจขอเฮียยิ่ง

ฮือสือโถ้วที่หงศาเตย ทงผอมชูปปล้นสาวเท่าถึง
เบื่องหน้าเบ้งกเล็ก ส่งเสียงขึ้น

“สหายน้อย ตวนบักอิดฮุ้นตกลงเงื่อนไขไต่กับ
ท่าน ?”

เบ้งกเล็ก มิทราบฝ่ายตรงข้ามหมายถึงเรื่องใด
แต่ก็ไม่คิดซักถาม กล่าวอย่างเฉื่อยชา

“เงื่อนไข ? หามีไม่ ?”

กล่าวพลางสาวเท้าเคลื่อนกายไป ในใจหมกมุ่น
ครุ่นคิดถึงแผนการเดินทางขั้นต่อไป

จะเดินทางสู่แดนบักไ้ ?

หรือว่ารูตสูป^๕ อชั้ว ?

ทั้งสองแห่งอยู่คนละทิศทาง ดังนั้นต้องเลือก
เส้นทางหนึ่งทางใด

มิกาดองสื่อ^๕สือไต่วกกลับสะอึก มาก้าวเคียงบำ เคียง-
ใหญ่ กล่าวว่

“สหายน้อย เราตีชั้วแซกุน (อสุรพสุธา) ก็
เป็นส่วนหนึ่ง ที่เร่รูตสูป^๕ อชั้วด้วย”

เบ้เง็กเล้ง ไม่ปรารถนา พัวพัน กับมัน มากความ
ดังนั้นกล่าวเสียงเย็นชา

“นั่นเป็นเรื่องของท่าน เกี่ยวข้องอันใดกับ
ข้าพเจ้า ?”

อสุรพสุธาองสื่อ^๕สือไต่วยังคงกล่าวว่า

“ผู้แซ่ง^๕ไม่กล้ามีความคิดอาจเื่อม ชุบสมบัติ
ไว้เพียงลำพัง คิดร่วมมือกับท่านเร่รูตสูป^๕ บึงม้งกรพิษ
แบ่งปันคัมภีร์วิชาฝีมือที่ซุกซ่อนอยู่ในบึงคนละครึ่ง
หนึ่ง”

“เฮอะ อาศัยท่านก็คิดลงสูป^๕ บึงม้งกรพิษ นับว่า
เพื่อผืนไปชัดๆ”

“สหายน้อย อาจบางที่ท่านยังมีทราบความ
สามารถของผู้แซ่ง^๕ ดังนั้นอย่าได้ดูแคลนเราไป”

ในเสียงว่ากล่าว ยังคงเร่รูตติดตามเบ้เง็กเล้ง
อย่างกระชั้นชิด

เบ้เง็กเล้งบังเกิดความชิงชัง^๕ชันวบ สะกิดเท้าเล็ก
น้อย ใช้วิชาตัวเบาพุ่งควับไปเบื้องหน้าดูเงาเทโพทท์
หมายสลดหลดจากฝ่ายตรงข้าม

มิกาดทนแม่ว่องไว อสุรพสุธา^๕ก็หาได้ชักช้ากว่า
ไม่ พุ่งปราดมาเคียงบำเคียงใหญ่กับเบ้เง็กเล้งดั้งเดิม

เบ้เง็กเล้งแค้นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่

“น่าชิงชังนัก”

ฝ่ามือขวาสะบัดปาดไป พล้งฝ่ามือก็ทะลักทลาย
ออกทันที

อสุรพสุธากลับขยับกายวบ ละลิ่วร่างลงสู่^๕พื้น
หลบเลี่ยงจากท่วงท่าฝ่ามือได้ ปากกล่าวว่า

“สหายน้อย หรือท่านคุ้นเคยต่อสภาพของบึง
ม้งกรพิษ จึงปฏิเสธต่อรอนขอเสนอของเรา ?”

เบ้เง็กเล้งนึกใจคิด คำนึง^๕ขึ้น

“สำหรับสภาพของบึงมังกรพิษ เราหาหลวงรู้มา
ก่อน ไยไม่ลองสอบถามจากปากคำมัน ?”

พอได้คิด กล่าวถามว่า

“บึงมังกรพิษเป็นอย่างไรหรือ ?”

อสุรพสุธาหัวร่ออย่างภาคภูมิ กล่าวว่

“ถูกต้อง มีวาจาว่ากล่าวกันได้ หากต้องลงมือ
ต่อสู้ สำหรับกับท่านและเรา ล้วนมีประโยชน์เลย”

เบ้เง็กเล้ง เมื่อคิดใคร่ทราบเรื่องราวจากปาก
คำฝ่ายตรงข้าม จึงสะกดกลืนใจไว้ กล่าวว่า

“ท่าน บอก เรื่อง เกี่ยวกับบึง มังกรพิษ มา ก่อน
เถอะ”

“ตกลง ตามเรามา”

กล่าวจบคำ พุ่งควับหน้าหนีไป

เบ้เง็กเล้งลอบระมัดระวัง แต่ร่างยังพุ่งติดตาม
ไปโดยไม่ลังเล

เมื่อข้ามท้องทุ่งแถบหนึ่ง เลียบไปตามริมลำธาร
ทวนน้ำขึ้นไป ก็มาถึงหน้าศาลเจ้าหลังหนึ่ง

ศาลเจ้า^๕ ทรุตโทรมสลักหักพัง แต่บนป้าย
ขวางหน้าศาลเจ้า ยังจำแนกได้ว่าสลักอักษร “เล้ง
อ้วงเปี้ย”

อสุรพสุธา อดสูโต้ว พลว^๕ ร่วงลง ที่หน้าศาลเจ้า
ปรบมือเป็นจังหวะดังสองครั้ง

เสียงปรบมือพ้อผ่านพ้น ประตูศาลเจ้าก็เปิดออก
ดังแอค

อสุรพสุธาก้าวขึ้นบนบันไดศิลา เป็นหน้ามา
กล่าวกับเบ้เง็กเล้ง

“สหายน้อย เชิญ”

เบ้เง็กเล้ง ลอบพินึก ลมปราณ^๕ ล้ำฟ้า^๕ ขึ้นคุ้มครอง
ร่างม่านหมอกสีขาวพลันแผ่กระจายอยู่รอบกาย กล้าย
กระโจนลงหนึ่งห่อหุ้มร่างเบ้เง็กเล้งไว้

อสุรพสุธาหัวร่อพลางกล่าวว่า

“มิต้องตื่นตื่นถึงเกรียคไปผู้แซ่ง^๕หาไม้เจตนาร้าย
ไม่”

เบ้เง็กเล้งกล่าวเสียงเย็นชา

“จิตประทุษร้ายคนไม่บังควรมี ความกตริระมัต
ระวังคนมีอาจไม่มี”

ขณะกล่าววาจา สาวเท่าซันบัน ไคศิลาไป

ประตุศาลเจ้าทั้งสองบานเปิดอากว้าง หลังประตุ
ย็นหยัดด้วยบุรุษกลางคนร่างสันทศผู้หนึ่ง

เบ้เง็กเล้งพอกวาดตาไป ต้องงงงันวูป ที่แท้ใน
ฤกฏกาลอันหนาวเหน็บ บุรุษกลางคนนั้นกลับเปลือย
ร่างท่อนบน หว่างเอว ใช้แพรตัวนสีเขียวซันหนึ่งห่อ
หุ้มไว้ กล้ามเนื้อบึกบึนเส้นเอ็นโปนโต หามือทำที่หนาว
เหน็บไม่

มันเสยะแยกเขี้ยวให้กับอสุรพสุธา คล้ายหัวร่อ
ให้ จากันนึ่งฟ่งตามองหน้าเบ้เง็กเล้ง ประกายตาเย็นชา
กระต้าง จนผู้คนต้องสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ

อสุรพสุธาพลันขมอมมาที่ตัวเอง จากันนึ่งไปยัง
เบ้เง็กเล้ง สุดท้ายซิปไปที่บุรุษเปลือยร่างท่อนบนนั้น ชู
นิ้วชี้ขึ้นมา

บุรุษนั้นเสยะแยกเขี้ยว ปากส่งเสียงอ้อแอ้พิกล
เบี่ยงกายไปด้านข้าง เปิดทางให้ผ่านพ้น

อสุรพสุธาโบกมือกล่าวกับเบ้เง็กเล้ง

“สหายน้อยเชิญเข้ามา ที่น้เหมาะกับการสนทนา
อย่างปลอดโปร่ง”

เบ้เง็กเล้งระบับสีหน้าเป็นปกติ สาวเท่าซัน
ประตุศาลเจ้าเข้าไป

ในโบสถ์พระประธาน ก่อกองไฟกองหนึ่ง ข้าง
กองไฟวางสุราไหใหญ่ และเนื้อแพะย่างส่งกลิ่นหอม
ชวนให้น่าลายสอ

อสุรพสุธากล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“พวกเราดื่มกินพลางสนทนาพลาง ไยมิใช่
ประเสริฐกว่าอยู่ท่ามกลางแดนหิมะมากมายนัก”

กล่าวพลางตั้งเบาะกลมทึบถนากจากหญ้าฟางมา
ใบหนึ่ง ให้เบ้เง็กเล้งทรุดนั่งลงที่ข้างกองไฟ

ยามนั้น บุรุษเปลือยร่างท่อนบนนั่งลงที่ข้างไ
สุรา รินสุราลงในชามใหญ่ ใช้มีดสันตักเนื้อแพะ
ดื่มกินอย่างเจียบงัน

พญามังกรไปคล้ายหุนหวภา ไ้มาแต่กำเนิด มิ
ทราบทั้งสองสนทนาถึงเรื่องใด พอเห็นเบ้งกเล้งจับ
จ้องมองมัน ก็ยกขามสราขึ้น แยกเขี้ยวหัวรอให้ เบ้ง
กเล้งจึงผงกศีรษะ แยมยมเป็นเชิงท้าทาย

อสุรปสุธากล่าวสับไป

“ทอดตาไปทั่ววงนักร้อง บุคคลที่สามารถลงสู้บึง
มังกรพิษ มีแต่พญามังกรไปคนเดียว ดังนั้น เราจึง
มีความหวังได้ครอบครองคัมภีร์ วิชาฝีมือโต้บึงที่สุด”

เบ้งกเล้งสอคำขึ้น

“อย่างนั้นท่านโยต้องชักชวนข้าพเจ้ามาด้วย?”

“ใช่....”

อสุรปสุธาหน้าแดงวูบ ตะกุกตะกักชั่วขณะจึง
กล่าว

“วงนักร้องรำลึกว่า มวลหมู่ธรรมชาติผู้มีอสูรเยี่ยง
ลวันเร้งรุคสูบ อีชั่ว พวกมันแม้อาจกำลังไปงมหา
แต่ก็สามารถร่ายล้อมเฝ้าอยู่รอบบึงมังกรพิษ”

เบ้งกเล้งแตกตื่นไปว่า

“แต่ท่านสามารถขับไล่คนประจានนั้นไป”

ใบหน้าอสุรปสุธายังแดงฉาน กล่าวว่

“เรา....แต่ทว่า....”

“ดังนั้นท่านคิดใช้ ข้าพเจ้านักตรู บนฝั่งแทน
ท่านใช่หรือไม่?”

“ถูกแล้ว”

“เมื่อถึงเวลานั้น ท่านพอได้คัมภีร์วิชาฝีมือโต้
บึงก็จะปลื้มตัวหนีหายไป ถูกต้องหรือไม่?”

“ย่อมไม่ ท่านวางใจได้อย่างเต็มที่”

เบ้งกเล้งผู้ถูกลูกขึ้นจากพื้น กล่าวเสียงเย็นชา

“สิ่งของใต้บึงมังกรพิษแถบเทือกเขาบู อีชั่วมีแต่
ผู้มีวาสนาจึงได้ครอบครอง ท่านยังคงอย่าได้เพ้อฝันไป
เถอะ”

ทันใด ที่ไกลตาแว่เสียงกู่ร้องอันเกรี้ยวกราด
หลยเสียงดังมา

คลื่นเสียงกู่แกร่งกร้าวกังวาน โหยหวนบาดหู
สิ้นขวัญสะท้านวิญญาณผู้คนจนหวนไหว

พญามังกรไข้อดมสีหน้าแปรเปลี่ยนไปมิได้ วาง
ขามสุราในมือลงอย่างลึมตัว

อสุรพสุธาก็กล่าวเสียงทุ้มหนัก

“หรือพวกมันก็รักเรา”

วาทาแม็กกล่าวอย่างทุร่าย แต่สุมเสียงสนักระริก
เล็กน้อย แสดงแน่ชัด บังเกิดความหวาดหวั่นต่อผู้มา
อยู่หลายส่วน

เบ้เง็กเล้งกล่าวถามว่า

“ผู้มาเป็นใคร?”

“เป็นถึงสีโหงวกุ้ย (ห่าปีศาจตระกูลดัง)!”

เบ้เง็กเล้งสะท้อนใจเล็กน้อย ห่าปีศาจตระกูลดัง
เป็นมารร้ายทมิฬซอลอเลื่อง เป็นพเนจรร่วมสายโลหิต
ลงมือคราใดล้วนฉีกกำลังกลุ่มจู่โจมศัตรู ฝีมือชั่วช้า
อำมหิต ชนชาวบุลิมส่วนใหญ่ล้วนหลีกเลี่ยงหนีห่าง ไม่
คิดต่อแค้นด้วย

ยามนั้น เสียงกู่ยังมายังกังวาน มีหน้าชาเคลื่อนไหว
ตรงมายังศาลเจ้าตานัน

เบ้เง็กเล้งคำนึงในใจ

“ดูท่าห่าปีศาจตระกูลดังก็รักเราอสุรพสุธาแน่
แล้ว เพียงมีทราบทั้งสองฝ่ายมีอิริยาบถหมายใดกัน?”

ความคิดมีทันสิ้นสุด พญามังกรไข้พลันเบือน
หน้าไปยังอสุรพสุธา ส่งเสียงอ้อแอ้ไม่ขาดหู

อสุรพสุธาจิตใจร้อนรุ่ม แต่ไม่แสดงออกทางสี-
หน้า ยกมือบอกให้พญามังกรไข้ส่งบเยือกเย็นไว้ ตัว
เองกลับขยับสองแขน เคลื่อนฝ่าเท้า ไปยังประตู ศาลเจ้า

มีคาตเบื่องนอกพลันแว่วเสียงทวาดก้อง จาก
นั้นเป็นเสียงราเบิดดังสนั่นหวั่นไหว เศษไม้ปลิวเวียน
ว่อน กระเบื้องร่วงพร่างพรู

ประตูศาลเจ้ากลับถูกทำลายโค่นล้ม เเงาร่างห่าสาย
เย็นเรียงรายอยู่หน้าประตู บดบังทางออกไว้!

เบ้เง็กเล้งกวาดตาไป แลเห็นฝ่ายตรงข้ามเป็น
ชายฉกรรจ์ร่างบึกบึนห้าคน สวมอาภรณ์สีสรรแตกต่างกัน
กัน ล้วนแต่ถือสิ่งตาโปนโต ท่าที่ดูร้ายหมายขวัญ

ชายฉกรรจ์ทั้งกลางทวาดเสียงเกรียวกราด

“อสุรพสุธา เจ้าบังอาจลักพาตัวพญามังกรไป
ไปจากพื้นที่การปกครองของพวกเรา ออกจะอวดโอ้
โอหังไปแล้ว บัดนี้ถูกพวกเราสืบเสาะพบ ยังมีวาจาใด
จะกล่าว?”

อสุรพสุธามีทันตอบคำ สองในห้าปีศาจก็ทวาด
ขึ้น

“พราพิไรกับมันไปโย จัดการมัน”

ในเสียงทวาด ถาโถมเข้าหาอสุรพสุธา กระแทก
ฝ่ามือจูโจมใส่

อสุรพสุธามีสามารถหลบหนี ได้แต่ทวาดว่า

“ผู้อื่นกริ่งเกรงข้าพเจ้า แต่เล่าฮูหาเกรงกลัว
ไม่”

ไขว่สลับสองมือปิดป้องต้านรับไว้

มีกาดสาม ปีศาจ ที่หลงเหลืออีก โถมปราดเข้าหา
ห้อมล้อมอยู่รอบกายอสุรพสุธา ทอยยกระหน่ำฝ่ามือใส่

พริบตานี้เงาฝ่ามือแน่นขนัดดุจขุนเขา กำลัง
ภายในแตกทะลักออกรอบข้าง

ห้าปีศาจตระกูลดังพอใช้วิธีนี้กำลังจูโจม นับ
ว่าแกร่งกร้าวเกรี้ยวกราดจริง ๆ สามารถดกกระแทก
ผู้คนจนขาดใจตายทั้งเป็น

มาถึงยี่สิบกระบวนท่า อสุรพสุธาอ้างสือโต้วักถูก
รุกไล่จนมือไม้ปั่นป่วนเป็นพลวัน รื้อเร่กับชั้นยิ่งนัก

ยามนี้ พญามังกรได้ถอยถอยถึงมุมห้อง ดูท่าที่
คิดปลิดตัวหนีเอาชีวิตรอดไป

หากแต่ไม่ว่าหนึ่งในห้าปีศาจตระกูลดังปล้นกระ-
โดดปราดออกจากวง ยื่นมือออกตะปบคว้า ทวาดว่า

“พญามังกรไป คิดหนีไปที่ใด?”

พญามังกรแบพลังฝีมือธรรมดาสามัญ ไหนเลย
หลบรอดจากท่าตะปบอันว่องไวได้ ข้อมือขวาถูก
คว้าจับไว้

ในยามนั้น สัมผัสหนึ่งพลันทวาดขึ้น

“ห้าปีศาจตระกูลดังอาละวาดมาชั่วชีวิต บัดนี้
สมควรชดใช้หนี้กรรมแล้ว”

เงาร่างสีขาวสายหนึ่ง กล้ายควัน เบาบาง กรีดพุ่ง
ไล่ปีศาจตระกูลถึงที่คร่ำกุ่มพญามังกรไปอยู่ เงาฝ่ามือ
อันพร่าพรายพลันทะลักทลายออกไป ใช้ออกด้วยท่วง
ท่าหัตถ์ตรง

“โอ้ย !”

ปีศาจผู้นั้นไม่ทันต่อสู้ดิ้นรน ก็ระชะก็ถูกกระแทก
แหลกละเอียดแผดร้องได้เพียงครึ่งเสียง หยาดโลหิตก็
กระเซ็นถูกร่างพญามังกรใบที่ข้างเคียง ส่วนซากสังขาร
กลับทรุดชวบลง

บทที่ ๖๖

มรสุมคลุมเขาร่าง

พญามังกรไปส่วนหลังแนบชิดกับผนัง ลี
หนาเปี่ยมแววววดหวนขวัญเสีย แต่สองตาเพ่ง
มองเบ้เงกเล้ง กลับทอประกายตันตัน

หากมิใช่เบ้เงกเล้งย่นมือช่วยเหลือ มันต้อง
ตกอยู่ในเงอมมือของห้าปีศาจตระกูลถึง ผลสุด
ท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด

ขณะนั้น พลันลมอันแกร่งกร้าวรุนแรงชุม

หนึ่งพลันกกระแตกใส่ กลางหลัง เบ้เง็กเล้งอย่าง ลอบ
เรน ที่แท่นหนึ่งในสี่ปีศาจที่หลงเหลือกลับลงมือประทุษ
ร้ายใส่

เบ้เง็กเล้งพอแว่วเสียง กระแส พลังแหวกฝ่าอา-
กาศจากด้านหลัง ก็ตื่นตัวในบัดดล ผนึกลมปราณท่วม
เทใส่แขนขวา ควัดกลับไปด้วยท่วงท่าวาดคอกเหมย

แว่วเสียงกังโครมกึกก้อง ปีศาจผู้ลอบทำร้าย
แผ่ครองอย่างหวนโหย ปลิวละลือไปวาศุข ทรวงอก
ถูกกระแทกกระทั้นจนอวัยวะภายในแหลกลาญ สิ้นใจ
ตายไปโดยไม่ทันรน

สามปีศาจ ตระกูลถึง แลเห็น น่องร่วม ตระกูลทั้ง
สองล้วนจบชีวิตภายใต้กระบวนท่าฝ่ามือที่ว่องไวจนไม่
เห็นถนัดซึก ออกแตกตื่นจนขวัญสะท้านมิได้

สามปีศาจพลันกร้องเสียงเกรี้ยวกราด สละจาก
อสุรพสุธา แยกย้ายเป็นซ้ายขวาหน้า ยื้อโหมเข้าหา
เบ้เง็กเล้ง

เบ้เง็กเล้งแค้นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

“รันทาที่ตาย”

ฝ่ามือทั้งสองสะบัดฟาดออก มรสุมพลังอันเกร่ง
กร้าวก็ทะลักทลายไป

แว่วเสียงระเบิดกึกก้อง สามปีศาจตระกูลถึง
โซซัดโซเซถอยไปด้านหลังอย่างเสียหลัก

ปลายพลังหอบเอาเสาต้นหนึ่งหักโค่นลง และ
เนื่องจาก ศาลเจ้า ี่ชาดการ บูรณะ ซ่อมแซมมา นานปี
ผนังด้านหนึ่งถึงกับพังทลายไป

สามปีศาจตระกูลถึงขวัญหนีหิ้นผ่อ หนึ่งในจำนวน
นั้นร้องว่า

“ศัตรูยังมีอยู่”

ในเสียงว่ากล่าว ฟุ้งออกจากผนังส่วนที่พังทลาย
ไปก่อน

สองปีศาจที่หลงเหลือ ก็สำนึกว่ามิใช่คู่มือเบ้เง็ก-
เล้ง พวกมันฟุ้งตามติด หนีเอาชีวิตรอดไปอย่างทุลัก-
ทุเล

ส่วนอสุรพสุธาเนื่องจากเสื่อม สุนัขเรียว แรงมาก

มายเกินไป ต้องกระแทกนั่งลงที่ข้างโตะบูชา โจร
ลมปรานพักผ่อน

ที่เบื้องนอก แว่วเสียงโกซันดังวิเวก คาดว่าใกล้
ถึงยามอรุณรุ่งสว่างแล้ว

เบ๊เง็กเล้งเพื่อนหน้าไปยังอสุรพสุธา กล่าวเสียง
เย็นชา

“อาศัยความสามารถของท่าน กลับคิดเร่งรัดสู่
บู๊ฮั้ว นับว่าแสหาที่ตายชัด ๆ ในความเห็นของข้าพ
เจ้า ยังคงลุ่มลึกความคิดเถอะ”

จบคำสาวเท้าออกนอกศาลเจ้าไป

มิกาดยั้งไม่ทันก้าวพ้นจากประตูศาลเจ้าด้านหลัง
แว่วเสียงอสุรพสุธาทว่า

“ท่านคิดไปที่ใด ?”

เบ๊เง็กเล้งหันกายกลับ กล่าวเสียงเย็นชา

“อสุรพสุธา อาศัยท่านก็คิดเร่งข้าพเจ้าไว้ ?”

อสุรพสุธาเฝือกายขึ้น ลนลานกล่าวว่า

“เสียวเสียบ ข้าพเจ้าส่งเสียงเรียกมันต่างหาก”

ที่เทพญามังกรใบ้ กลับติดตามอยู่ด้านหลัง
เบ๊เง็กเล้ง คึดออกจากศาลเจ้าไปด้วย !

สองตาที่เบ๊เง็กเล้งของมั้น จับจ้องมองหน้าเบ๊เง็ก
เล้งเหม็งเหม็ง สีหน้าปรากฏแว่ววิงวอนขอร้อง

เบ๊เง็กเล้งพอหันกายกลับ พญามังกรใบ้ส่งเสียง
อ้อแอ้ ซึ่ไปยังอสุรพสุธา โบกมือคราหนึ่ง จากนั้น
ซึ่มมมายังเบ๊เง็กเล้ง สดท้ายซึ่ไปที่ทรวงอกตัวเอง

อสุรพสุธากระซอกเสียงว่า

“ที่แท้เจ้าคึดติดตามมันไป”

พลางพุ่งปราดเข้าหาพญามังกร ใบ้อย่างประสงค์
ว้าย

เบ๊เง็กเล้งทว่า

“ท่านกล้า ?”

สลบเท้าเคลื่อนไหวกายจากหน้าเข้าหาอสุรพสุธา กรีด
ฝ่ามือออกสกัดขัดขวางท่วงท่าของอสุรพสุธาไว้ กล่าว
เสียงเย็นชา

“ท่านไยต้องแสดง คุ้ย่ายต่อคนทุพพลภาพ ด้วย

ท่านปฏิบัติตัวไม่ผิดต่อมัน มันย่อมคิดใคร่ไป อย่าว่าแต่
อาศัยความสามารถของท่าน ยังไม่อาจคุมครองมันได้”

อสุรพสุธา สำนึกว่า มีอาจต้านทาน รับการ จูโจม
จากเบ็เง็กเล้งแม่แต่กระบวนท่าเดียว ดังนั้นจึงกล่าว
ว่าอะไร

เบ็เง็กเล้งขบคิดชั่วขณะ แล้วฟังตามองพญา-
มังกรใบ้ กล่าวเสียงกังวาน

“ในยามกะหันหันท่านยังไม่อาจผลจากอสุรพสุ-
ธา ยังคงอยู่ร่วมกับมัน หาไม่แล้วสามปีศาจตระกูลถึง
ที่หลงเหลือย่อมต้องไล่ล่าสังหารท่าน”

พญามังกรใบ้กรีดมีอวดเท้า ส่งเสียงอ้อแอ้
มีทราบกล่าวอะไรบ้าง

เบ็เง็กเล้งยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ”

พญามังกรใบ้ปลิ้นสาวเท้ามา ยึดกุมชายเสื้อ
เบ็เง็กเล้งไว้

เบ็เง็กเล้งทราบว่ามันคิดติดตามตน แต่ตนเช่น
จอกแห่น ร้อนเรไรหลักแหล่ง ตอนนั้นก็มั่นใจว่าจะ

เดินทางสู่ที่ใด ไหนเลยนำมันท่องเที่ยวไปตามที่ต่าง ๆ
ได้

ดังนั้นหันไปกล่าวกับอสุรพสุธาองศ์สือโด้ว

“ผู้แซ่เอ็ง ท่านก็คอยดูแลมัน หวังว่าคราหน้า
ตอนได้พบพาน ยังเห็นมันอยู่ร่วมกับท่าน วาจายุติแต่
เพียงนี้”

กล่าวจบคำยื่นมือตบไหล่พญามังกรใบ้ เป็นเชิง
ปลอบประโลมมัน จากนั้นพลวออกนอกศาลเจ้าไป

ยามนี้อรุโณทัยเพ่งไขแสง เบ็เง็กเล้งฟังปราดๆ
อยู่ท่ามกลางเปลวแดดที่อาบได้ หมกมุ่นครุ่นคิดไป
ตลอดรายทาง

ในที่สุดก็ตกลงใจได้ว่าขอชุดสู๊ปปิงมังกัรพิษแถบ
บู๊อ้อชวไปก่อน

เพราะเพื่อกลั่นคลายปริศนาชาติกำเนิด ซึ่งบิดา
บันทึกทงไวได้สู๊ปปิงมังกัรพิษ ตนสมควรสลัดเรื่องอื่นพ้น
จากกาย สะสางเรื่องนี้เสียก่อน

เบ็เง็กเล้งขบคิดในใจ

“กิมเลงจ้อ ผัวาวุโสแม่กำขับ ให้เรารีบเร่ง รุดสู่
แดนปักไ้ แต่ยอดฝีมือในวงนักเลงล้วนเดินทางสู่^{๑๕} อ-
ซัวแล้ว ดังนั้นเราไม่อาจรื้อซากเข้าไป คาดว่านางคง
ไม่ทำหิตน”

พอตกลงใจอย่างเด็ดเดี่ยว ก็จำแนกตำแหน่ง
ทิศทางสู่^{๑๖} อซัว

ตลอดรายทาง เบ้เง็กเล้งจับตาสังเกตผู้คนที่ผ่าน
ทางไปอย่างจจ้อ

จริงดังคาดหมาย เบ้เง็กเล้งพบเห็นชนชาว^{๑๗} ลัม
จำนวนน้อย ล้วนเร่งรุดเดินทาง บ่ายโฉมสู่^{๑๘} อซัว
เป็นจุดเดียว

เพราะเพื่อป้องกันเหตุสหัสภัยในระหว่างทางต้อง
การบรรลู่ถึง^{๑๙} อซัวโดยเร็วที่สุด เบ้เง็กเล้งจึงพยายาม
หลีกเลี่ยงจากการประจันหน้ากับชนชาว^{๒๐} ลัม

ในตอนกลางวัน เบ้เง็กเล้งจะชมประกายตาไว้
วางตัวเป็นเช่นนักศึกษาท่องขมทิวทัศน์ หามลักษณะ
ของผู้ฝึกปรีชา^{๒๑} ไม่

พร้อมกันนั้น ตอนคางแร่มผ่านราตรี หาได้เวะ
พำนักรในหัวเมืองใหญ่โตไม่ หากแต่ฝากกายตามท้อง
ทุ่งร้าง แวะพักในโรงเตี๊ยมชอมช่อ

รอนแรมเดินทางไม่หยุดยั้ง ในที่สุดคำ^{๒๒} คั่น^{๒๓}
เข้าสู่เขตเทือกเขา^{๒๔} อซัว

เดือนดวงเสี้ยวประดับอยู่ขอบฟ้า ทารากะพริบ
แสงระยิบระยับ วิกาลเงียบสงัดทั้งนั้น

เบ้เง็กเล้ง ต้องการเร่งรุด ถึงบึงมังกรพิษโดยเร็ว
ที่สุด ดังนั้นนกหวายโอกาสที่วิกาลตึกดินลมเฉื่อยฉิว
มุ่งหน้าสู่ส่วนลึกของเทือกเขา

ตอนนั้นเบ้เง็กเล้งทุ่มเทใช้วิชาตัวเบาไป ดังนั้น
ร่างกรีดพุ่งไปจุประกายไฟ รวดเร็วว่องไวยิ่งนัก
ทันใดนั้น....

เสียงชายเสื่อปะทะลมพลันดัง เงาคนถลันวูบวาบ
ทวี่ทิศแปดทาง ปราบภู เงาตาบประกาย กระบี่กระจาย
วูบวาบ !

ที่แท้เบ้เง็กเล้งพาตัวเองเข้าสู่วังล้อม ตกอยู่ภาย
ใต้การโอบกอดหมายของผู้อื่นที่ชุ่มชื้นในความมืด

เบ้เง็กเล้งงงันวูบผนักลมปราณชั้นคุ้มครองกาย
ทันที แต่สหายยังข่มกลนเป็นปรกติ เพียงชะลอผไท
เชื่องช้าลง รุดหน้าต่อไปอีก

ควับ !

เงาร่างสี่เหลี่ยม สายหนึ่ง ถลันวูบออก ขวางหน้า
ยามลอยตัวอยู่กลางอากาศ ก็ทวาคว่า

“หยุดไว้ !”

เสียงขาคำร่างละลือลง ห่างจากเบ้เง็กเล้งมาถึง
สามวา

ภายใต้แสงจันทร์ แลเห็นผู้มาเรือนร่างสูงโปร่ง
อายุประมาณหกสิบปี สวมใส่ชุดยาวสีเขียว เนื้อผ้า
เบาบางยิ่ง ท่ามกลางลมหนาวเห็นปีกกว้างพร่างพรม
มีมืออากรหนาวยืน แสดงว่าพลังการฝึกปรือลึกล้ำ
กลางหลังเผยให้เห็นถึงตำมกระบี่พู่เหลือง บุคลิกทรง
อำนาจมีน้อย

เบ้เง็กเล้งฝืนมือเยียมขวัญกล้าแข็ง ตั้งหน้าเพียง
ย้มเล็กน้อย กล่าวไป

“ผู้อาวุโสเรียกหาข้าพเจ้า ?”

ท่าที่สงบเยือกเย็นของเบ้เง็กเล้ง กลับนอกเหนือ
ความคาดหมายของชายชราชุดเหลือง งงันวูบจึงกล่าว

“มีผิดแม่แต่น้อย”

“เพราะเหตุใด ?”

“อาณาบริเวณแถบนี้ถูกกักกัน เป็นเขตหวงห้าม
ห้ามมิให้คนภายนอกล่วงล้ำ”

เบ้เง็กเล้งพอฟังต้องงงันวูบ ผู้คนประจักษ์เป็น
คนในเส้นทางใด กลับขีตค้นกันเป็นเขตหวงห้าม ตน
เองมีอาจไม่เร่งรุดสู่บึงมังกรพิษ เมื่อมาถึงบู อีซัว
ไหนดเลยหวนกลับแต่กลางคันได้ ตั้งหน้ากล่าวอย่าง
เข้มแข็ง

“ดินแดนป่าเขาผู้ใดสามารถประกาศว่าเป็นเจ้า
ของ อภัยที่ต้องผืนคำสั่งแล้ว”

กล่าวจบสาวเท้าไปยังเบื้องหน้าดังเดิม

เบ้เง็กเล้งมีเจตนาข่มขู่ขวัญคน ท่าเท่ดูเผิน ๆ
เชื่องช้า แต่เท่าช่วยมิทันเหยียบลง ปลายเท้าขวาก็

แต่^๕พิน ใช้^๕ออกด้วยตัวเบา^๕ท้อง^๕นภา พล^๕วละ^๕ลัว^๕หน้า
ชาย^๕ชรา^๕ชุก^๕เหลื่อง^๕ไป^๕สาม^๕วา

“เอะ!”

ชรา^๕ชรา^๕ชุก^๕เหลื่อง^๕เพียง^๕เห็น^๕เงา^๕สี^๕ขาว^๕เคลื่อ^๕นวบ^๕
จาก^๕น^๕เงา^๕คน^๕ก็^๕สลาย^๕วับ^๕ สร้าง^๕ความ^๕แตก^๕ต^๕น^๕จน^๕อุ^๕ทาน^๕
ออก^๕มา^๕ หมุน^๕กาย^๕เป็น^๕วง^๕อย่าง^๕เร้ง^๕ร้อ^๕น

แต่^๕เห็น^๕เบ้^๕เง็ก^๕เล้ง^๕ฟุ้ง^๕ปราด^๕ๆ^๕ ต่อ^๕ไป^๕ จึง^๕พลิก^๕
ข้อ^๕มือ^๕กระ^๕ชา^๕ก^๕ระ^๕บี^๕ที่^๕กลาง^๕หลัง^๕ออก^๕มา^๕ ฟุ้ง^๕ควับ^๕ไล่^๕ล่า^๕
ตาม^๕ไป^๕ สก^๕ต^๕ขวาง^๕หน้า^๕เบ้^๕เง็ก^๕เล้ง^๕ไว้^๕ ทว่า^๕ควา^๕

“เจ้า^๕ผู้^๕เยาว^๕ค^๕ิด^๕อา^๕ศ^๕ัย^๕วิ^๕ชา^๕มี^๕มือ^๕ทะ^๕ลง^๕ฝ่า^๕หรือ^๕ไร?”

เบ้^๕เง็ก^๕เล้ง^๕ถูก^๕สก^๕ต^๕ขวาง^๕ถึง^๕สอง^๕ครา^๕ ไท^๕สะ^๕ก^๕
เริ่ม^๕คุ^๕ร^๕ุ่น^๕ชน^๕ กล่า^๕ว^๕เสี^๕ย^๕เย็น^๕ชา^๕

“เป็น^๕เช^๕น^๕น^๕จ^๕ริง!”

ชาย^๕ชรา^๕ชุก^๕เหลื่อง^๕ชุ่น^๕แค้น^๕ย^๕ง คำ^๕ราม^๕ว่า

“ผู้^๕เยาว^๕บ^๕ง^๕อา^๕จน^๕ัก”

กระ^๕บี^๕ยาว^๕เลื่อ^๕ก^๕แท^๕ง^๕ไป^๕เบื่อ^๕ง^๕หน้า^๕อย่าง^๕ตรง^๕ๆ^๕ ท่วง^๕
ท่า^๕คล่อ^๕ง^๕เคล่ว^๕น^๕ับ^๕ไว^๕น^๕ัก

เบ้^๕เง็ก^๕เล้ง^๕หวั^๕ร^๕อย่าง^๕เย็น^๕ชา^๕ ฝ่า^๕มือ^๕ช่าย^๕ย^๕ก^๕ชน^๕
ควง^๕เบ็น^๕วง^๕ มี^๕อ^๕ชวา^๕ก^๕าง^๕น^๕ว^๕ท^๕ง^๕ห่า^๕ออก^๕ ตะ^๕บ^๕ป^๕ปราด^๕ไ^๕
ข้อ^๕มือ^๕ที่^๕กุ่ม^๕กระ^๕บี^๕ของ^๕ชาย^๕ชรา^๕ ปฏิกิ^๕รียา^๕ว^๕อง^๕ไว^๕คุ^๕สย^๕ฟ้า^๕
เหมา^๕จะ^๕เสอด^๕ค^๕ล^๕อ^๕ย^๕ง

ชาย^๕ชรา^๕ชุก^๕เหลื่อง^๕อุ^๕ทาน^๕อย่าง^๕แตก^๕ต^๕น^๕ รัง^๕กระ^๕บี^๕
ถลัน^๕เบี^๕ย^๕ง^๕ไป^๕ค้ำ^๕น^๕ข้าง^๕เจ็ด^๕เชี^๕ยะ^๕ หลด^๕เลี^๕ย^๕ง^๕ไ^๕ด้อย^๕่าง^๕หวั^๕คุ^๕-
หวั^๕ค

เบ้^๕เง็ก^๕เล้ง^๕อา^๕ศ^๕ัย^๕ท่วง^๕ท่า^๕เดี^๕ย^๕คุ^๕ก^๕คาม^๕ศั^๕ตรู^๕ล่า^๕ถอย^๕
ตั้ง^๕น^๕น^๕แค้น^๕เสี^๕ย^๕ง^๕กล่า^๕ว^๕ว่า

“อา^๕ศ^๕ัย^๕ผ^๕ม^๕อ^๕เพียง^๕น^๕ ก็^๕ค^๕ิด^๕ใช้^๕ช^๕ม^๕ชุ่น^๕คน^๕หรือ^๕ไร?”

ชาย^๕ชรา^๕ชุก^๕เหลื่อง^๕กระ^๕ชา^๕ก^๕เสี^๕ย^๕ง^๕ว่า

“เ^๕็ก^๕น^๕อย^๕ผ^๕ย^๕อง^๕น^๕ัก^๕ รับ^๕กระ^๕บี^๕”

ประ^๕กาย^๕กระ^๕บี^๕ฟุ้ง^๕วาบ^๕คุ^๕ประ^๕กาย^๕ไฟ^๕ จ^๕ฟุ้ง^๕มา^๕ถึง^๕
คุ^๕จ^๕ดาว^๕ต^๕ก^๕ เกร^๕ย^๕ว^๕กราด^๕คุ^๕ร่าย^๕สุ^๕ค^๕แสน^๕

น้า^๕เสี^๕ย^๕คย^๕ที่^๕หลั^๕ก^๕วิ^๕ชา^๕มี^๕มือ^๕ ขอ^๕เพียง^๕ผิ^๕ต^๕เพี^๕น^๕ สัก^๕
น้อ^๕ย^๕น^๕ิด^๕ ผล^๕แพ้^๕ชน^๕จะ^๕พิ^๕สุ^๕จ^๕น^๕ชั^๕ด^๕ใน^๕บ^๕ัด^๕ค^๕ล^๕ มี^๕อา^๕จ^๕พล^๕ิก^๕
แพ^๕ลง^๕ฉา^๕บ^๕จ^๕ว^๕ย^๕ ชิง^๕เป็น^๕ฝ้าย^๕เอา^๕ชั^๕ย^๕ไ^๕ด้

เพลงกระบี่ของชายชราชุดเหลือง มีเพียงไข่ออก
ด้วยควมว่องไวดูสายลม มีหน้าซำยังหนักแน่นดูคึก
แมนยำ สามารถจับอยู่ในสารบบยอดฝีมือ

แต่ทว่าคู่ต่อสู้ของมันคืออัจฉริยะแห่งยุคเบ๊เง็กเล้ง
ยามเมื่อเปรียบเทียบกับมัน มันก็มีอาจแสดงอาณาภาพอก
มาแล้ว!

กับสภาวะกระบี่ที่พุ่งมา เบ๊เง็กเล้งแสวงเป็นมอง
ไม่เห็น รอนจนปลายกระบี่ใกล้จะถึง พลันยุบท้องน้อย
เบี่ยงร่างท่อนบนไปด้านข้าง เลี่ยงหลบจากท่วงท่า
กระบี่ พุ่งแขนไปเบื้องหน้า ประกบนิ้วดูปลายทวน
จู่ได้จุดเจอโกยชวกของชายชรา

กระบวันท่านไม่เพียงพลิกแพลงจนถูกเทพยาจะ
หยั่ง มีหน้าซำด้านจังหวะเวลายังใช้ได้พอดีเป็นที่สุด
จำแนกจุดได้แม่นยำมิผิดพลาด

“โอ”

เสียงอุทานพลันดัง ชายชราชุดเหลืองถูกพลัง
ตรรชนนี้ใส่แขนขวาปล่อยห้อยลงอย่างอ่อนล้า กระบี่
ยาวหลุดกระเด็นจากมือ!

เบ๊เง็กเล้งแค้นหัวร่ออย่างเย็นชา สืบท่าหมาย
เร่งรุกต่อไป

“เล่าสู้ขอเสี่ยงกับเจ้าแล้ว”

ในเสียงขู่คำราม ชายชราชุดเหลืองกระแทก
ฝ่ามือซ้ายออก ก่อเกิดเป็นกระแสปลังหนักหน่วง
ครอบคลุมใส่

เบ๊เง็กเล้งแลเห็นมันดาโถมเข้ามาอย่างคลุ้มคลั่ง
เป็นวิธีการต่อสู้อย่างเสี่ยงชีวิต ตั้งขึ้นมิกล้าชะล่า
เลินเล่อ กริ๊งฝ่ามือคัดล่ายกระบวันท่า ทวาดว่า

“มีมือริบขาดหางใด โยต้องคิดเสี่ยงชีวิต?”

ชายชราชุดเหลืองคล้ายพยัคฆ์คลุ้มคลั่ง สะบัด
กราดฟาดสองมือระดมโหมจู่โจมใส่ หมายคิดเสี่ยงชีวิต
จนตกตายตามกัน ไม่หลบหลีกท่วงท่าเบ๊เง็กเล้งแม้แต่
น้อย

เบ๊เง็กเล้งสามารถบรรจกการต่อสู้โดยเร็ว แต่
เมื่อเผชิญกับการต่อสู้เช่นนี้ ก็มีอาจไม่ป้องกันตัวเอง

ในยามกะทันหัน เงาสีขาวพุ่งฉวัดเฉวียนไปมา
ผ่านหมอกสีขาวทะลักทลายออก

ชายเสื้อสีเหลืองพลวปลิวไสว เสียงขลุ่ยกำรามทั้ง
ก็ก้องไม่ขาดหู

ชั่วพริบตา ก็หักล้างกันสามสี่สิบกระบวนท่า
สถานการณ์ยังคงคุ้ยักก้าง

เบ๊เง็กเล้งร่อนร่มไฉย้ง คำนิ่งชน

“พัวพันสืบไปเถียงนี้ ไหนเลยจะยุติการต่อสู้
ได้”

พอไต่คิด กระแทกฝ่ามือไปสองครั้งซ้อน ๆ
กระโดดปราศออกจากวง กล่าวเสียงทุ้มหนัก

“ข้าพเจ้าอ่อนขอให้ตลอดมาผู้อาวุโสหากบีบคั้น
คุกคามสืบไป อภัยที่ต้องก้าวร้าวล่วงเกินแล้ว”

ชายชราชุดเหลืองทอน นึกเห็นคเห็นน้อยจนลม-
ปราณไม่ปะติดปะต่อ ขบگرامเค้นเสียงว่า

“นอกจากเจ้าจะยินยอมล่าถอยออกจากบู๊ฮั่ว
หาไม่เราสองต้องพิสูจน์เสียงชีวิตกันจนล้มตายไปฝ่าย
หนึ่ง”

เบ๊เง็กเล้งบังเกิดความตระหนกช็อกโหม ตะเบ็ง
เสียงหวัร่อดังสนั่นหวั่นไหว กล่าวว่า

“ชั่วชีวิตข้าพเจ้า ไม่เคยสยบต่อคำข่มขู่มาก่อน
ข้าพเจ้าจะต้องมุ่งหน้าสืบไปให้จงได้”

ชายชราชุดเหลืองขุ่นแค้นจนหนวดเคราลุกชัน
ทว่าทว่า

“เล่าสู่ซึ่งวงการกลุ่มร่มชูโจม แต่คำคนเจ้าต้อง
กระทำเช่นนั้นแล้ว”

จบคำ พลันห่อปากกร้องดังยาวนานขึ้น

เสียงกู่พ้อผ่านพ้น เจาคนก็พุ่งจรวดเฉวียน ชาย-
เสื้อปะทะลมดังชนจากทุกทิศทาง

เงาตามประกายกระบี่วูบวาบตา เงาดำที่เร้นกาย
อยู่รอบข้าง ล้วนพุ่งปราด ๆ ลงมายังที่ซึ่งเบ๊เง็กเล้ง
ยืนหยั้อยู่ ถึงกับมีจำนวนเกือบร้อยคน

เบ๊เง็กเล้งพ้อเห็นเช่นนั้น อดสะท้อนใจมิได้
ขบคิดขึ้น

“ดูจากสถานการณ์ แม้ไม่คิดสร้างอาถรรพณ์
การฆ่าฟันก็กระทำมิได้แล้ว”

ความคิดพอวาบขึ้น พลันไขว่สลับสองมือ กล่าว
เสียงเย็นชา

“หากคิดกลุ่มมรณะ ข้าพเจ้าก็ไม่รับผิดชอบกับ
จำนวนคนที่ต้องตกตายไป

ในยามนี้ กลุ่มคนรอบบริเวณคุกคามเข้าใกล้มา
ในรัศมีสามวา สภาพการณ์บีบคั้นจิตใจผู้นั้นนัก

ชายชราชุดเหลืองชูสองแขนขึ้น ทวาดว่า

“ศิษย์สำนักเรามากเข้าบดขยี้มัน”

จบคำ พลิกสองมือตกลง

“มา....”

“มา....”

เสียงโห่ร้องดังกึกก้องกัมปนาท ผู้คนนับร้อย
ทวาดพลางฮือโหมหนุ่นเนื่องเข้าหา

เบ๊เง็กเล้งคิดไม่ถึงว่าฝ่ายตรงข้ามจะคืบหน้าเร็วเหลือ
ผลปานนี้ เพียงเพื่อสกัดขัดขวางมิให้ตนผ่านไป ถึงกับ
ทุ้มเทกำลังสำนักออกมา พลันตกใจอย่างตื่นตะลึง
กล่าวเสียงกังวาน

“เยี่ยงนี้มีอาจโทษว่าข้าพเจ้าอำมหิตไปแล้ว”

พลางสะบัดสองแขน ก่อเกิดเป็นขุมกำลังอัน
มหากาล ปกปิดส่วนเบื้องหน้า พร้อมกันนั้นผลึกกลม-
ปรางเล่าฟ้าถึงขีดสุด

ยามนี้ เงาคนก็ฮือโหมมาถึง ผู้คนที่แถวหน้า
สุดพากันกวาดตาพาดพันกระบี่ แฉลบแปลบปลาด
จุโจมใส่เบ๊เง็กเล้งเป็นจุดเดียว

มิกาดเสียงกู่พลันดังจุกมึงกรคำราม เกรว้างสีขาว
พุ่งควับขึ้นไป คุกเข่าทิ่มแทงหลุดจากแหล่ง ยามลอย
ตัวอยู่กลางอากาศ ก็กระแทกฝ่ามือกระหน่ำลงมา

ขุมกำลังคล้ายพะเนินเหล็กถล่มลง คลื่นมนุษย์
แตกทะลักออกเป็นช่องหนึ่ง เบ๊เง็กเล้งพลันทิ้งร่างลง
ไปยังช่องว่างนั้น หมายทะลวงทลายวงล้อมออกไป

มิกาดสองเท้าเฟ้งสัมผัสพื้น ดาบยาวสองเล่มก็
พาดจุโจมมาจากด้านข้าง แหวกฝ่าอากาศดังฮือฮึง

เบ๊เง็กเล้งทวาดกองร้องขึ้น กระแทกฝ่ามือออก
ด้วยท่วงท่าหัตถ์ตรง ตีโต้ใส่อย่างฉับไว

แว่วเสียงโครมโครม ผู้ใช้ดาบทั้งสองปลิวละลือ
ไปกนละทิศละทาง ได้รับบาดเจ็บบอบช้ำไม่น้อย

ขณะเดียวกัน เบ้เง็กเล้งก็พุ่งฝ่าเข้าไปในกลุ่ม
คน สามฝ่ามือล่าวีญญาณถูกทยอยใช้ออกไป

แลเห็นเงาสีขาวพอรืดวับไปที่ใด เสียงแผด-
ร้องครวญครางกึกกั่น วงล้อมปั่นป่วนระส่ำระสาย

ชายชราชุดเหลืองแลเห็นบริวาร บาดเจ็บล้มตาย
เกือบสิบคนแล้ว ต้องกร้องเสียงเกรียวกราด กวัก-
แกว่งสองแขนบง การบริวาร กลุ้มจู่โจม ใส่อย่าง เนือง-
แน่น

เบ้เง็กเล้งทางหนึ่งต้านทานรับการจู่โจม ทาง
หนึ่งกำนังขึ้น

“จับโจรควรวจับหัวหน้า หากสามารถสยบชาย
ชราชุดเหลือง ย่อมบีบบังคับให้บริวารของมันหยุดมือ
ได้”

พอได้กึกก๊าด ฟุ้งร่างขึ้นกลางอากาศ กล้าย
เหยี่ยวใหญ่พุ่งโฉบเหยื่อ โถมลงใส่ชายชราชุดเหลือง
ปากทวาดว่า

“เฒ่าบัดซบ ท่านเสียสติแล้วหรือไร ?”

บทที่ ๖๗

คำสั่งอันเข้มงวด

ชายชราชุดเหลืองใจแม่หัวน่หวาด ปาก
กลับกล่าวว่า

“เจ้าผู้เยาว์ เล่าสู่สาบานว่าจะไม่อยู่ร่วมพา
เดียวกับเจ้า”

คลื่นมนุษย์รอบบริเวณเก้ทะเลักติดตามเบ้เง็ก-
เล้งมา แต่พวกมันจำนวนมากมาย ย่อมต้อง
เบียดเสียดกันเอง ปฏิกริยาเชิงซ้ำ ไหนเลย
เปรียบกับเบ้เง็กเล้งที่ปราดเปรียวว่องไวได้

เบ้เง็กเล้งศรีษะอยู่ล่างเท้าอยู่บน กรัดลงเข้าหา
ชายชราชุดเหลือง ชายชราชุดเหลืองทวดดำมอหมาย
กระแทกออก เเงาร่างเบ้เง็กเล้งก็ลือลงแล้ว

เสียงอุทานพลันดัง ชายชราชุดเหลืองไม่ทัน
หลบหลีก หัวไหล่ข้างหนึ่งถูกเบ้เง็กเล้งรวบจับไว้ ผ่า
มืออีกข้างหนึ่งประกบนิ้วชนกลาง จ่อไปยังจุดเง็ก-
จุมฮวกท่ายทอย !

เบ้เง็กเล้งขยับกายรวบ วกลงไปยังด้านหลังของชาย
ชราชุดเหลือง ทวาดคองว่า

“ผู้ใดกล้าขยับเคลื่อนไหว ข้าพเจ้าจะฆ่ามัน
ก่อน”

ชายชราชุดเหลืองจุกชีวิตถูกสยบไว้ แทะต้นจน
ขวัญหนีหวิว มือกกล้าขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว ร่างก็สั่น
ระริกไม่หยุดยั้ง

กลุ่มคนรอบบริเวณล้วนสงบเยือกเย็นลง ยืน
เชื่องซึมเซาราวรูปปั้น มิทราบจะทำอย่างไรได้

เบ้เง็กเล้งกล่าวเสียงกังวาน

“บัดนี้ทุกท่านหลีกทาง”

มีทันจบคำชายชราชุดเหลืองก็ตะเบ็งเสียงร้องว่า

“พวกเจ้าบุกเข้ามา เพราะเพื่อรักษาเกียรติภูมิ
ของสำนัก เราหานำพากับความตายไม่ !”

เบ้เง็กเล้งกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด

“ท่านไม่กลัวตายจริง ๆ ?”

ชายชราชุดเหลืองมิได้แยแสสนใจ ร้องเสียง
แหบแห้งอีกว่า

“หากไม่ทำลายมัน สำนักเราจะยืนหยัดอยู่ใน
วงนักร้องได้อย่างไร ศิษย์ทั้งหมดก็ต้องกริ่งเกรง”

ในกลุ่มคนแว่วสุมเสียงหนึ่งร่ำร้องว่า

“ท่านเจ้าสำนักยินยอมพลีชีพเพื่อ พิทักษ์ เกียรติ
ภูมิสำนัก พวกเราก็บุกเข้าไปบดขยี้มัน ให้มันชดใช้
ชีวิตแทน !”

“ถูกต้อง พวกเราบุก !”

“ฆ่ามัน !”

เสียงสนับสนุนดังขึ้นจากรอบข้าง ไม่แยแสสนใจ
ตัวประกันในมือเบ้เง็กเล้ง กวาดแกว่งอาวุธชื่อโหมมา

จิตใญ่ยามเคียดคาลคลังแก่น อานุภาพจึงเกรียวกราด
กว่ากาลก่อน

เบ้เง็กเล้งรู้สึกเห็นความคาดหมายยิ่ง พร้อม
กันนั้นเพลิงโทสะก็ลุกฮือไหม ขบกรามเค้นเสียงว่า

“เราขอทำลายเฒ่าบักชนบัก่อน !”

“เง็กเล้ง หยุดมือ !”

เสียงทวาดพลันดัง กระแสเสียงเข้มแข็งแกร่ง-
กร้าว แผ่พลังภายในลึกล้ำ กลบเสียงโห่ร้องฮือฮือ
ทงมวลงได้อย่างสนั่นเซ็ง

เบ้เง็กเล้งก็สะท้อนขึ้นด้วยความหวั่นไหว พลัน
คลายมือทั้งสองออก ดึงกายขึ้นไปสามวา ยามลอย
ตัวอยู่กลางอากาศ กวาดสายตามองไป ต้องร้อง
โพล่งอย่างตื่นเต้นถึงโลด

“ซื่อแป้ !”

ภายใต้แสงจันทร์ทราดส่อง บนหินใหญ่ทางซ้าย
มือ ยืนตระหง่านด้วยเงาร่างสายหนึ่ง ชายเสื้อพลว
ปลิวไสวไปตามลม คล้ายเทพดาจุติจากฟ้ามา

นั่นคือเจ้าของหุบเขามรณะ หนึ่งในสี่เทพแห่ง
จักรวาล.... จอมปราชญ์แดนดินบังกิม !

จอมปราชญ์แดนดินหน้าเคร่งขรึมจริงจัง คิ้วที่
เรียวงามจรดจอหนุเล็กชันสูง จับจ้องมองเบ้เง็กเล้ง
เขม็งหนึ่ง ไม่กล่าวว่าอะไร

เบ้เง็กเล้งพลวลงที่ข้างก้อนหิน บังเกิดความ
นอบน้อมสำรวจตนอย่างลึมตัว กล่าวว่า

“น้อมพบซื่อแป้”

จอมปราชญ์แดนดินหน้าเคร่งเครียดลง กล่าว
เสียงทุ้มหนัก

“เจ้ายังจดจำเราได้ ?”

กระแสเสียงทรงอำนาจยิ่ง เบ้เง็กเล้งใจสะท้อน
หวั่นไหว งอเข่าคุกลงกับพื้น กล่าวว่า

“ซื่อซื่อแป้ประทานคำสั่งสอนด้วย”

จอมปราชญ์แดนดินแค้นเสียงอย่างเย็นชา ไม่แย
แสสนใจเบ้เง็กเล้ง และไม่เรียกให้ลุกขึ้น สะบัดแขน
เสื้อคราหนึ่ง ร่างก็พลวลงจากก้อนหิน มิเห็นขยับกาย

ทำท่า ก็มาถึงเบื้องหน้าชายชราชุดเหลือง ประสานมือ
กล่าวว่า

“เจ้าสำนักแซ่ไฉ่ จากมาสบายดี?”

ที่แท้ชายชราชุดเหลืองคือเจ้าสำนักบู๊ อี ฉายา
กระบี่อิมเอียงไฉ่ บ้างฮุย ครองความยิ่งใหญ่ครอบคลุม
เทือกเขาบู๊ฮั่ว

จอมปราชญ์แดนดินเป็นหนึ่งในสี่เทพแห่งจักร-
วาล ตักศิราในวงนักเลงนับว่าสูงล้ำยิ่ง กระบี่อิมเอียง-
ไฉ่ บ้างฮุยแม้เป็นเจ้าสำนักหนึ่ง แต่นับตามฐานะในวง
นักเลงมีอากยขนิษฐาจารย์ ร่วมกับ จอมปราชญ์แดนดิน
ได้

ยามเมื่อวัยฉกรรจ์ ขณะร่ำเรียนวิชาฝีมืออยู่
จอมปราชญ์แดนดินก็ทรงเกียรติภูมิกระเดื่องดัง เคยพบ
หน้าคราหนึ่ง

บัดนี้เหตุการณ์ล่วงเลยมาหลายสิบปี ในความ
เข้าใจของกระบี่อิมเอียง จอมปราชญ์แดนดินคงเป็น
ชายชราผมหงอกขาวแล้วมีภาคพอบพบหน้าจอมปราชญ์

แดนดิน ยังมีบุคลิกลักษณะเป็นแจกเช่นเดิมไม่เปลี่ยน
แปลง

ดังนั้นกระบี่อิมเอียงบังเกิดความเลื่อมใสจนจับจิต
รับน้อมกายการวะกล่าวว่า

“ไฉ่ บ้างฮุยขออ้อมพบผู้อาวุโส”

ศิษย์ในสำนักบู๊ อีเพียงเคยได้ยินฉายาจอมปราชญ์
แดนดิน มิเคยประสบพบหน้ามาก่อน พอเห็นเจ้าสำนัก
แสดงความเคารพต่อบัณฑิตกลางคนผู้หนึ่ง พลอยต้องยืน
สงบสำรวมทวย

จอมปราชญ์แดนดินรับกล่าวว่า

“ศิษย์เราเมื่อครู่อาจเสียมารยาท เราต้องขอ
ขมาในทันทีแล้ว”

จบคำประสานมือไปด้วยท่าที่อันจริงจัง

กระบี่อิมเอียงไหนเลยกล้ากล่าวอะไร ลนลาน
กล่าวว่า

“มิกล้ารับ”

จอมปราชญ์แดนดินจึงเป็นหน้าไปยังเบงกเล้ง
ที่คุกเข้ากับฟัน กล่าวเสียงทุ้มหนัก

“เง็กเล้ง เข้ามา”

เบ๊เง็กเล้งตั้งแต่ได้พบชื้อแป๊ะ แต่เห็นท่านผู้เฒ่า
สีหน้าหมกมุ่นเคร่งเครียด ในใจตโหวหว่นพรั้นพรึงมิ
ได้ ยามนรียตกายชนพลวปราตมา ยืนสำรวจอยู่
ด้านข้าง

ตามกฎระเบียบในวงนักเลง ชื้อแป๊ะตอนอบรมศิษย์
กนภายนอกไม่บังควรอยู่ร่วมด้วย ดังนั้นกระบือมเอียง
รีบสาวเท้าไปหนึ่งก้าวกล่าวว่า

“ผู้อาวุโสให้เกียรติมายังบู๊ฮั้ว ข้าพเจ้ามิได้
ไปต้อนรับยังหวังให้อภัยด้วย”

จอมปราชญ์แดนดินกล่าวว่า

“ท่านเจ้าสำนักกล่าวเกินไปแล้ว ต้องเร่งรุดมา
รับกวน ยังหวังให้อภัยได้ตำหนิ”

กระบือมเอียงโง้วบังฮุ่ย กล่าวว่า

“เนื่องจากกระหว่างนี้ ชนชาวบู๊ลมรุกรานเข้าบู๊ฮั้ว
เข้ามาเป็นจำนวนมาก เพราะเพื่อพิทักษ์รักษารากฐาน
ของปรมาจารย์ มิอาจไม่นำกำลังคนออก เคลื่อนไหว
ตรวจตรา มิคาดกลับพบพาน....”

กวาดตามายังเบ๊เง็กเล้ง แต่มีทราบจะกล่าวอะไร

จอมปราชญ์แดนดินผงกศีรษะกล่าวว่า

“ท่านเจ้าสำนักกระทำไ้ถูกต้อง ศิษย์เรานับว่า
ล่วงเกินไปแล้ว”

กระบือมเอียงเกรงว่าจะเอ่ยอ้างถึงการต่อสู้เมื่อ-
ครู่สร้างความเสื่อมเสียหน้า จึงผันหัวร่อสอดคำขึ้น

“เรื่องราวบ่งบอกกระจ่างแล้ว ข้าพเจ้าคิดขอ
อโถ”

“ท่านเจ้าสำนักเชิญตามสะดวก”

“พวกเราไป”

กระบือมเอียงกล่าวจบคำก็ฟุ้งกายชน วิ่งตะบึงไป
ทางขุนเขาซ้ายมือ

ศิษย์สำนักบู๊ฮั้ว ต่างทุ่มเทท่าร้างติดตามไปอย่าง
กระชั้นชิดชั่วพริบตาจากไปจนหมดสิ้น

กลางเทือกเขารกร้าง จึงหลงเหลือจอมปราชญ์
แดนดินและเบ๊เง็กเล้งอยู่เพียงสองคน

เบ๊เง็กเล้งปลุกปลอบกำลังขวัญกล่าวว่า

“ซื่อแป่ ศิษย์คิดถึงท่านนัก ระหว่างนี้ท่านผู้เฒ่า
สบายดี?”

จอมปราชญ์แดนดินสอคำขึ้น

“เจ้านั่งลง”

กล่าวพลางสาวเท้าไปสองก้าว ทรงนั่งลงบนหิน
ใหญ่ก้อนหนึ่ง

เบ้เง็กเง้งไหนเลยกล้านั่งลง ตะกุกตะกักว่า

“ศิษย์หากมีทีใดไม่ถูกต้อง หวังให้ซื่อแป่ลงโทษ
ด้วย”

จอมปราชญ์แดนดินแค้นเสียงกล่าวว่า

“เจ้าย่อมรับนับถือเราเป็นซื่อแป่ นับว่ามี
ความสำนึกผิดถูกอยู่”

เบ้เง็กเง้งใจเต็นระทึกตาม มีกล่ำกล่ำมาก
ความ

จอมปราชญ์แดนดินกล่าวว่า

“เราถามเจ้าตั้งแต่เข้าสู่วงนักเลง เจ้าประกอบ
เรื่องราวใดบ้าง?”

“ศิษย์กล่าวได้ว่ามีความสำเร็จใดเลย”

“นั่นก็ใช่แล้ว มิหนำซ้ำเจ้ายังใช้เลือกลางง้อไบ๊
อาละวาดกับตึง จนเหล่าสำนักมาตรวจฐานผิดก่อกองชน
กิตทวงถามบัญชีกับเรา”

เบ้เง็กเง้งรับกล่าวว่า

“เหตุการณ์ใช้เลือกลางง้อไบ๊ หาใช่การกระทำ
ของศิษย์ไม่”

“เราก็คงทราบว่ามิใช่การกระทำของเจ้า แต่เมื่อ
ถูกใส่ไคล้ปรับปรับ ก็สมควรหาทางเปิดโปงคลี่คลาย
เพื่อความบริสุทธิ์ของตัวเอง”

“ขอน้อมรับคำสั่ง”

“ยังมี เจ้าพัวพันกับปามิคนิสัญญ์จนสับสน เป็น
ต้นเหตุให้พามิคนิสถานเล็งจับต้องเสียชีวิต”

“ศิษย์ทราบความผิดแล้ว”

“ที่หน้าขุนไถ้น คือเจ้ากลับลงมือทำร้ายจอมพลัง
น้อย ศิษย์ของเสียดูเลือกดักวอดกียก”

“ซื่อแป่ปราดเปรื่อง ศิษย์ที่ทำร้ายจอมพลังน้อย
เป็นเพราะถูกบีบบังคับคุกคาม จนมิอาจยอมได้”

จอมปราชญ์แดนดินกล่าวเสียงเย็นชา

“ชื่อแม่ทองเที่ยวในวงนกเลงหลายสิบปี โฉน
มีมีคนถูกถามเราจนต้องพลั้งมือ ควรทราบวาทโธสะเกิด
จากใจ สมควรฝึกฝนตะบะให้เข้มแข็ง จึงจะสำเร็จ
แผนการใหญ่ได้”

“ภยหน้าศิษย์ ขอปฏิบัติ ตามคำสั่ง อาจารย์โดย
เคร่งครัด”

จอมปราชญ์แดนดินแค้นเสียงดังเฮอะ กล่าวสืบ
ไป

“ชื่อแม่คิดไม่ถึง ว่าเจ้าจะนิยมการต่อสู้ปานนี้
บิบนั่นชื่อแม่ต้องเข้าสู่ขุมสุรภูตพราย หักล้างกำลัง
ภายในกับอสูรเฒ่า ชื่อแม่ไม่คิดละคิดปามา ถึงนั้น
อ่อนข้อให้กับฝ่ายตรงข้าม นี่ล้วนเป็นเรื่องราวที่เจ้า
ชักนำให้กับเราทางสน”

เบ็เง็กเล้งมิกล้ากล่าวกระไร เหนือกาพไหลซึม
ออกมาจนชุ่มโชกไปทั่วทั้งกาย

จอมปราชญ์แดนดินทอดถอนใจยาว กล่าวอีกว่า
“ขอถามเจ้าสักคำ เจ้าจัดการให้ตรุณีหลายนาง
ไปยั้งกะวังซัว ภยหน้าคิดสะสางอย่างไร?”

เบ็เง็กเล้งคาดมิถึงว่าเหตุการณ์ นับแต่ที่ตน
ท่องเที่ยวในวงนกเลง ล้วนมีอาจปkipิอำพรางชื่อแม่
ยามกะทันหันต้องนั่งอึ้งอับจนถ้อยคำไป

จอมปราชญ์แดนดินเน้นเสียงอีกว่า

“สำหรับตรุณีแห่งหมู่บ้านเมฆพลว เจ้าคิดไกล
เกลี้ยอธิบายต่อนางอย่างไร ลองบอกมาฟังดู”

เบ็เง็กเล้งรับฟังจนขวัญสั่นสะท้าน งอเข้าकुกลง
อย่างเข้มซ้า

จอมปราชญ์แดนดินหน้าเคร่งเครียดเย็นชาทวาด
ว่า

“ตามกฎระเบียบที่เราวางไว้ เจ้าทราบหรือไม่ว่า
สมควรถูกลงโทษสถานใด?”

นำคำคาดคั้นเกรี้ยวกราด คล้ายอสณิบาตฟาดมา

เบ็เง็กเล้ง ไม่เคยเห็นชื่อแม่ปั่นตาลโธสะเช่นนี้
มาก่อน ต้องกล่าวเสียงสั่นสะท้าน

“ขอชื่อแม่พิจารณาลงโทษ”

จอมปราชญ์แดนดินกล่าวเสียงทุ้มหนัก

“เราถ่ายทอดฝีมือแก่เจ้า หวังเพื่อให้ประกอบ
วีรกรรม ใน วง นัก เลง มี คาค เจ้า กลับ ถือ ดี ใน ฝีมือ
อาละวาดอย่างลำพอง มั่วสุมกลางกลุ่มนงคราญสมควร
ทวงถามพลังฝีมือกลับคืน ตัดขาดความสัมพันธ์อัน
อาจารย์กับศิษย์ ประกาศต่อวงนักเลงโดยทั่วกัน !”

เบ้งกเล้งสะท้อนทั้งร่าง โพล่งว่า

“ซื่อแป้”

ร่างโคมไปเบื้องหน้า ฟุบอยู่แทบเท้าของซื่อแป้

จอมปราชญ์แดนดินทวาดว่า

“เจ้าทราบความผิดหรือไม่ ?”

เบ้งกเล้งกล่าวเสียงกระเส่า

“ศิษย์....ศิษย์....”

ทันใด สัมผัสเสียงสอใสกังวานเสียงหนึ่งพลันดังขึ้น

“พอเถอะ หรือจะบีบคั้นเบ้งกเล้งตายไปทั้งเป็น
จริงๆ ?”

เงาร่างอันแค้นสายหนึ่งพลวลงยังกลางวง กลืน

หอมรวรินกระจายออกรอบข้าง ผู้มาคือกิมเล้งจ้อ
(กระพรวนทอง) นั่นเอง !

เบ้งกเล้งพอเห็นเป็นนาง รับสับเท้าไปน้อมกาย
คารวะ กล่าวว่

“ผู้เยาว์ขอน้อมพบผู้อาวุโส”

จอมปราชญ์แดนดินก็ขยับเสื่อผ้าผุดลุกขึ้น กล่าว
ว่

“ยี่ม่วย (น้องที่สอง)”

กิมเล้งจ้อยื่นมือ ออกยักกุมข้อมือ ขวามือเบ้งกเล้ง
ก้าวชดช้อยถึงเบื้องหน้าจอมปราชญ์แดนดิน ยิ้มพลาง
กล่าวว่า

“ท่านไฉนดูร้ายต่อมันปานนี้ มีรู้สึกว่าจะทำหนิ
รุนแรงไปหรือไม่ ?”

จอมปราชญ์แดนดินกล่าวอย่างจริงจัง

“หากมิใช่เรารุคมาทันทั่วทั้งที่ สำนักบุญอันกล่าว
ถูกมันทำลายล้มล้างไปแล้ว”

เบ้งกเล้งเฝ้าคิดโต้แย้ง แต่เห็นซื่อแป้มีโทษะ
กลับมิกล้าเอ๋ยปากสอตกคำ

กิมเลงจ็อกกล่าวเสียงเนิบนาบ

“มันหากไม่ลงมือ ก็ต้องถูกผู้อื่นฆ่าทิ้ง โยมิใช่
เสื่อมเสียเกียรติภูมิของท่าน หากแม้ฝ่ายตรงข้ามเป็น
อสูรร้ายมารชั่ว ฆ่าทิ้ง กลับเป็นประโยชน์ต่อผู้คนส่วน
รวม ท่านไหนกลับมาพิจารณาลงโทษมัน ?”

จอมปราษฎ์แดนดินนิ่งเงยบงกชไปชั่วขณะ จึง
เพ่งตามองหน้าเบ๊เง็กเล้ง กล่าวว่า

“เห็นแก่หน้ากิมเลงจ็อกผู้อาวุโส ซื่อแป้จะอภัย
ละเว้นเจ้าสักร้า แต่กายภาคหน้า ห้ามมิให้เข่นฆ่าล้าง
ผลาญผู้คนโดยพลการ หาไม่มีอาชญาโทษว่าซื่อแป้โหด
เหี้ยมอำมหิตไป”

เบ๊เง็กเล้งรับน้อมกายกล่าวว่า

“น้อมรับทราบ”

จอมปราษฎ์แดนดินกล่าวอีกว่า

“ยังมีรับทราบขอบคุณกิมเลงจ็อกผู้อาวุโส ?”

เบ๊เง็กเล้งรับหันกายไป เงยเข้าคุกหลังที่เบื่องหน้า
กิมเลงจ็อก กิมเลงจ็อกกลับประทับประคองเบ๊เง็กเล้งขึ้น
เบือนหน้าไป กล่าวว่า

“มอบมันให้กับเรา เชิญท่านตามสะดวกเถอะ”

จอมปราษฎ์แดนดินสาวเท้าหมายจากไป ไปได้
เพียงสองก้าว พลันเบือนหน้ามากล่าวกับเบ๊เง็กเล้ง

“ซื่อแป้เคยทราบจากเจ้า ว่าในบึงมังกรพิษ
ซุกซ่อนบันทึกของบิดาเจ้า อ้างถึงชาติกำเนิดของเจ้า
บัดนี้เจ้ารู้ความหมายมหา ซื่อแป้ก็ไม่ห้ามปราม แต่มี
กฎระเบียบข้อหนึ่งที่เขาพึงเคารพยึดถือ”

เบ๊เง็กเล้งรับกล่าวว่า

“ขอน้อมรับคำสั่งสอนซื่อแป้

จอมปราษฎ์แดนดินเน้นเสียงว่า

“มีว่าอย่างไร ไม่นอญาติ ให้เจ้าฆ่าคน แม้สักคน-
เดียว มิเช่นนั้นเราสองกัตตัดขาดจากความสัมพันธ์ฉัน
อาจารย์กับศิษย์กัน !”

กิมเลงจ็อกรับฟังจนงงันวูบ เบ๊เง็กเล้งก็ฉุกฉีก
ว่า ตอนนั้นมวลหมู่อสูรรุมนุ่มกันโอบอุ้ม อ้าว หากห้าม
มิให้ทำร้ายผู้ใด เกรงว่ายากจะกระทำได้

แต่เบ๊เง็กเล้ง โหนเลยกล่าวทู่เถียงเกีย่งงอนกับ
ซื่อแป้กวาดตาดึงมองกิมเลงจ็อก ปากกล่าวว่า

“ซื่อแป๊ะ....”

จอมปราชญ์แดนดินสอดคำ^๕ขึ้น

“วาจายุติแต่เพียงนี้ !”

กิมเลงจ้อรีบกล่าวว่า

“หากแม่นเง็กเล้งพบพานจอมอสุร^๕ร้าย....”

“ยืมว้ย”

จอมปราชญ์แดนดินมีรอรับฟังจบคำ ก็ส่งเสียง
ขึ้นโบกมือห้ามปรามนางไว้ กล่าวกับเบ้งเง็กเล้ง

“เจ้าไคย^๕นั้นชัดเจนแล้วหรือไม่ ?”

เบ้งเง็กเล้งมีอาจไม่ขานรับว่า

“ศิษย์ไคย^๕นั้นแล้ว”

จอมปราชญ์แดนดินขยับสองไหล่^๕วูบ ท่ามกลาง
ม่านหมอกขาวที่ปกคลุม เเงะร่างสูงโปร่งพลว^๕ละลือจาก
ไปทันที

เบ้งเง็กเล้งก้มศีรษะต่ำ ท้อแท้^๕รันทดใจยิ่ง นิ่ง
เงียบงั้นไม่กล่าววาจา

กิมเลงจ้อตอบโหลเบ้งเง็กเล้งเบา ๆ กล่าวว่า

“เด็กโง่เขลา ซื่อแป๊ะอันเข้มงวดจากไปแล้ว ยัง
เชื่องซึมเข้าไยกัน ?”

เบ้งเง็กเล้ง หมกมุ่น นึกถึง คำสั่ง ก่อนจากไป ของ
ซื่อแป๊ะ ออกกล่าวมิได้ว่า

“แต่ทว่าซื่อแป๊ะท่านผู้เฒ่าห้ามมิให้^๕ผู้เยาว์....”

กิมเลงจ้อยมเล็ก^๕น้อยกล่าวว่า

“มิต้องเกรงกลัว เราขอ^๕รับผิดชอบเอง”

เบ้งเง็กเล้ง^๕ทนทนใจยิ่ง แต่ยังมีกลา^๕ขัดสนคำสั่ง
ซื่อแป๊ะ ตะกุกตะกักว่า

“ขอบพระคุณ ในความเมตตา ของผู้อาวุโสแต่ผู้^๕
เยาว์มีกลา^๕ฝืนคำสั่งซื่อแป๊ะ”

กิมเลงจ้อสอดคำ^๕ขึ้น

“เราทราบข่าวชนชาว^๕บู๊ ล้มมุ่นสู้^๕บึงมังกรพิษเกรง
ว่าเจ้าเดินทางถึงแดน^๕ปักไต้แล้ว ดังนั้นรอนแรมรุดมา
ในเมื่อเรื่องนี้ผูกพันถึงชาติกำเนิดของเจ้า ก็มิอาจเลิก
เราได้ เพียงแต่อย่าได้^๕พาพันผู้คนมากมายไป เรื่อง
เยี่ยงนี้เรากับซื่อแป๊ะเจ้า^๕ล้นไม่^๕สอดมือยุ่งเกี่ยว เจ้า^๕

ปฏิบัติต่อสิ่งอันควร อย่าได้หมกมุ่นนึกถึงวาจาชื่อแม่ไป”

เบ้เง็กเล้งตั้งต้นใจสุตะจะกล่าว หมอบกายลงกราบกรานอีกครา

กิมเล้งจอนุดรงเบ้เง็กเล้งขึ้นกล่าวว่า

“ไยต้องมากมารยาทปานนี้ เราต้องไปแล้วเมื่อเสร็จสิ้นจากเรื่องน ก็เดินทางสู่หองก้อยงเหลาเถอะ”

เบ้เง็กเล้งรีบกล่าวว่า

“สำหรับแผนเดินสู่แดนปักไ้....”

“รอนผ่านการชุมนุมบนหองก้อยงเหลา มิแน้นักว่าเราจะเดินทางสู่ปักไ้พร้อมกับผู้เจ้าอีกครา”

“ผู้อาวุโสติดต่อข้าพเจ้านัก”

“เกรงใจไปไย คิก คิก”

ในเสียงหัวร่อ เเงร่างอันแอ่นพุ่งปราดขึ้นกลางอากาศ พร้อมกับส่งเสียงดังมาว่า

“เด็กเอ๋ย พบกันใหม่ที่หองก้อยงเหลา”

แว่วเสียงกระพรวนดังตึงตึง เคลื่อนห่างไปทุกขณะจิต ครั้นแล้วก็หายลับไปจากคลองจักษ์

เบ้เง็กเล้งจึงทอดถอนใจยาวออกมา ทนใจ....

เสียงกู่อันเกรี้ยวกราดพลันดังมาจากเชิงเขา อันไกลโพ้น

เบ้เง็กเล้งกวาดตาไปยังต้นเสียง แลเห็นเปลวสีครามวูบวาบตา คล้ายกับไฟปิศาจฟอสฟอรัส ปะทุขึ้นจากป่าดึกดำบรรพ์ที่ห่างไปหลายสิบลวา เคลื่อนสู้อยู่ที่เขาซึ่งห่างจากทนสิบวา

บทที่ ๖๘

ชุมนุมหม่อสูร

เบ้งกเล้งจ้องมองจนตะลึงลานไป คำนึงขึ้น

“นั่นเป็นขบวนอสูรร้ายใด ?”

หากเป็นยามปรกติ เบ้งกเล้งย่อมต้องเร่งรีบ
ไปดูแลให้แน่ แต่ตอนนั้นรู้สึกว่ามีเรื่องไปมีสุด
น้อยลง เพื่อไม่ต้องผาผนคำสั้งขอแป้ แม่ก็มเลง-
จ้อคอยให้ความคุ้มครอง แต่เบ้งกเล้งเห็นว่ายัง
คงหลีกเลี่ยงจากการปะทะศัตรูจึงจะประเสริฐสุด

น. นพรัตน์

๑๔๔๕

หากาคไม่ว่าเสียงชายเสื่อปะทะลมพลันดังขึ้นอีก
ครา แว่วมาจากหลังเขาที่ห่างไปไม่ไกลนัก

แลเห็นเงาคำหลาย สิบสาย พุ่งผ่าน ม่านวิกาล ไป
คว้ยความว่องไวดุจสายฟ้า สาคพ่งสู้อยอดเขาสูงนั้น
เช่นกัน

ดูจากท่วงท่าโลดแล่น ทุกผู้คนล้วนมีพลังการ
ฝึกปรือลึกล้ำ จักอยู่ในระดับยอดเยี่ยมทั้งสิ้น

เบ้งกเล้งกริ่งเกรงว่าฝ่ายตรงข้ามจะพบเห็นร่อง
รอยของตน รีบซุกซ่อนกายไว้ ถลันเข้าไปท่ามกลางตง
หินแถบหนึ่ง

ควับ !

เบ้งกเล้งเพ่งซุกซ่อนเร้นกายไว้ ก็ปรากฏเงา
ร่างสีครามสายหนึ่งพุ่งข้ามศีรษะไป

ยามนั้นแสงจันทร์ทราเลือนรางสลัว แต่เบ้งกเล้ง
สายตาคมกล้า ดูออกว่าเงาร่างสีครามนั้นคือชื่อแป้ของ
เทพบุตรเสอครามช่วยชีโหว ฉายามารอำมหิตลี้ภัยชั่ว

มารอำมหิตลี้ภัยชั่วโลดแล่นเพียงลำพัง พุ่งปราด
สู้อยอดเขาที่ผู้คนสองขบวนนั้นเร่งรีบไปเช่นกัน !

เบ้เง็กเล้งจุกใจคิกชน

“ทุกผู้คนล้วนเร่งรุดสู่อุตเชา^๕นั้น แสดงว่าต้อง
มีเรื่องราวใดผิดสามัญ สมควรปะปนไปให้รู้แน่แจ้ง
ถูกต้อง”

พอได้คิก ลัดเลาะไปตามที่อันเร้นลับ อาศัย
โชดหินพุ่มไม้ปกปัดร่องรอย บ่ายโฉมสู่อุตเชาลูก^๕นั้น

แต่ ทว่าทั่ว สี่ทิศแปดทาง ล้วนปรากฏเงาร่างอัน
ปราดเปรียว ทอยยกกันมุ่งสู่อุตเชาลูก^๕นั้นเช่นกัน ชั่ว
พริบตามีจำนวนถึงหลายสิบสาย

แสดงแน่ชัด เทือกเขา^๕บู อชวัน^๕เป็นสถานที่
ชุมนุมหมื่นผู้กล้า ชุกซ่อนมังกรพญักษ์อย่างคับคั่ง

เบ้เง็กเล้งบังเกิดความสงสัยไคร่อยากรู้อย่าง^๕รณ-
แรง ถิ่นวุ่นวายหลายครา กิชนถึงบนยอดเขา พลว^๕
ชนบนต้นสนโบราณที่มั่งคั่งก้านสาขานานาทิบ กวาด
สายตามองไป

ยอดเขาลูก^๕นั้นมณฑลขณะคล้ายอนัน^๕มา กึ่งกลาง
ยุบลงไป กลมอาณาเขตกว้างขวางหลายสิบวา

ส่วนที่ยุบลงไป ปรากฏเงาคนรายล้อมรอบ ยืน
หยักค้อมเชิงคนละมุม ล้วนเป็นจอมอสูรผู้ยิ่งใหญ่^๕
ชื่อเสียงอื้อฉาวชั่วร้ายทั่ววงนักเลง

ในจำนวนดังกล่าว มีอยู่เกือบครึ่งหนึ่งที่เคยประ-
มือกับเบ้เง็กเล้ง อาทิประมุขวังสารพัดพิษอุบุนฮ่วย
ประมุขอสูรภูตพรายดี^๕แป๊ะเอียง

เบ้เง็กเล้งใจหนก้องตึงเครียด อย่าว่าแต่ชื่อแป๊ะ
มีคำสั่งห้ามขาด อาศัยอสูรร้ายประดานี้ ก็ยากแก่การ
ต้านรับ แม้จะลงมือต่อสู้ ก็มั่นใจว่าจะเอาชนะได้

หากคิดหลีกเลี่ยงจากการต่อสู้ มีแต่ล่าถอยออก
จากเทือกเขา^๕บู อชวัน^๕ที่

แต่ทว่าเบ้เง็กเล้งไหนเลยยินยอมล่าถอย กลับแต่
กลางคัน ยามกะทันหันต้องขบคิดจนเคร่งเครียดไป

ยาม^๕นั้น ประมุขวังสารพัดพิษพลันส่งเสียงขึ้น
“ไ้ว้บั้งฮ่วยวังก้ามเขื่องไซ้^๕นั้ก จนนับ^๕ยังไม่
ไ้สหัวออกมาอีก”

มันเรื่อ^๕นร่างเตี้ยเล็ก แต่สู้มเสียงกึ่งก้องจุกอสนี-
บาทฟาดลง สะท้านแก้วหูผู้คนแทบแตกทำลาย

สี่เสียงพอลาตาย เกรงสี่เหลียงถลันวูบวาบ
กระป๋อมเอียง โง้ว บ่วงชุยแห่งสำนักบู อัด พลวลงยัง
กลางวง ด้านหลังตามติดด้วยศิษย์สำนักบู อัดสน

ได้ยินกระป๋อมเอียงกล่าวเสียงกังวาน

“ทุกท่านให้เกียรติร่างกายเทือกเขาเรา อภัยที่
มิได้ออกไปต้อนรับ”

มีทันจบคำ ประมุขวังสารพัดพิษสอคำขึ้น

“ท่านที่นั่งถือ วาจาไร้สาระกล่าวให้น้อยลง
สนทนาแต่เรื่องสำคัญเถอะ”

กระป๋อมเอียงหน้าเคร่งเครียดเย็นชากล่าวว่า

“เจตนาการมาของท่านคือ....”

ประมุขขมอสรภูตพรายถลันกายวูบ สะอึกถึง
เบื้องหน้ากระป๋อมเอียงกล่าวว่า

“นั่นยังต้องถามอีก ? เพียงแต่สำนักบู อัดท่านคิด
สอคมือเข้าครอบคลุมวังมั่งกรพิษหรือไม่ ?”

กระป๋อมเอียงโง้วบ่วงชุยกล่าวว่า

“บึงมั่งกรพิษอยู่ในเขตสำนักบู อัด เราไหนเลย
ไม่ปกป้องคุ้มครองได้”

เพ็งซาดคำ เกรงถลันวูบวาบ ล้วนคุกคามมา
ยังที่ซึ่งมันทรงกายอยู่

ศิษย์สำนักบู อัด ทงสพลันแยก ย้ายกระจายออกไป
รอบข้างกระป๋อมเอียงเล็งรังخنขวางอก ท่วงท่าตระ-
เตรียมพรักพร้อม

ประมุขวังสารพัดพิษหัวเราะเคยกเคยกกล่าวว่า

“ในความเห็นของเรา สำนักบู อัดยังคงเปิดทาง
ให้พวกเราสับมั่งกรพิษ ไม่เช่นนั้น....”

เอียงตอสนัน ก็แค้นหัวเราะอย่างเย็นชาขึ้น

กระป๋อมเอียงเผด็จศัตราวุธล้อมอยู่รอบด้าน อด
บังเกิดความกริ่งเกรงมิได้ แต่มั่นเป็นเจ้าสำนักหนึ่ง
ไหนเลยจะยินยอมสยบเช่นนั้น ปรายตาไปยังศิษย์ทงส
บอกใบ้ให้พวกมันอย่าได้เคลื่อนไหวโดยพลการ จาก
นั้นข่มจิตใจกล่าวว่า

“วงนักเลงร่ำลือว่าได้บึงมั่งกรพิษ ชุกซ่อนคัมภีร์
วิชาฝีมือ แต่สำนักบู อัดมีความกตัญญูหรือไม่”

ประมุขวังสารพัดพิษกล่าวอย่างเหยียดหยาม

“นับว่าท่านยังรู้สำนักอยู่”

“เพียง แต่ว่า ต้นตอของ คำว่า ลือ เมื่ออยู่ในเขต
สำนักเรา สำนัก^{๖๕} อหากไม่เสนอหน้าออก ปล่อยให้
ทุกคนเหยียบย่ำผ่านไป ศิษย์รุ่นหลังไหนเลยจะแบก
หน้าท้องเที่ยวอยู่ในวงนักเลงได้”

“ฮา ฮา ฮา”

ประมุขวงศ์สารพัดพิษ พลันแผดหัวร่ออย่างคลุ้ม
คลั่งกระแทกเสียงกึกก้องกังวาน แผ่กำลังภายในเปี่ยม
ล้น กระบี่^{๖๖} อิมเอียงและศิษย์สำนัก^{๖๗} อีสี่หน้าออกแปร
เปลี่ยนไปมิได้

เสียงหัวร่อพอลาตาย ทวาด^{๖๘} ก้องว่า

“สำนัก^{๖๙} อหากสำนัก^{๗๐} ตัว หลีกเลียงจากมรสุม
คราน^{๗๑} กัน^{๗๒} เป็นวาสนาอย่างใหญ่หลวง ไหนเลยมีศิษย์
รุ่นหลังใดอีก ท่านก็ละเมอเพื่อฝันไปแล้ว!”

กระบี่^{๗๓} อิมเอียง^{๗๔} เป็นชนชั้นเจ้าสำนัก ไหนเลยทน
รับคำแตกคั้น^{๗๕} ได้ ต้องกล่าวว่า

“วาจาของท่าน ข้าพเจ้าไม่เห็นพ้องด้วย”

ประมุขวงศ์สารพัดพิษถลึงตากกล่าวว่า

“เล่าชุกเล่าวผิตพลาตในที่ใด?”

“ข้าพเจ้าเมื่อเป็นเจ้าสำนัก สมควรจรรโลง
เกียรติภูมิสำนัก^{๗๖} อีสี่ให้เกริกไกร”

“ฮา ฮา จรรโลงให้เกริกไกร ช่างเพื่อฝันชัด ๆ”

วงนักเลงมักเกิดเรื่องเหยียดหยามย่ำยีคนต่อคน
แต่กับการเหยียดหยันเหน็บแนมถึงค่ายสำนักหนึ่ง นับว่า
น้อยครั้งจะบังเกิดขึ้น

กระบี่^{๗๗} อิมเอียง^{๗๘} ชื่นแค้นจนหน้าซีดขาว กล่าวว่า

“ท่านออกจะคุกคามไปแล้ว”

ประมุขวงศ์สารพัดพิษแค้นหัวร่อสวนคำว่า

“ท่านที่นับถือ ไม่ต้องแผ่ครองตะโกน^{๗๙} ก้องไป
ท่านสำนัก^{๘๐} ว่าเป็นเปรียบกับสำนัก^{๘๑} ออีสี่ได้หรือไม่?”

กระบี่^{๘๒} อิมเอียงกระซอกเสียงว่า

“หมายความว่าอะไร?”

“แม้แต่สำนัก^{๘๓} ออีสี่ยังไม่อาจทนทานรับการจู่โจม
จากขุมกำลังวงศ์สารพัดพิษ ถูกลบนามไปจากวงนักเลง

สำนักบุญ^{๕๗} ไหนเลยจะรับการจุใจมกระหน้าจากวงเรา
ได้”

วาจัน^{๕๘}เท่ากับประกาศว่าวงสารพัดพิษทำลายล้าง
สำนักงอไบ้ ในบริเวณมีคนของแปดสำนักใหญ่ปะปน
อยู่ ล้วนรับฟังจนตะลึงลานไป

พวกมันจึงเพ่งทราบว่บรรดาสำนักราฐานได้
ไคล่ปรักปรำเบ้เง็กเล้ง แต่ก็มีกล่าทะยานออกเป็นศัตรู
กับวงสารพัดพิษอย่างเปิดเผย

เบ้เง็กเล้งที่ซุกซ่อนกายอยู่ รับฟังจนเลือนกลม
พลุ่งพล่านตาลเดือด แต่พยายามสะกดกลั้นใจไว้

ยามนั้นกระบี่อิม^{๕๙}ยิ่งกวาดตามองรอบข้าง กล่าว
เสียงทุ้มหนัก

“ทุกท่านที่เฝ้ารู้มาด้วยเรื่องกัมภีร์วิชาฝีมือ ใน
บึงมังกรพิษ หรือคิดรั้งควานสำนักเรา?”

ประมุขวงสารพัดพิษเค้นเสียงว่า

“เป็นไปได้ทั้งสองประการ”

ศิษย์สำนักบุญ^{๕๗} อัง^{๕๘}สไม่อาจทนรับการเหยียดหยาม
ได้ พากันทวาดว่า

“เดาบัคขบยโสโอหังไปแล้ว”

“รับกระบี่”

เงาร่างสี่สายพุ่งตรงเข้าหาประมุขวงสารพัดพิษ
โดยพร้อมกัน สะบัดกระบี่กราดฟาดฟันใส่ ยามลงมือ
ท่ามกลางความขุ่นเค้นสภาวะย่อมคร่ายเกรียวกราดยิ่ง

ประมุขวงสารพัดพิษกลับไม่แยแสสนใจต่อประ-
กายกระบี่พุ่งวามมา แค้นหัวร่อตั้งเฮอะชะกล่าวว่า

“รันทาที่ตาย บริวารเราลงมือได้”

ในเสียงว่ากล่าว ถลันเบี่ยงไปด้านข้างคุประ-
กายไฟ

เสียงกู่อันเกรียวกราดบาดหูพลันดัง ศิษย์วงสาร
พัดพิษสี่คนเฝืองกายขึ้นสู่ท้องฟ้า ยามลอยตัวอยู่กลาง
อากาศ แขนชาลวนยักขยาย กลายต่งเป็นเมฆมุ่ม
มहीมา

เบ้เง็กเล้งพอเห็นเช่นนั้น ต้องลอบร้องในใจ

“พลังพิษแมงมุมคราม!”

วินาทีนั้น ศิษย์วงสารพัดพิษทั้งสี่พากันโถมลง

ใส่ประกายกระบี่ที่วูบวาบตา สะบัดฝ่ามือออกไป เปลว
อัคคีสีครามสีสายก็พวยพุ่งออกไป

“โอ้ย โอ้ย....”

เสียงแผดร้องระงม กระบี่สีเล่มปลิวละลือสนับ
ท้องฟ้าศิษย์สำนักบู๊ตึ้งสีส้มโครมลงบนพื้น บิดกาย
กราเดียวก็แน่นิ่งสิ้นใจตายไป!

แต่เห็นซากศพทั้งสองสลัดถูกอัคคีเผาผลาญ ไหม
เกรียมไปตลอดทั้งร่าง ใบหน้ากลับปรากฏแววสีคราม
ปกคลุมอยู่ชั้นหนึ่งกลืนอายุที่เห่มีนละคลุ้งยากบรรยาย
ชนิดหนึ่งกลบอบอวลไปทั่วบริเวณชวนให้ผู้สุดคมศรชะ
มีนงงสมองฟองโต

เหล่าอสูรจากทุกทิศทางลั่นตะลึงลานกับที่ไป
พลั้งพิชแมงมุมครามของวังสารพัดพิษสะท้อนไปทั่วใต้
หล้า แต่ผู้คนส่วนใหญ่เพิ่งได้รับทราบความร้ายกาจของ
วิชาเนเป็นครั้งแรก อดขวญสนับวิญญาณสะท้อนมิได้

กระบี่อิมเอียงไ้ว้บ่วงขุ้ยยังยืนเชื่องซึมเซากับที่
กลายตั้งวิญญาณถูกกระซจากจากร่างไปทั้งเป็น

ประมุขวังสารพัดพิษแผดเสียงหัวร่ออย่างลำพอง
กล่าวว่า

“ผู้แซ่ไ้ว้ เป็นอย่างไรบ้าง?”

กระบี่อิมเอียงเบี่ยงตาแทบฉีกขาด พลันสาวเท้า
เข้าหาประมุขวังสารพัดพิษที่ยังแผดเสียงหัวร่อไม่ขาด
ปาก กล่าวเสียงแหบโหย

“ท่านก็ฆ่าเราเสียเถอะ”

ประมุขวังสารพัดพิษขมกเสียงหัวร่อ ทวาดว่า

“เจ้าเข้าใจว่าเรามีกลา?”

“อย่างนั้นลงมือเถอะ”

“นี่เป็นการแส่หาที่ตายของเจ้าเอง เราก็จะส่ง
เสริมเจ้า”

ดวงตาเล็กหยีทั้งสองข้างพลันสาดประกายสีคราม
โชติช่วง รังฝ่ามือทั้งสองชนอย่างเข้มซ้ำ

เห็นแน่ชัดความมันพอสะบัดฝ่ามือไปกระบี่อิมเอียง
ก็ต้องจบชีวิตภายใต้พลังพิชแมงมุมคราม ติดตามศิษย์
ทั้งสี่ไปสู่สัมปรายภพ

ในยามนั้นเอง ชายชราร่างสูงใหญ่สองคนพากัน
พุ่งลงถึงกึ่งกลางวง ส่งเสียงว่า

“ท่านประมุขขังอย่าเพิ่งลงมือ”

เบ้งเง็กเล้งพอเห็นเช่นนั้น จึงขบคิดขึ้น

“สองเฒ่าตำหนักม่วงก็เร่งรุดมาร่วมด้วย?”

ประมุขวังสารพัดพิษปรายตามองไปแวบหนึ่งสอง
แขนยังคงรงในระคับเดิม กล่าวอย่างเหยียดยาม

“สองท่านคิดยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของเธอ?”

สองเฒ่าตำหนักม่วงยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าว

“พวกเราไหนเลยกล้า เพียงแต่ช่วย (นาย) เรา
มาแล้ว”

กล่าวพลางขมื่อไปยังทิศทางหนึ่ง

แลเห็นเมฆหมอกสีม่วงกลุ่มหนึ่งเคลื่อนตรงมา
ด้วยระดับความเร็วสุดแสน ทุกคนเพียงละลานตา
จอมฟ้าตำหนักม่วงเหวี่ยงตัวลงที่กึ่งกลางวงแล้ว

ตำหนักม่วงทรงเกียรติภูมิในวงนักเลงมานั้นนาน
หลายสิบปี จอมฟ้าตำหนักม่วงพอปรากฏกายขึ้น ทุก
ผู้คนอดมิจตั้งใจตนเตนตึงเกรียติมิได้ แม้แต่ประมุขวัง

สารพัดพิษยังลอบกริ่งเกรงอยู่สามล่วน ปล่อยแขนลง
แนบลำตัว

จอมฟ้าตำหนักม่วงกวาดตาเจ็ดจั่วจวบเพลิงไป
รอบบริเวณกล่าวถามขึ้น

“ท่านขมุมนุมนุคนคับคั่งมิทราบท่านใดเป็นผู้นำ?”

มวลหมู่ผู้ดูล้วนงงันวุ่น จากนั้นจึงกวาดสายตา

ไปยังประมุขวังสารพัดพิษเป็นจุดเดียว

ประมุขวังสารพัดพิษกล่าวอย่างเชื่องช้า

“เป็นเฒ่าชุนักเฒ่าเอง”

จอมฟ้าตำหนักม่วงยิ้มพลางกล่าวเสียงเนิบนาบ

“ประมุขวังสารพัดพิษเป็นผู้นำ นับว่าประเสริฐ
เลิศนัก”

กล่าวพลางกวาดตาไปยังซอกศพสี่ซอกบนพื้นดิน
ขมวดคิ้วเอ่ยสืบไป

“นี่เป็นคนของสำนักใด?”

ประมุขวังสารพัดพิษกล่าวอย่างลำพอง

“สหายสังกตสำนักบู๊”

“อ้อ เป็นผู้ใดลงมือ?”

“วังสารพัดพิษเรา”

“เพราะเหตุใดหรือ?”

“พวกมันก็คิดใคร่ครอบครองคัมภีร์วิชาฝีมือใน
บึงมังกรพิษ กันนี่....”

จอมฟ้าตำหนักม่วงพลันสอคำขึ้น

“คัมภีร์ในบึงมังกรพิษได้ปรากฏขึ้นแล้วหรือ?”

ประมุขมุขมอสุรภูตพรายพลันสาวเท้าออกจากกลุ่ม
สอคำขึ้น

“ห้ามได้”

จอมฟ้าตำหนักม่วงกล่าวอย่างสงสัยใจ

“อย่างนั้น ไฉน มีคนเสียชีวิตเพราะช่วงชิง
คัมภีร์?”

ประมุขมุขมอสุรภูตพรายกล่าวว่า

“มิใช่เพราะช่วงชิงคัมภีร์ หากแต่ท่านประมุข
วังสารพัดพิษ ไม่อนุญาตให้พวกมันเข้ายุ่งเกี่ยว”

จอมฟ้าตำหนักม่วงกล่าวเสียงทุ้มหนัก

“คัมภีร์วิชาฝีมือไร้เจ้าของ ให้อาศัยพลังฝีมือ
ภูมิปัญญาเข้าช่วงชิง ไฉนมีการห้ามมิให้บุคคลอื่นยุ่ง

เกี่ยว เมื่อเป็นเช่นนี้คัมภีร์ได้บังนำโยมิใช่เป็นสมบัติ
ส่วนตัวของผู้ใดไปแล้ว”

ประมุขวัง สารพัดพิษ หน้าแปรเปลี่ยน หลายครั้ง
ครา แต่มิได้อาละวาดออกมา

ประมุขมุขมอสุรภูตพราย กริ่งเกรง ว่าจอมมอสุร ทัง
สองปะทะหักล้างกัน จึงไกลเกลียดอีกว่า

“วาจา^๕นี้ถูกต้อง เพียงแต่....”

มิกาดจอมฟ้าตำหนักม่วงยังเอ่ยสืบไป

“กำหนดตามรูปการณ^๕ ตอนนั้นหากผู้ใดได้คัมภีร์
วิชาฝีมือ ก็ยากจะรอดพ้นจากการไล่ล่าของค่ายสำนัก
ที่ประชุมกำลังกล้าแข็งแล้ว”

มวลหมู่มอสุรล้วนถูกวาจาจอมฟ้าตำหนักม่วงกระ
ตุ้นเตือนสติขึ้น คำนี้ในใจ

“ถูกต้อง หากแม้เราเสี่ยงชีวิตได้คัมภีร์วิชา
ฝีมือมา จะหนีรอดจากพลังพิษแมงมุมความได้ด้อย่าง
ไร?”

ควรทราบวาทอนแรกจิตใจทุกคนแว้งว้างไร้จุด
หมาย เพียงแต่ติดตามฝ่ายวังสารพัดพิษอย่างมงาย

มิได้ถึงความ^๕มากนัก พอดูจอมฟ้า^๖ตำหนัก^๗มวง
สะกิดเตือน ต่าง^๘รู้สึก^๙ว่ามีเหตุ^{๑๐}ผล บังเกิด^{๑๑}ความ^{๑๒}คิด^{๑๓}หมาย^{๑๔}
ปลื้ม^{๑๕}ทั่วจาก^{๑๖}ประมุข^{๑๗}วัง^{๑๘}สาร^{๑๙}พัท^{๒๐}พิษ

แม้แต่^{๒๑}ประมุข^{๒๒}ขมุ^{๒๓}สร^{๒๔}ภ^{๒๕}ท^{๒๖}พราย^{๒๗}ที่^{๒๘}รวม^{๒๙}มือ^{๓๐}กับ^{๓๑}วัง^{๓๒}สาร^{๓๓}
พัท^{๓๔}พิษ^{๓๕}ตลอด^{๓๖}มา^{๓๗} ก็^{๓๘}บังเกิด^{๓๙}ความ^{๔๐}ทน^{๔๑}ตัว^{๔๒}ชน^{๔๓} เคลื่อน^{๔๔}ผล^{๔๕}เท้า^{๔๖}
ถดถอย^{๔๗}ห่าง^{๔๘}จาก^{๔๙}ประมุข^{๕๐}วัง^{๕๑}สาร^{๕๒}พัท^{๕๓}พิษ

ประมุข^{๕๔} วัง^{๕๕} สาร^{๕๖} พัท^{๕๗} พิษ^{๕๘} ตา^{๕๙} สาค^{๖๐} ประ^{๖๑} กาย^{๖๒} ชุ่น^{๖๓} แก่น^{๖๔}
ครอบ^{๖๕}คลุม^{๖๖}จอม^{๖๗}ฟ้า^{๖๘}ตำ^{๖๙}หนัก^{๗๐}มวง^{๗๑}เข^{๗๒}มิง^{๗๓}นึ่ง^{๗๔} แสง^{๗๕}ท^{๗๖}า^{๗๗}ที่^{๗๘}ประ^{๗๙}
สงค์^{๘๐}ร้าย^{๘๑}อย่าง^{๘๒}เป^{๘๓}ก^{๘๔}เผย

จอม^{๘๕}ฟ้า^{๘๖}ตำ^{๘๗}หนัก^{๘๘}มวง^{๘๙}กล^{๙๐}บ^{๙๑}คล้าย^{๙๒}ไม่^{๙๓}เห็น^{๙๔}กับ^{๙๕}ป^{๙๖}าน^{๙๗}ยัง^{๙๘}คง^{๙๙}
เอ^{๑๐๐}ย^{๑๐๑}ส^{๑๐๒}บ^{๑๐๓}ไป

“ผู้^{๑๐๔}ใด^{๑๐๕}มี^{๑๐๖}ความ^{๑๐๗}สามารถ^{๑๐๘} กับ^{๑๐๙}ก^{๑๑๐}บ^{๑๑๑}บ^{๑๑๒}ม^{๑๑๓}ง^{๑๑๔}กร^{๑๑๕}พิษ^{๑๑๖}เพียง^{๑๑๗}
ลำ^{๑๑๘}พัง^{๑๑๙} ง^{๑๒๐}ม^{๑๒๑}ห^{๑๒๒}าค^{๑๒๓}ม^{๑๒๔}กร^{๑๒๕}ว^{๑๒๖}ร^{๑๒๗}ชา^{๑๒๘}ฝ^{๑๒๙}มือ^{๑๓๐} จ^{๑๓๑}ึง^{๑๓๒}จะ^{๑๓๓}เป็น^{๑๓๔}น^{๑๓๕}ก^{๑๓๖}ส^{๑๓๗}ผู้^{๑๓๘}กล^{๑๓๙}า^{๑๔๐}ห^{๑๔๑}า^{๑๔๒}ญ^{๑๔๓}
ห^{๑๔๔}าก^{๑๔๕}เม^{๑๔๖}ัน^{๑๔๗}ค^{๑๔๘}ิด^{๑๔๙}ว^{๑๕๐}าง^{๑๕๑}แ^{๑๕๒}น^{๑๕๓}ใช้^{๑๕๔}ผู้^{๑๕๕}อื่น^{๑๕๖}เป็น^{๑๕๗}ป^{๑๕๘}ระ^{๑๕๙}โย^{๑๖๐}ชน^{๑๖๑} ต^{๑๖๒}ัก^{๑๖๓}ต^{๑๖๔}วง^{๑๖๕}โดย^{๑๖๖}
ท^{๑๖๗}ี^{๑๖๘}ม^{๑๖๙}ต้อง^{๑๗๐}ลำ^{๑๗๑}า^{๑๗๒}ก^{๑๗๓}ย^{๑๗๔}าก^{๑๗๕}เ^{๑๗๖}็น^{๑๗๗} ก็^{๑๗๘}เป็น^{๑๗๙}น^{๑๘๐}ก^{๑๘๑}ล^{๑๘๒}ที่^{๑๘๓}ไม่^{๑๘๔}คว^{๑๘๕}ร^{๑๘๖}ค^{๑๘๗}ู่^{๑๘๘}แ^{๑๘๙}ก^{๑๙๐}การ^{๑๙๑}
ค^{๑๙๒}บ^{๑๙๓}ห^{๑๙๔}า”

กลุ่ม^{๑๙๕}ม^{๑๙๖}อ^{๑๙๗}สุ^{๑๙๘}ร^{๑๙๙}พ^{๒๐๐}อ^{๒๐๑}ฟ^{๒๐๒}ง^{๒๐๓} ถ^{๒๐๔}้วน^{๒๐๕}สน^{๒๐๖}บ^{๒๐๗}สน^{๒๐๘}น^{๒๐๙}ว^{๒๑๐}า

“ท่าน^{๒๑๑}จอม^{๒๑๒}ฟ้า^{๒๑๓}กล่าว^{๒๑๔}ถ^{๒๑๕}ก^{๒๑๖}ต้อง^{๒๑๗}”

จอม^{๒๑๘}ฟ้า^{๒๑๙}ตำ^{๒๒๐}หนัก^{๒๒๑}มวง^{๒๒๒}เปล^{๒๒๓}ง^{๒๒๔}ส^{๒๒๕}ม^{๒๒๖}เส^{๒๒๗}ย^{๒๒๘}ง^{๒๒๙}ด^{๒๓๐}ัง^{๒๓๑}ซ^{๒๓๒}น^{๒๓๓} ก^{๒๓๔}ล^{๒๓๕}ว^{๒๓๖}า^{๒๓๗}

“การ^{๒๓๘}มา^{๒๓๙}ของ^{๒๔๐}เ^{๒๔๑}า^{๒๔๒}ห^{๒๔๓}ู^{๒๔๔}ร^{๒๔๕}า^{๒๔๖}น^{๒๔๗} ห^{๒๔๘}า^{๒๔๙}ได้^{๒๕๐}มี^{๒๕๑}จ^{๒๕๒}ุด^{๒๕๓}ม^{๒๕๔}ง^{๒๕๕}ห^{๒๕๖}มา^{๒๕๗}ย^{๒๕๘}อยู่^{๒๕๙}
บ^{๒๖๐}ัน^{๒๖๑}ที่^{๒๖๒}ค^{๒๖๓}ม^{๒๖๔}ภ^{๒๖๕}ร^{๒๖๖}ไ^{๒๖๗}ด^{๒๖๘}เ^{๒๖๙}ม^{๒๗๐}เพ^{๒๗๑}ีย^{๒๗๒}ง^{๒๗๓}เพื่อ^{๒๗๔}พิ^{๒๗๕}ท^{๒๗๖}ษ^{๒๗๗}ค^{๒๗๘}ุณ^{๒๗๙}ธ^{๒๘๐}ร^{๒๘๑}ม^{๒๘๒}ใน^{๒๘๓}ว^{๒๘๔}ง^{๒๘๕}น^{๒๘๖}ัก^{๒๘๗}เล^{๒๘๘}ง^{๒๘๙}
บ^{๒๙๐}ุ^{๒๙๑}ค^{๒๙๒}ล^{๒๙๓}ที่^{๒๙๔}ซ^{๒๙๕}ม^{๒๙๖}น^{๒๙๗}ุ^{๒๙๘}ม^{๒๙๙}ใน^{๓๐๐}ที่^{๓๐๑}น^{๓๐๒} มี^{๓๐๓}การ^{๓๐๔}จ^{๓๐๕}ำ^{๓๐๖}น^{๓๐๗}ก^{๓๐๘}าย^{๓๐๙}ส^{๓๑๐}ำ^{๓๑๑}น^{๓๑๒}ัก^{๓๑๓}ชา^{๓๑๔}ติ^{๓๑๕}ระ^{๓๑๖}-
ก^{๓๑๗}ุ^{๓๑๘}ล^{๓๑๙} ห^{๓๒๐}าก^{๓๒๑}ต^{๓๒๒}้อง^{๓๒๓}การ^{๓๒๔}ลง^{๓๒๕}ม^{๓๒๖}ือ^{๓๒๗}ก^{๓๒๘}ิ^{๓๒๙}ญ^{๓๓๐}า^{๓๓๑}ม^{๓๓๒}ส^{๓๓๓}ะ^{๓๓๔}ว^{๓๓๕}ก^{๓๓๖} ข^{๓๓๗}อ^{๓๓๘}เพ^{๓๓๙}ีย^{๓๔๐}ง^{๓๔๑}ม^{๓๔๒}ห^{๓๔๓}
ท^{๓๔๔}ร^{๓๔๕}พ^{๓๔๖}ย^{๓๔๗}ส^{๓๔๘}ม^{๓๔๙}บ^{๓๕๐}ัต^{๓๕๑}ิ^{๓๕๒}น^{๓๕๓}บ^{๓๕๔}ึง^{๓๕๕}น^{๓๕๖}า^{๓๕๗} ก^{๓๕๘}ั^{๓๕๙}น^{๓๖๐}บ^{๓๖๑}เป็น^{๓๖๒}เจ^{๓๖๓}้า^{๓๖๔}ของ^{๓๖๕}ไ^{๓๖๖}้^{๓๖๗}ค^{๓๖๘}ร^{๓๖๙}อบ^{๓๗๐}ค^{๓๗๑}ร^{๓๗๒}อง”

ม^{๓๗๓}วล^{๓๗๔}ห^{๓๗๕}ม^{๓๗๖}อ^{๓๗๗}สุ^{๓๗๘}ร^{๓๗๙} รั^{๓๘๐}บ^{๓๘๑}ฟ^{๓๘๒}ง^{๓๘๓}จ^{๓๘๔}น^{๓๘๕}ให้^{๓๘๖}ร^{๓๘๗}้อง^{๓๘๘}ด^{๓๘๙}ัง^{๓๙๐}อ^{๓๙๑}อ^{๓๙๒}ึง^{๓๙๓} แ^{๓๙๔}ท^{๓๙๕}ถ^{๓๙๖}ล^{๓๙๗}ม^{๓๙๘}
ท^{๓๙๙}ล^{๔๐๐}าย^{๔๐๑} มี^{๔๐๒}แต่^{๔๐๓}ประ^{๔๐๔}มุ^{๔๐๕}ข^{๔๐๖}วัง^{๔๐๗}สาร^{๔๐๘}พัท^{๔๐๙}พิ^{๔๑๐}ษ^{๔๑๑}ล^{๔๑๒}อบ^{๔๑๓}ข^{๔๑๔}บ^{๔๑๕}กร^{๔๑๖}าม^{๔๑๗}กร^{๔๑๘}อด^{๔๑๙}
ก^{๔๒๐}ล^{๔๒๑}บ^{๔๒๒}มี^{๔๒๓}ท^{๔๒๔}ว^{๔๒๕}ง^{๔๒๖}ท^{๔๒๗}า^{๔๒๘}ห^{๔๒๙}มา^{๔๓๐}ย^{๔๓๑}ลง^{๔๓๒}ม^{๔๓๓}ือ

จอม^{๔๓๔}ฟ้า^{๔๓๕}ตำ^{๔๓๖}หนัก^{๔๓๗}มวง^{๔๓๘}กว^{๔๓๙}า^{๔๔๐}ต^{๔๔๑}า^{๔๔๒}ไป^{๔๔๓}ร^{๔๔๔}อบ^{๔๔๕}ข^{๔๔๖}้าง^{๔๔๗} ส^{๔๔๘}ร^{๔๔๙}ป^{๔๕๐}ว^{๔๕๑}า

“มิ^{๔๕๒}ว^{๔๕๓}า^{๔๕๔}ผู้^{๔๕๕}ใด^{๔๕๖}เ^{๔๕๗}ิง^{๔๕๘}ม^{๔๕๙}ห^{๔๖๐}า^{๔๖๑}ส^{๔๖๒}ัง^{๔๖๓}ของ^{๔๖๔}เ^{๔๖๕}น^{๔๖๖}บ^{๔๖๗}ึง^{๔๖๘}ได้^{๔๖๙} เ^{๔๗๐}ว^{๔๗๑}า^{๔๗๒}จะ^{๔๗๓}ค^{๔๗๔}ุ^{๔๗๕}ม^{๔๗๖}ค^{๔๗๗}ร^{๔๗๘}อง^{๔๗๙}
บ^{๔๘๐}ุ^{๔๘๑}ค^{๔๘๒}ล^{๔๘๓}น^{๔๘๔}น^{๔๘๕}อ^{๔๘๖}อ^{๔๘๗}ก^{๔๘๘}า^{๔๘๙}ก^{๔๙๐}บ^{๔๙๑}ุ^{๔๙๒}อ^{๔๙๓}ช^{๔๙๔}ว^{๔๙๕}โดย^{๔๙๖}ป^{๔๙๗}ล^{๔๙๘}อ^{๔๙๙}ด^{๕๐๐}ก^{๕๐๑}ย^{๕๐๒}”

กลุ่ม^{๕๐๓}ม^{๕๐๔}อ^{๕๐๕}สุ^{๕๐๖}ร^{๕๐๗}ล^{๕๐๘}ว^{๕๐๙}น^{๕๑๐}ให้^{๕๑๑}ร^{๕๑๒}้อง^{๕๑๓}ช^{๕๑๔}น^{๕๑๕}อ^{๕๑๖}ี^{๕๑๗}ก^{๕๑๘}ร^{๕๑๙}า

เบ^{๕๒๐}เ^{๕๒๑}ก^{๕๒๒}เล^{๕๒๓}ง^{๕๒๔}ที่^{๕๒๕}เร^{๕๒๖}็น^{๕๒๗}ก^{๕๒๘}าย^{๕๒๙}บ^{๕๓๐}น^{๕๓๑}ต^{๕๓๒}น^{๕๓๓}ส^{๕๓๔}น^{๕๓๕}พ^{๕๓๖}อ^{๕๓๗}ฟ^{๕๓๘}ง^{๕๓๙} ต^{๕๔๐}้อง^{๕๔๑}ล^{๕๔๒}อบ^{๕๔๓}
บ^{๕๔๔}ิ^{๕๔๕}ค^{๕๔๖}ิ^{๕๔๗}ง^{๕๔๘}เ^{๕๔๙}ด^{๕๕๐} ที่^{๕๕๑}จอม^{๕๕๒}ฟ้า^{๕๕๓} ตำ^{๕๕๔}หนัก^{๕๕๕}มวง^{๕๕๖} กล^{๕๕๗}บ^{๕๕๘}เท^{๕๕๙}ก^{๕๖๐}ิ^{๕๖๑}ต^{๕๖๒}ห^{๕๖๓}น^{๕๖๔} คุ^{๕๖๕}ณ^{๕๖๖}ธ^{๕๖๗}ร^{๕๖๘}ม^{๕๖๙}
เส^{๕๗๐}น^{๕๗๑}อ^{๕๗๒}ห^{๕๗๓}น^{๕๗๔}า^{๕๗๕}อ^{๕๗๖}อ^{๕๗๗}กร^{๕๗๘}ภ^{๕๗๙}ษา^{๕๘๐}ค^{๕๘๑}า^{๕๘๒}ม^{๕๘๓}ย^{๕๘๔}ุ^{๕๘๕}ติ^{๕๘๖}ธ^{๕๘๗}ร^{๕๘๘}ม^{๕๘๙}

พร้อมกันนั้น^๕ นอดหมกมุ่นกังวลมิได้ หากเม้น
สิ่งของในบึงมังกรพิษตกอยู่ในเงื้อมมือบุคคลอื่น ตน
ไหนเลยไม่ช่วงชิงได้ อย่างนั้นต้องเกิดการปะทะกับ
จอมฟ้าตำหนักม่วงแล้ว

ขณะหมกมุ่นครุ่นคิด ด้านหลังแว่วเสียงชายเสื่อ
ปะทะลมกัง^๕ขึ้น คล้ายปรากฏเงาร่างสายหนึ่งทะยาน
ขึ้นมา ครันแล้วข้างหูแว่วสัมผัสเสียงหนึ่งดังว่า

“ไม่ลงไปร่วมความครึกครื้น ชุกช่อนอยู่ที่นั่นเ
กัน ?”

บทที่ ๖๕

ท่ามกลางอสุรราช^๗

เบ้งกเล็ก^๗สะท้านทั้งร่าง แตกตันทนขวัญ
กระเจิดกระเจิง ขณะจะขยับเคลื่อนไหว...

“อย่าได้เคลื่อนไหว !”

ด้านหลังแว่วเสียงทวาดเบาๆ พร้อมกันนั้น^๕
ปรากฏดร^๕รชน นว^๕หนึ่ง จอมมายังจุด เกียง^๕ ยูฮวก^๕ ที่
หว่างเอบเบ้งกเล็ก

ในยามนั้นบุคคลที่ด้านหลังขอเพียงแผ่พุงกำ-

ถึงภายในสักสามส่วน เบ็ญจกเล้งแม่ไม่เสียชีวิต พลัง
ฝีมือก็ต้องเสื่อมสูญไป

เหตุเปลี่ยนแปลงครัน เห็นข้อความคาถาหมายเบ็
ญจกเล้งอย่างใหญ่หลวง ในยามกะทันหันบังเกิดเหต้อ
กาพชุ่มโชกโทรมกาย มิทราบจะกล่าวอะไรได้

ขณะนั้นเอง กลุ่มอสูรบนยอดเขาล้วนพบว่าตน
สนมผู้คนชุกซ่อนอยู่ ประกายตาหลายสิบสายพากัน
กวาดมองมา

สองเฒ่าตำหนักม่วง ขยับกาย หมายถาโถม ออก
จอมฟ้าตำหนักม่วงก็หวาดเสียงเกรียวกราด

“ผู้ใด ออกมา !”

บนต้นสนแว่วเสียงเจื้อยแจ้วดังว่า

“บิดา ข้าพเจ้าเอง”

ในเสียงว่ากล่าว เกรว้างสีม่วงก็สาดพุ่งลงจาก
ต้นสนโบราณอย่างปราดเปรียว

เบ็ญจกเล้งลอบระบายลมหายใจ กำนิ่งขึ้น

“ที่แท้ฝ่ายตรงข้ามคือธิดาตำหนักม่วงเคียวเล้ง-

เหล็งนั่นเอง

ยามนี้ เบ็ญจกเล้งก็ไม่อาจชุกซ่อนกายสืบไป
ขยับสองไหล่ขยับ ทะลวงปราศออกจากกิ่งก้านสาขา
พุ่งติดตามธิดาตำหนักม่วงออกไป

สภาวะของทั้งสองแม่มีลำดับก่อนหลัง แต่ยาม
ฉะลวลงสัมผัสพื้น แทบเป็นเวลาเดียวกัน

จอมฟ้าตำหนักม่วงพอแลเห็นเบ็ญจกเล้ง สิ้นน้ำ
พลันปรากฏแววสีม่วงขึ้น ทาสาตประกายเหือดจาด
แสงสว่างยั้งหวนนึกถึงข้อบาดหมางเก่าก่อน

ธิดาตำหนักม่วงกลับซึ้งสับสนทำไปหลายก้าว ร้อง
เรียกว่า

“บิดา”

แววขุ่นเคืองบนใบหน้า จอมฟ้าตำหนักม่วงลด-
ทอนลง พลังสีม่วงก็สลายไป

ประมุขมอสรภูตพรายพลนถลนถึงเบื้องหน้าเบ็
ญจกเล้ง

“เต็กร้ายกาจ เจ้ายังไม่ตาย”

เบ็ญจกเล้งยมพลาญกล่าวว่า

“น่าเสียดายที่ข้าพเจ้าอายุยืนยาว ต้องสร้างความ
ผิดหวังแก่ท่านแล้ว”

ประมุขมุขมอสรภูตพรายมิรอรับฟังจบคำ ก็คำราม
ว่า

“แล้วธิดาเราเล่า?”

เบ้งเง็กเล้งหัวร่อฮาฮาว่า

“ท่านมอบธิดาต่อข้าพเจ้าหรือไร?”

ธิดาคำหนักม่วงพอง ฟัง ออกหัวร่อคิกออกมามิได้

ในกลุ่มมอสรก็รู้สึกว่ ประมุขมุขมอสรภูตพรายพอ
เอ่ยปากก็ทวงถามธิดา ออกจะเสื่อมเสียหน้าไป ดังนั้น
ซุบซิบสนทนา วิพากษ์วิจารณ์จนแซ่

ประมุขมุขมอสรภูตพรายหน้าบิเคียบยวับนยากทวาด
ว่า

“คร่ากุ่มมัน”

วาจาพอกัง เเงาร่างสีดำและเทาที่พลวฉวัดเฉวียน
จนสับสน

แต่เห็นสับแปดหัวหน้าถาเคลื่อนนำหน้า เหล่า

เทวทูตเสือเทาติดตามอยู่ด้านหลัง กระจายวงล้อมออก
เป็นรูปพัด โอบกระหนาบมายังเบ้งเง็กเล้ง

ยามกะทันหัน บรรยาการเข้มแข็งตึงเครียด บีบคั้น
จิตใจผู้คนยิ่งนัก

หากแก่นัศตรของมุขมอสรภูตพราย เปลี่ยนเป็นผุ-
อัน ประมุขมุขมอสรภูตพรายพอมคำสั่ง เหล่าหัวหน้าถา
บรรดาเทวทูตยอมต้องฮือโหมโถมเข้าหา ซึ่งกันบดขย
ฝ่ายตรงข้าม

มีภาคศัตรเบื่องหน้ากลับเป็นเบ้งเง็กเล้ง ซึ่งเคย
บุกเข้ามุขมอสรภูตพราย หักหาญกับประมุขมุขมอสร
ภูตพรายได้อย่างคึกคักก้าง ดังนั้นพวกมันลวนทราบดี
ว่ามีผู้คนที่ต่อแยะได้โดยง่ายดาย

ดังนั้นพวกมันจึงก่อตังเป็นขบวน คุกคามเข้าหา
เบ้งเง็กเล้งอย่างเข้มซ้ำ ตระเตรียมผนึกกำลังกลุ่มจุ่ม

คลื่นมนุษย์จำนวนหลายสิบคน คล้ายดังกิมเหล็ก
ถ่อย ๆ บีบเค้นมายังเบ้งเง็กเล้ง เพียงแต่ท่วงท่านี้
สามารถข่มขู่ขวัญผู้คนจนกระเจิดกระเจิง

เบ้เง็กเล้งกลับมีสีหน้าสงบเยือกเย็น กล่าวว่

“พวกท่านคิดกลุ้มใจอะไร?”

ประมุขขมอสุรภูตพรายกระซอกเสียงว่

“ขมอสุรภูตพรายจะต้องไค่นเจ้าลุมลงให้จงได้”

มันใช้ธิดาออกสะกดติดตามเบ้เง็กเล้ง มิกาจัน
บัดนี้ยังไรข่าวคราว พอพบเห็นเบ้เง็กเล้ง ต้องบังเกิด
ความแตกตื่นสงสัยอย่างใหญ่หลวง มิทราบนางอสุ
รเสอเก่งที่แท้เป็นไรไปแล้ว

แต่ทว่าพอเอ่ยปากสอบถาม กลับมิได้รับคำตอบ
จากเบ้เง็กเล้ง จึงสร้างความเดือดดาลคลั่งแค้นแก่มัน
บงการบริวารหมายกลุ้มใจเบ้เง็กเล้ง

ยามนี้ยอคิดฝีมือขมอสุรภูตพรายห่างจากเบ้เง็กเล้ง
ประมาณหนึ่งวา พากันวาดท่วงท่าหมายจูโจมใส่

เบ้เง็กเล้งพอเห็นเช่นนั้น ก็ฉีกกลมปราณลาฟ้า
ขึ้น ถ่ายเทกำลังภายในใส่สองแขน กล่าวว่

“หากเมื่อนี้คุกคามคนจริง ๆ ข้าพเจ้ายามอัจน
ปัญญา ได้แต่เบ้คณาภาล้างผลาญแล้ว”

ควรทราบว่วาจันว่กล่าวโดยสืบเนื่องจากคำสั่ง
ชื่อเป้ แต่พอกระทบโศตประมุขขมอสุรภูตพราย ยิ่ง
สร้างความเดือดดาลคลั่งแค้น ทวาดว่

“เด็กน้อยคุยเชื่อนัก บุก!”

เหล่าหัวหน้าธิดาและเทวทูตพากันติดกายขึ้น คิด
โถมจูโจมลงมาแล้ว

เบ้เง็กเล้งก็ไขว่สลับสองมือขึ้นคุ้มครองอก เมฆ
หมอกสีขาวพลันกระจัดกระจายปกคลุมอยู่เบื้องหน้า

วินาทีนั้นเอง จอมฟ้าดำหนักม่วงพลันทวาดก็อง

“หยุดมือ!”

เบ้เง็กเล้งร่างเล็กน้อยกริธา สองมือ ออกสู่เบื้องนอก
มรสุมพลังสีม่วงสองขุมก็ทะลักทลายออกไป

เบ้เง็กเล้งและคนของขมอสุรภูตพรายคล้ายเผชิญ
กับกำแพงพลังชั้นหนึ่ง ต้องถอยปราดไปด้านหลังตาม
สัญชาตญาณ

ทั้งสองฝ่ายล้วนมิทราบเจตนาของจอมฟ้าดำหนัก
ม่วง พากันฉีกกลมปราณขึ้นตระเตรียมพร้อม

ประมุขขมอสุรภูตพรายกล่าวเสียงทุ้มหนัก

“ท่านจอมฟ้าหมายความอะไร?”

จอมฟ้าตำหนักมวงขมื่อไปยังเบ้งเก้เล้ง กล่าวว่

“เล่าชุกมื่อรืบาดหมางกับมัน”

เบ้งเก้เล้งลอบตันทวชน ฝนกลมปราณถึงชิตสุต

ทันที

พริบตา^๕นั้น รอบกายเบ้งเก้เล้งถูกห่อหุ้มด้วยเมฆ
หมอกสีขาวชนหนึ่ง บดบังเงาร่างเอาไว้

ประมุขขุมอสุรภูตพราย กลับปลดปล่อยคลายใจ
ลง หัวร่อพลางกล่าวว่า

“เมื่อเป็นเช่นนี้ บรืวารของเรา ยินดีกระทำการแทน
ท่านเอง”

จอมฟ้าตำหนักมวงกลับสนัศรีระกล่าวว่า

“กุศลเจตนาของท่าน ขอรับไว้ด้วยใจ”

ประมุขขุมอสุรภูตพรายยิ่งฟังพอใจ คำหนึ่ง^๕นั้น

“ท่านหากจะลงมือ เราก็ชมการต่อสู้อยู่ด้านข้าง
พ่ายคัมสองตัวหักล้างกัน ย่อมมีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดพลาต
พลึงเสียที มิว่าผู้ใดชนะผู้ใดพ่ายแพ้ สำหรับตอนนั้น^๕
ล้วนเป็นประโยชน์ต่อเรา”

พอได้คิด ยกมือขึ้นโบกกวบ สั่งว่า

“ขุมกำลังเราล่าถอยไป!”

เบ้งเก้เล้งพอเห็นคนของขุมอสุรภูตพรายล่าถอย
ห่างจากวง ก็ปลดปล่อยวางใจลง

เบ้งเก้เล้งกลับมิได้เกร็งเกรงว่าศัตรูมีจำนวนมาก
กว่า หากแต่พอเกิดการทะลุมบอนขึ้น ย่อมต้องพลาต
พลึงทำร้ายถูกผู้ใด อย่างนั้นโยมิใช่ฝนคำสั่งอาจารย์
แล้ว

หากเม้นต่อสู้กับศัตรูเพียงลำพัง ก็จะเป็นอีก
เรื่องหนึ่ง ดังนั้นสุดลมหายใจลึก ๆ จับตาสังเกตจอม
ฟ้าตำหนักมวงอย่างจจจ้อ

มีคำจอมฟ้าตำหนักมวงกลับกล่าวขึ้น

“เด็กแซ่เบ้ สักวันหนึ่งเราสองย่อมต้องได้
พิสูจนฝีมือให้รู้แน่ เจ้าคอยอยู่ไปเถอะ”

จบคำ เบือนหน้าไปกล่าวเสียงกังวาน

“การชุมนุมในบู๊ชัศวราน^๕ สืบเนื่องจากคัมภีร์
วิชาฝีมือในบึงมังกรพิษ ดังนั้นสมควรเลิกร้างความ

แค้นส่วนตัวชั่วคราว ก่อนจะออกจากบู๊อิศวร เล่าชู่จะไม่เอ่ยอ้างถึงข้อบาดหมางกับยมราชพุกันทอง”

วาจาประดาน^๕ เห็นข้อความคาดหมายของผู้คนอย่างใหญ่หลวง มวลหม่อสูรในบริเวณล้วนงงกันไปธิดาคำหนักม่วงคลายใจลงอีกไซ้ กล่าวอย่างลึมตัว

“บิดา ขอบพระคุณท่าน”

ในจำนวนนี้ ประมุขหม่อสูรภูตพรายนับว่าชื่นชองใจที่สุด มันหมกมุ่นกังวลถึงร่องรอยของธิดา แต่ก็ไม่สามารถตามได้ต่อเบ๊เง็กเล้ง

สำหรับกับจอมฟ้าคำหนักม่วง แม้บังเกิดความไม่พอใจ แต่ยังไม่สะดวกกับการตั้งตนเป็นอริกับจอมฟ้าคำหนักม่วง^{๕๕} ทั้งนี้เพราะผู้คนส่วนใหญ่ในตอนนั้นล้วนยืนหยัดอยู่ฝ่ายมันทางสน^{๕๕}

ยามอัจนันปัญญา ได้แต่ถลึงตาใส่เบ๊เง็กเล้งกล่าวว่า

“เด็กน้อย เห็นแก่หน้าจอมฟ้าคำหนักม่วง จะปล่อยให้เจ้ามีชีวิตสืบไปอีกหลายวัน”

วาจาประดาน^๕ เท่ากับผลักไสหน้าใจไมตรีไปที่จอมฟ้าคำหนักม่วง และฉกฉวยโอกาสปลุกตัวมานับว่าชิงแก่ยอมเผ็ดร้อนกว่า

ในยามนั้น....

เงาร่างสองสายสาตพุ่งมาถึง ยามลอยตัวอยู่กลางอากาศ ได้ร้องตังกังว่า

“น้อมเรียนท่านเจ้าสำนัก....”

ทั้งสองพอละลือลงสัมผัส^{๕๕} พากันงงันวูบคล้ายถูกมวลหม่อมวลสูรที่ซุ่มนุมนอยู่ สะกตจนตะลึงลานไป

กระบี่อิมเอียงเงี้ยวบังซุ้ย^{๕๕}ยื่นเชื่องซิมเซาอยู่ด้านข้าง จึงผินใจสาวเท้าเข้าหาศิษย์ทั้งสอง กล่าวเบาๆ

“มีเรื่องใด?”

ศิษย์สำนักบู๊อิศวร^{๕๕}ทั้งสอง แลเห็นเจ้าสำนัก ท้อแท้ทอดอาลัย สูญเสียความกระตือรือร้น พลอยสลายความตื่นเต้นตึงเครียด ตอบเบาๆ

“หลังเขาบู๊อิศวรมีคนจำนวนมากรุกไป”

กระป๋อิมเอียงสำนักคามิมิทางตำหนักผู้ปกครอง
ได้ พอฟังกลับมิมิที่ท่าแตกตื่น เพียงแต่ผงกศีรษะรับ
ทราบ

กลับเป็นจอมฟ้าตำหนักม่วง กล่าวว่า
“ผู้กรานเข้าบู อีชัว เป็นคนในเส้นทางใด ?”
ศิษย์สำนักบู อีทงสองกวาดตามองเจ้าสำนักของ
ตัว ยามกะทันหันหาได้ตอบคำไม่

กระป๋อิมเอียงโง้วบ่วงซุยกล่าวถามว่า
“ฝ่ายเรามีคนได้รับบาดเจ็บหรือไม่ ?”
“ศิษย์รุ่นสองของสำนักเรา ได้รับบาดเจ็บ
บอบช้ำหลายคน”

กระป๋อิมเอียงทอดถอนใจเบา ๆ กล่าวว่า
“สิ่งพวกมันถอนกำลังกลับ หน่วยซ่อมช้อนทุก
จุดก็รวมตัวกันด้วย”

ศิษย์สำนักบู อีทงสองงงนวบ โพล่งว่า
“ท่านเจ้าสำนัก....”
กระป๋อิมเอียงโบกมือห้ามมิให้กล่าววาทะ กล่าว

ว่า

“ปฏิบัติตามคำสั่งของเราเถอะ”

ศิษย์สำนักบู อีทงสองทะลึงลานไปชั่วขณะ จึง
กล่าว

“น้อมรับคำสั่ง”

“ข้าก่อน”

กระป๋อิมเอียงพลันร้องเรียกมันสองไว้ กล่าว
อย่างเข้มขำ

“ผู้มาเป็นใคร ก็บอกต่อพวกมันเถอะ จะ
อย่างไรบู อีชัวคันทนเป็นเช่นดินแดนไร้เจ้าของ มิว่า
ผู้ใดก็สามารถผ่านได้โดยสะดวกตามใจนึก”

รากฐานของสำนักหนึ่ง กลับมีปั่นปลายเช่นนี้
นับว่าอเนกอนาถใจนัก

เจ้าของสำนักหนึ่งยามกล่าววาทะ ทำที่ท้อแท้
รันทดปานนี้ ความคับแค้นภายในใจก็เป็นทีที่ทราบได้

ศิษย์สำนักบู อีทงสองจับจ้องมองสีหน้าท่าทีของ
เจ้าสำนัก บังเกิดความหทู่ใจจนแทบต้องหล่นตาลง
มา

ยาม^๕ เรื่องที่มัวลหม้อสุรหมกมุ่นกังวลที่สุด คือ
 ผู้คนที่ถูกรานเข้าหลังเขา ที่^{๕๗}เป็นบุคคลชนชั้นใด
 ถึง^๕นั้นวิพากษ์วิจารณ์คาดคะเนไปต่างๆ นานา

จอมฟ้าตำหนักมัวงร้องทั้งๆ ว่า

“ทุกท่านสงบสุขเสียงลง คอยรับฟังวาจาฉัน
 สอง”

กระบี่อิมเอียงก็กล่าวว่า

“พวกเจ้าบอกเถอะ”

ศิษย์สำนักบู^{๕๖} อทั้งสองได้แต่กล่าวว่า

“ผู้^{๕๘}ที่ลอบเร้นเข้า^{๕๗}หลังเขาเป็นคนแรก คือเจ้า-
 ของเกาะแป๊ะฮันเต้า ฉายาวิหคล้านน้ำเย็นแป๊ะฮัน”

จอมฟ้าตำหนักมัวงกล่าวอย่างเฉยชา

“มี^{๕๙}คามันจะขึ้นต้นจากลำน้ำเย็นอันไกลโพ้นรุก
 มาร่วมด้วย”

หนึ่งในสองศิษย์สำนักบู^{๕๖} ออกว่าอีกว่า

“จาก^๕นอสุรพสุธาของสื่อโต้ว^{๕๖}ติดตามมา”

เบ้งเก้เง้งอดสะท้านใจมิได้ จึงถาม^{๕๗}ขึ้น

“ยังมีผู้ติดตามมาอีกหรือไม่?”

“อสุรพสุธา^{๕๖}มีผู้ติดตามอีกคนหนึ่ง”

“เป็นชายฉกรรจ์เปลือยร่างท่อนบนกระมัง?”

จอมฟ้าตำหนักมัวง กวาดตามองมายัง เบ้งเก้เง้ง

กล่าวอย่างสงสัยใจ

“อสุรพสุธา^{๕๖}เป็นพวกพ้องเดียวกับท่าน?”

เบ้งเก้เง้งตบเท้า

“ข้าพเจ้าเร่งรุกเพียงลำพังเสมอมา ไม่เคยมี

ผู้ติดตามห้อยตามมาก่อน”

จอมฟ้าตำหนักมัวงหน้าแดงวูบ กล่าวว่า

“การที่คมกลั่น”

ธิดาตำหนักมัวงกริ่งเกรงว่าบิดาจะเกิดการทุ้ม-

เถียงกับเบ้งเก้เง้ง รีบกล่าวว่า

“บิดา คอยรับฟังว่ายังมีผู้ใดใครอื่นอีกเถอะ”

ยามนั้น หนึ่งในสองศิษย์สำนักบู๊ ออกกล่าวอีกว่า
 “ยังมีชายชราอีกสี่คน ทุกคนล้วนมีฝีมือสูง
 เยี่ยม ท่วงท่าเหี้ยมหาญองอาจ ลงมือว่องไวดุจสายฟ้า
 ตีที่ต่างออกมาเรียงมือให้”

เอ๋ยถึงตอนนั้น สีหน้าทั้งสองล้วนแดงระเรื่อ
 หนึ่ง มีต้องถามไถ่ก็ทราบได้ คนของสำนักบู๊ อีส่วน
 รับทราบความร้ายกาจของชายชราทั้งสี่มาแล้ว

จอมฟ้าคำหนักม่วงขมวดคิ้วกล่าวอย่างครุ่นคิด

“นั่นเป็นผู้ใด พวกมันทั้งเจ็ดชื่อนามไว้หรือไม่?”

“ห้ามได้ แต่พลังฝีมือของพวกมันสูงเยี่ยมอย่าง
 ที่น้อยครั้ง จะได้พบพานมาก่อน”

เบ๊เง็กเง็กรับฟังถึงตอนนั้น ก็ต้องลอบหมกมุ่น
 กังวลในใจ

อาศัยอสุรกายที่ซุ่มนุมน้อยเบื่องหนาน ก็นับว่าตั้ง
 มีอยู่แล้ว หากเมื่อนมียอดฝีมืออันสอดมือเข้ามา ผล
 สุดท้ายนั้นว่าเลวร้ายสุดคาดคิด

ประมุขชุมนุมอสุรกายพรายเค้นเสียงว่า

“มิว่าจะเป็นใคร ย่อมมีมีสามหัวหกแขน โย
 ต้องหมกมุ่นกังวลไป”

มีทันจบคำ วิชาคำหนักม่วงพลันร้องโพล่งขึ้น

“บิดา แย่แล้ว!”

ทุกคนในบริเวณ รวมทั้งเบ๊เง็กเง็กอดสะท้าน
 ใจมิได้ มีทราบนางโชนอุทานออกมา

บทที่ ๓๐

เล่ห์เหลี่ยมจอมมารร้าย

จอมฟ้าคำหนักมั่งกล่าวถามว่า

“เหลียงยี่ มีเรื่องใด?”

ธิดาคำหนักมั่งเคี้ยวเล้งเหลียงกล่าวว่า

“ประมุขวังสารพัดพิษจากไปตั้งแต่เมื่อใด?”

จริงดังที่ว่า ในบริเวณปราศจากร่องรอยของ

ประมุขวังสารพัดพิษ มีหน้าข้าคนของวังสารพัด
พิษก็จากไปจนหมดสิ้น!

น. นพรัตน์

๑๔๘๑

ประมุขชุมอสุรภูตพรายร้องโพล่งว่า

“มันคงล่องหน้าไปยังบึงมังกรพิษแล้ว”

จบคำ เบือนหน้าไปยังสับแปดหัวหน้าถ้ำ เหล่า
เทวทูตเสื่อเทา สั่งว่า

“รีบตามไป”

เสียงชายเสื่อปะทะลมพลันดังสับสน คนของชุม
อสุรภูตพราย ทั้หมดคล้ายเมฆดำกลุ่มใหญ่ เคลื่อน
เข้าสู่ส่วนลึกของเทือกเขา

เบ๊เง็กเล้งโหนดเลยยินยอมอยู่ล้าหลัง สะกิดเท้า
เล็กน้อย สาดฟุ้งร่างไปคราเดียวสามวา

จอมฟ้าคำหนักมั่งพลันส่งเสียงขึ้น

“ยมราชพุกันทอง หยุคไว้”

เบ๊เง็กเล้งพอฟุ้ง พลันควงแขนเป็นวง ตีตกกาย
กลับมายังกลางวง กล่าวอย่างสงสัยใจ

“ผู้อาวุโส มีเรื่องใด?”

จอมฟ้าคำหนักมั่งกล่าวว่า

“ท่านเป็นทายาทจอมปราชญ์แดนดิน ทั้ยังเฝ้า
ต่ำกว่าอาจารย์ กอปรกับครอบครองขลุ่ยผลาญวิญญาณ

ญาณ ไฉนเร่งรุดมาหมายช่วงชิงคัมภีร์วิชาฝีมือในบึง
มังกรพิษอีก?

“ผู้อาวุโสเรียกรังข้าพเจ้าเพราะเรื่องนั้นหรือ?”

“เล่าสู่ไม่เข้าใจในเรื่องนั้นจริงๆ”

“ผู้เยาว์มีความจำเป็น มีอาจไม่รุดมา”

“เป็นความจำเป็นใดกัน?”

เบ้งเง็กเล้งคิดถ่ายถอดคำบอกของมารดา ปรีศนา
ชาติกำเนิดของตนต่อมัน แต่รู้สึกว่าการเล่าในตอนนั้น
ออกจะเร็วกว่าเหตุไป

ทั้งนี้เพราะในบึงมังกรพิษที่แท้ซุกซ่อนของไฉยัง
มีอาจทราบได้ ยิ่งมีแน่ว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับชาติ
กำเนิดของตนหรือไม่?

ดังนั้นกล่าวเสียงราบเรียบ

“อภัยที่ไม่อาจบอกไปในตอนนั้น”

จอมฟ้าตำหนักม่วงสีหน้าปรากฏแววไม่พอใจแต่
ก็สะกดกลืนไว้ กล่าวว่า

“อย่างนั้นเล่าสู่ขอถามเจ้าอีกคำ”

“ผู้อาวุโสโปรดบอกมา”

“หากเมื่อนั้นสมบัติในบึงน้ำตกอยู่ในเงื้อมมือผู้อื่น
เจ้าคิดทำอะไร?”

“ผู้เยาว์จะต้องได้มาให้จึงได้”

จอมฟ้าตำหนักม่วงแค้นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

“วาจาของเล่าสู่เมื่อครู่ ท่านได้รับทราบหรือไม่?”

“วาจาใดกัน”

“หากเมื่อนั้นสมบัติในบึงปรากฏขึ้น ผู้มั่งหาได้จะ
เป็นเจ้าของไม่อนุญาตให้ผู้ใดช่วงชิง”

ยามกล่าววาจา สองศาสตราประกายโชติช่วง
ครอบคลุมเบ้งเง็กเล้งเซมึงหนึ่ง

เบ้งเง็กเล้งเห็นเลยทราบ จอมฟ้าตำหนักม่วงรุด
สูบ อีชั่วคราน ได้วางแผนการไว้อย่างลึกซึ้ง

จอมฟ้าตำหนักม่วงประกาศว่าจะเกิดทุนคุณธรรม
รักษาความยุติธรรม แต่มันหากมีจิตคิดยึดครองคัมภีร์
ในบึง จะค้นค้นเดินทางมาไยกัน?

มันที่กล่าวอ้างเช่นนั้น ย่อมมีแผนอันแนบเนียน

อยู่

ประการแรก มันเป็นประมุขตำหนักม่วง กลับ
ยื่นมือเข้าช่วงชิงชุมทรัพย์ หากมันกลับไปด้วยมือเปล่า
โยมิไซเสียชื่อเสียงหน้า

ประการที่สอง ในบึงมังกรพิษชุกซ่อนคัมภีร์วิชา
ฝีมือ เป็นคำรำลือในวงนักเลง ที่แท้ข้อเท็จจริงเป็น
อย่างไร ยังมีอาจทราบได้

ประการที่สาม พลังการฝึกปรือของมันมีลึกล้ำ
แต่ไม่เชี่ยวชาญวิชาทางน้ำ มีอาจด่ำลงสู่ตัวบึงที่กระแสน้ำ
เย็นเยียบจับจิต

ดังนั้นมันจึงประกาศตัวรักษาความยุติธรรม หาก
แม่ผู้ใดงมงายสมบัติได้บึงได้ มันก็จะยื่นมือออกพิทักษ์
คุ้มครอง เยี่ยงนบคุณกลั่นแท่งกับอยู่ในเงอ้อมมือของมัน
มันรอจนออกพ้นจากเทือกเขาบู้อัซว ก็หาทางช่วงชิง
มาได้

ในบรรดาอสูรร้ายที่เร่รุดมาคราน นอกจากสี่
ชายชราที่ศิษย์สำนักบู้อัซว ถึง ซึ่งลึกล้ำยากจะหยั่ง
แล้ว มีแต่เบ้งกเล้งทันทับเป็นศัตรูอันเข้มแข็ง ดังนั้น
คิดกันเบ้งกเล้งออกนอกวง หากหาตัวไม่กลับไร้ผล

ตอนนั้นมันเห็นเสียงอีกว่า

“ท่านสำนักทราบแล้วกระมัง?”

เบ้งกเล้งคิดสลดหลุดจากฝ่ายตรงข้าม ดังนั้น
ชบคิดอย่างว่องไวแล้วกล่าว

“ผู้เยาว์ตอนมาถึงบู้อัซว หาทราบไม่ว่าผู้อาวุโส
จะรุดมาร่วมด้วย”

จอมฟ้าตำหนักม่วงกล่าวเสียงเย็นชา

“บัดนี้ทราบแล้วกระมัง?”

เบ้งกเล้งเยือกเย็นมิลนลาน กล่าวว่

“ผู้อาวุโส ทรงเกียรติภูมิกระเดื่องดังในวงนักเลง
พลังการฝึกปรือสูงสุดยอด เป็นปรมาจารย์สำนักหนึ่ง
โยต้อรอนแรมเดินทางมายังบู้อัซว ให้ยากเย็นเล่า?”

วาจาประดานี้ ทงยกย่องจอมฟ้าตำหนักม่วง
และก็แฝงความหมายแตกต้น ว่าฝ่ายตรงข้ามละโมบไร้
ที่สิ้นสุด นับว่าเป็นการมอ์ร้ายกาจนัก

จอมฟ้าตำหนักม่วงยามกะทันหันก็มีวาจาตอบโต้
ได้แต่ค่อยตามว่า

“วงนักเลงยุคนี้ ย่อมสมควรมีคน...ทะยานออก
พิทักษ์คุณธรรมจึงถูกต้อง”

เบ๊เง็กเล้ง แม้มิทราบมันมีจิตเจตนาใดกัน แต่ก็
ดูออกว่ามันมิได้กล่าวจากใจจริง ดังนั้นแตกตื่นไปว่า

“ชนชาวบู ลมหากลั่นเป็นเช่นผู้อาวุโส ยึดถือ
คุณธรรมยิ่งกว่าชีวิต ในวงนักเลงก็ปราศจากกรณี
พิพาท สงบสันติไร้เรื่องราวใดแล้ว”

วาจากล่าวโดยไร้เจตนา แต่ยามกระทบโสต
จอมฟ้าตำหนักม่วง สิ้นหามันถึงกับแปรเปลี่ยนเป็น
เขี้ยวคล้า ชุนแก่นจนกำรามว่า

“จะอย่างไรก็ตาม เล่าชู้ต้องยุ่งเกี่ยวกับเรื่องราว
นี้ ทางที่ประเสริฐท่านยังคงปลื้มตัวไปเถอะ”

เบ๊เง็กเล้งแลเห็นในบริเวณหลังเหลือแต่จอมฟ้า
ตำหนักม่วงสองฟ่อลุก และสองเฒ่าตำหนักม่วง ที่หลง
เหลือลวนจากไปจนหมดสิ้น ดังนั้นตัดบทว่า

“ในเวลาข้างหน้า ผู้อาวุโสย่อมทราบการตัดสินใจ
ใจของข้าพเจ้าเอง”

จบคำ ตีตกายชนกลางอากาศ สาดพุ่งไปเบื้อง
หน้าคฤหาสน์ สู่ส่วนลึกของเทือกเขา ซึ่งชุมอสุ
ภุทพรายลวงหน้าไปก่อน

ยามนั้นจันทราลอยเด่นกลางเวหา วิกฤตดุจสังค
มากแล้ว

ลมภูเขาพัดผ่านยอดไม้ บังเกิดเสียงดังซู่ซ่า
กึ่งโบนั่นไปตามลม เป็นสัมผัสเสียงเดียวในราตรีนี้ แต่
ในความสงัดนั้น ได้แผ่บรรยาอากาศอันตื้นตันถึงเคลียด
ไว้

ทันใด ในพุ่มไม้เตี้ย ๆ แถบหนึ่ง แว่วเสียง
ปรบมือดังเป็นจังหวะสองครั้ง

เบ๊เง็กเล้งยามลอยตัวอยู่กลางอากาศ กวาด
ตาไปยังทิศทางต้นเสียง แลเห็นในพุ่มไม้คล้ายมีเงาตำ
หลายสายซุ่มซ่อนอยู่

ค่ากันนั้น เทือกเขาบู อีวชุมชนมชนชาวบู ลมจาก
ทุกสารทิศ ดังนั้นเบ๊เง็กเล้งแม้ได้ยินเสียงปรบมือ พบ
เห็นเงาคนเคลื่อนไหววาว ก็มีรู้สึกสงสัยใจ ยังคง
โลดเล่นตะบึงสืบไป

เสียงปรบมือพลันดังอีกครา สัมผัสเสียงชัดเจนกว่า
คราแรกอีก

เบ้เง็กเล้งจุกใจคิด เหลียวดูรอบข้างไร้ผู้คน
หรือเสียงปรบมือดังขึ้นเป็นเชิงเรียกหาตน แต่เงาร่าง
เหล่านั้นเป็นใครเล่า ?

ขณะขบคิด ทำร่างชะลอเชื่องช้าลง

ควับ !

เสียงชายเสื้อปะทะลมพลันดัง จอมฟ้าดำหนัก
ม่วงพลวผ่านไปอย่างรวดเร็ว

พร้อมกันนั้น กลิ่นหอมรวรินก็กระทบจมูก
ธิดาตำหนักม่วงเคียวเล้งเหล้งละลือร่างตามจิตมา

นางพอบพบเห็นเบ้เง็กเล้ง พลันพลวลงสู่พื้น
ยืนหยัดในที่ซึ่งห่างจากเบ้เง็กเล้งห้าเชียว

เบ้เง็กเล้งคิดโลดเล่นไปยั้งพุ่มไม้แห่งนั้น ตอนนั้น
จำต้องผงกศีรษะทักทายไป

“เคียวโกวเหน็”

ธิดาตำหนักม่วงเคียวเล้งเหล้งกล่าวเสียงแผ่วเบา

“เสียวเซียบ ข้าพเจ้ามีวาจาที่ไม่บังควรกล่าว
ประโยคหนึ่งคิดเอ๋ยอ้างต่อท่าน”

เบ้เง็กเล้งงงนวบ ขบคิดขึ้น

“ในเมื่อสำนึกว่าไม่บังควรกล่าว โยต้องบอก
ต่อเรา ?”

แมครุ่นคิดเช่นนั้น ปากกลับกล่าวว่า

“โกวเหน็เกรงใจไปแล้ว มีวาจาใดโปรดบอก
มา”

ธิดาตำหนักม่วงถอนใจเบา ๆ กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่ปรารถนา ให้เสียวเซียบกับบิดาข้าพ-
เจ้าต้องปะทะหักหาญกัน ดังนั้นหากเม้นบิดาข้าพเจ้า
กล่าวเกินเลยไป เสียวเซียบโปรดเห็นแก่ข้าพเจ้า อย่า
ได้ถือสาหาความ”

“อ้อ ที่แท้เป็นเรื่องนี้เอง”

“ถูกแล้ว มิทราบเสียวเซียบ....”

เบ้เง็กเล้งสอศคว่า

“โกวเหน็ ข้าพเจ้าเมื่อครู่ก็ออกจะกล่าวเกินไป

ยังหวังให้บิดาท่านโอหิสด้วย สำหรับวาจาของท่านย่อม
ต้องปฏิบัติตาม”

ธิดาตำหนักม่วงแย้มยิ้มอย่างลึกลับ อ้าปาก
หมายกล่าววาจา ทันใด....

เงาคนถลันวูบวาบ สองเฒ่าตำหนักม่วงไปแล้ว
ย้อนกลับละลือร่างลงสู่พื้น น้อมกายคารวะธิดาตำหนัก
ม่วงพากันกล่าวว่า

“ท่านประมุขใช้บริวารมาปรนนิบัติเสวยเจียร”

ธิดาตำหนักม่วงเลิกคิ้วเรียวงามกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าก็มีใช้ทารก โยต้องให้พวกท่านคัม-

ครองดูแล”

สองเฒ่าตำหนักม่วงถอยกายไปหนึ่งก้าวกล่าวว่า

“ถูกแล้ว”

“สองท่านกลับไปคุ้มครองบิดาข้าพเจ้าเถอะ”

“ทราบแล้ว”

ขณะขานรับ ถอยกายไปด้านหลังอีกหนึ่งก้าว
แต่มีมือทำจะจากไป

ธิดาตำหนักม่วงกล่าวอย่างไม่พอใจ

“ในเมื่อทราบแล้ว ยังไม่จากไปอีก ?”

สองเฒ่าตำหนักม่วงสบตากันวูบ ยังคงไม่โลด
เล่นจากไป

ธิดาตำหนักม่วงกล่าวเสียงเจื้อยแจ้ว

“ไปบอกกับบิดาข้าพเจ้า ว่าข้าพเจ้าจะติดตาม
ไปในบัดดล”

สองเฒ่าตำหนักม่วงจำต้องน้อมกายลง กล่าวว่า

“น้อมรับคำสั่ง เสวยเจียรก็รีบติดตามไปด้วย....”

“ข้าพเจ้าทราบดี ไปเถอะ”

สองเฒ่าตำหนักม่วงมิกล้ากล่าวมากความ พากัน
พุงกายขึ้นกลับสู่เส้นทางเดิม

เบ้เง็กเล้งรับฟังถึงตอนนั้น จึงกล่าวขึ้น

“ในเมื่อบิดาท่านกังวล โทวนียังคงรีบจากไป
เถอะ”

ธิดาตำหนักม่วงเข็ดปากน้อย ๆ กล่าว

“เป็นไร ท่านไม่ต้องการสนทนากับข้าพเจ้า ?”

เบ้เง็กเล้งรับกล่าวว่า

“ห้ามได้”

“อย่างนั้นท่านคงซึ้งซึ้งรังเกียจข้าพเจ้า ?”

“ไม่ โกวเหนียเข้าใจผิด”

“ท่านไม่ซึ้งซึ้งรังเกียจข้าพเจ้า อย่างนั้นก็ชมชอบข้าพเจ้าแล้ว ?”

เบ๊เง็กเล้งใจสะท้อนหัวนไหว หนำรอนผะผั่ว
แต่มีอาจไม่ตอบคำ จำต้องผงกศีรษะรับ

ธิดาตำหนักม่วงขบริมฝีปากกล่าวว่า

“เมื่อเป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็ติดตามท่านเรื่องหนึ่ง
ท่านไม่อาจโป้ปดข้าพเจ้า”

“ข้าพเจ้าไม่เคยโป้ปดหลอกลวงคนมาก่อน ขอ
เพียงทราบได้รับรองต้องตอบไป”

ธิดาตำหนักม่วงขยับเขยื้อนริมฝีปาก คิติกกล่าว
กระไรแต่ก็กลักลิ้นไว้ คล้ายยากจะกล่าวจากปากได้

เบ๊เง็กเล้งลอบสงสัยใจ พลันไคยนิธิดาตำหนัก
ม่วงกล่าวเสียงแผ่วเบา

“ท่านที่แท้ชมชอบเล้งเซาะเอี่ยม หรือตงเปย-
เกี้ยว หรือว่าชมชอบข้าพเจ้า ?”

กล่าวจบคำ หนำผดผาตสะกราญแปรเปลี่ยน
เป็นแดงจางสกลไสกัมศีระชะตาจนทางแทบจรดอก ท่วง
ท่าที่ขวยเขินเอียงอาย ชวนให้ผู้พบเห็นต้องไหวหวั่น
ใจ

เบ๊เง็กเล้งคิติกถึงว่านางจะถามไถ่เยี่ยงนี้ ถึงนั้น
อับจนถ้อยคำไป

ธิดาตำหนักม่วงแม็กมศีระชะตา แต่ยังคงกลัวเสียง
แผ่วเบา

“ไหนไม่บอกมา ?”

เบ๊เง็กเล้งตะกุกตะกักว่า

“สามท่านล้วนประเสริฐเลิศ”

“ข้าพเจ้ามิได้ถามว่าผู้ใดดีเลิศ เพียงถามว่า
ท่านชมชอบผู้ใด ?”

เบ๊เง็กเล้งใจเต็นระทึกตามตาม แต่ก็มิอาจบอกได้
ว่าตนชมชอบผู้ใดกัน

ครุณิทั้งสามนางล้วนงงงามสะคราญ นับว่ายาก
จะเลือกเฟ้นได้จริง ๆ

“เฮลีย....”

จอมฟ้าคำหนักม่วง พลันส่งเสียงเรียกหาชั้น
เคลื่อนไหวกลับมาทุกขณะจิต

เบ๊เง็กเล้งรับหันเหหัวเรองว่า

“เกี้ยวโกวเน้ย บิดาท่านส่งเสียงเรียกหาแล้ว”

ธิดาคำหนักม่วง ขอบ ตาแดง ระเรื่อ ชัยเท้า ครา
หนึ่ง กล่าววว่า

“ท่านที่ไม่ยอมบอก แสดงว่าซิงซังรังเกียจ
ข้าพเจ้านั่นเอง”

มีทันจบคำ บิดาเฮอร์อันแอ้นฟ่งปราดไปยังเบื้อง
หน้าทันที

เบ๊เง็กเล้งยืนชิ่งซิมเซากับที่ จับจ้องมองเงา
หลังส่ม่วงเคลื่อนไหวหายไป บังเกิดความเว้งว่างเลื่อน
ลอยอย่างยากบรรยาย

หากจะกล่าวตามความสัตย์ เบ๊เง็กเล้งมีความ
รู้สึกปฏิบัติต่อราชธิดาเฮอร์อันแอ้นฟ่งเล้งเซาะเอี่ยม และ
ตั้งเป๊ยะเกี้ยวฉินหนุ่มสาวเลย เพียงตนตนในไมตรีที่พวก
นางยื่นมือช่วยเหลือ และคบหาเจกเซ่นพี่ชายน้องสาว

สำหรับธิดาคำหนักม่วงเคี้ยวเล้งเล้ง เบ๊เง็กเล้ง
รู้สึกเลื่อมใสในความซื่อซิมของนาง ที่เคยโค่นหนึ่ง
พิการแดนหมกบักพ่ายแพ้ แต่โอกาสอยู่ร่วมกันสนยัง
มิเคยบังเกิดความคิดปฏิบัติพัตร์นางมาก่อน

บัดนี้ ธิดาคำหนักม่วงพอดำไลถึง เบ๊เง็กเล้ง
ต้องบังเกิดความเสียใจ เพียงมีทราบกล่าวอะไรได้
ในยามกะทันหัน จึงยืนหยัดกับที่ สิมเร่งรุดเดินทาง
สืบไป

“เสียเยียบ จากมาสบายดี?”

ส่มเสียงเกร่งกร้าวพลันดัง พร้อมกับละลาน
ตาแวบ เบื้องหน้าของเบ๊เง็กเล้งยืนเรียงราย ด้วยชายชรา
ท่วงท่าเหี้ยมหาญสั่น

บทที่ ๓๑

บึงมังก์พิษ

เบ้งเง็กเล้งถอยกายไปด้านหลังตามสัญชาตญาณ เมื่อระดับสติกวาดตาไป จังอุทานออกมาอย่างตื่นเต้นถึงโหด

“ทเห่ผุมาคอเทพคำฟาล้อไซ เหยี่ยวตลบฟ้ามังกรเคราะห์กรรม และลเฮียงสชายชราแห่งดินแดนปักไซ่นั่นเอง”

เบ้งเง็กเล้งนึกใจคิด กล่าวว่า

น. นพรัตน์

๑๔๕๗

“ทเห่ผุมาคอเทพคำฟาล้อไซ เหยี่ยวตลบฟ้ามังกรเคราะห์กรรม และลเฮียงสชายชราแห่งดินแดนปักไซ่นั่นเอง”

เทพคำฟาล้อไซยิ้มแย้ม

“พวกเราเร่งรีบมาตามคำสั่งจุน (นาย) พร้อม กับเรียนถามสุขภาพเสียวเสียบ”

เบ้งเง็กเล้งประสานมือกล่าวว่า

“มกลารบ ท่านทงสเ้าสบู อชัวด้วยเจตนาใด?”

ลเฮียงสอตอบว่า

“พวกเราปฏิบัติตามคำสั่งการของจุน”

“หรือท่านทงสเ้าจุมุ่งหมายอยู่ที่สมบัติในบึงมังก์พิษด้วย?”

“ขอเรียนตามความสัตย์ เป็นเช่นนั้นจริง!”

เบ้งเง็กเล้งต้องลอบขมวดคิ้ว หมกมุ่นถึงเครือข่าย

ทงสเ้าเพราะเทพคำฟาล้อไซ และพวกทงสเ้าล้วน มีพลังการฝึกปรือลึกถายากจะหยั่ง อย่าว่าแต่ทงสเ้านี้ กำลังกัน แม้ว่าต่อสู้กันตัวต่อตัว ตนก็มั่นใจว่าจะ

เอาชัยได้ อย่าว่าแต่ลี้ภัยเพียงเคยมีน้ำใจมิตรต่อตนอย่าง
ลึกไกล

มีหน้าข้าอาคันตุกะอุดรซึ่งเป็นนายเหนือของทั้ง
สี่ได้ถ่ายทอดคมอบประกาศิตหิมะต่อตน สามารถช่วย
ชีวิตรอดจากลมปราณพราวอักษิคราหนึ่ง

พร้อมกันนั้นกิมเลงจอกเฝ้ากำชับกำชาให้ตนเร่ง
รุดสู่แดนปักไช้ เพื่อพบพานอาคันตุกะอุดร

บัดนี้ทั้งสองเร่งรุดมาตามคำสั่ง มีจุดมุ่งหมายอยู่ที่
สมบัติในบึงน้ำเจ็กเช่นกับตน ตั้งนัยากนักรั้วรับรอง
ว่าทั้งสองฝ่ายจะไม่เกิดการปะทะแตกหักกัน

ครุ่นคิดถึงตอนนั้น ต้องผ่นยมกล่าวว่า

“คิดไม่ถึงว่านายเหนือท่านจะกระตือรือร้นปาน
นี้ ใช้สัปดาห์เดินทางมา”

เทพคำพากล่าวเสริมขึ้น

“มีหน้าข้าจួយเรายังกำชับพวกเราช่วงชิงสมบัติ
ในบึงมังกรพิษมาให้จึงได้”

เบ๊เง็กเล้งเลียบเคียงถามว่า

“หากแม่นยำอาจได้ไปแล้ว?”

“เหยี่ยวตลบฟ้ากล่าวอย่างหนักแน่น

“จួយเราเมื่อส่งเช่นนี้ พวกเราแม่ต้องทุ่มเท
ชีวิตไป ก็ขอช่วงชิงมาให้ได้”

เบ๊เง็กเล้งยิ่งหมกมุ่นกังวล เพียงส่งเสียงดังอ้อ

ยามนั้นลี้ภัยเห็นเหตุเรื่องราว

“คิดไม่ถึงว่าเสียเปรียบจะ บรรลุถึง บุกช่วยก่อน
พวกเรา”

เบ๊เง็กเล้งกล่าวถามว่า

“หรือจួយท่านทราบข่าวข้าพเจ้าจะรุดมา?”

“ห้ามได้ จួយเราได้รับรายงานว่าเสียเปรียบ
เริ่มเดินทางขึ้นเหนือ ตั้งนัยถ่ายทอดคำสั่งให้พวกพ้อง
คอยต้อนรับตามรายทาง หากาคไม่ว่าเสียเปรียบกลับ
แปรเปลี่ยนเส้นทางแต่กลางคัน”

“อ้อ จួយท่านเมตตาต่อข้าพเจ้าไปแล้ว”

*ขณะตอบคำ ในใจกลับคิดหาสาเหตุที่อาคันตุกะ
อุดรเฝ้าคิดใคร่ได้สมบัติได้บึงน้ำ

เทพคำฟ้าและพวกทงส์ล้วนเป็นนักเลงเก่าอันชั่ว
ของข้านาญ ไหนเลยสังเกตไม่ออก ว่าเบ๊เง็กเล้งมี
ความในใจซ่อนเร้นอยู่ ดั่งนั้นลเฮียงพลนกล่าวชน

“เสียวเซียบ อภัยที่เราล่วงล้ำมากความ ท่าน
มีความในใจใดหรือ?”

เบ๊เง็กเล้งผนยมพลางกล่าวว่า

“มิมีใด”

“อย่างนั้นก็ประเสริฐ หากแม้นมีเรื่องใด ขอ
เพียงพวกเรากระทำได้ ยินดีปวารณาตัวเข้ารับใช้”

เบ๊เง็กเล้งสำนึกดี ว่าความยุ่งยากใจของตน
สุดที่พวกมันจะคลี่คลายได้ ทงนั้นเพราะทงส์ยอมไม่ช่วย
เหลือตน จนต้องผ่นคำสั่งของนายเหนือ

เทพคำฟ้าลือไซ้กล่าวบ้างว่า

“พวกเราพอพบ ว่าเสียวเซียบเข้าสูบ อ้าว จึง
มานอ้มรอคอยอยู่ที่นี่ ถ้ายทอดเจตนาการมาให้ทราบ
ยังหวังให้เสียวเซียบช่วยเหลือด้วย”

เบ๊เง็กเล้ง สามารถ บ่งบอกจุดมุ่งหมายของตนไป

ในยามนี้ เพียงแต่เรื่องราวยังไม่กระจ่างชัด จึงรับคำ
อย่างคลุมเครือ

“ระหว่างข้าพเจ้ากับท่านทงส์ ย่อมมีต้องขัดแย้ง
กัน เมื่อถึงเวลานั้นค่อยกล่าวกันเถอะ”

เทพคำฟ้าและพวกทงส์ขานรับว่า

“ถูกแล้ว เสียวเซียบเชิญตามสะดวก”

เบ๊เง็กเล้ง หวนนึก ถึงมวล หม่อสร ล้วนล่วงหน้า
ไปแล้ว ดั่งนั้นพุงกายชนกลางอากาศ โลดแล่นสู่ที่ซึ่ง
จอมฟ้าตำหนักม่วงจากไปเมื่อครู่

ขณะเร่งรุด สองหูสดับฟังสุมเสียงรอบข้าง ไป
ไต่ชั่วขณะ ก็แว่วสุมเสียงผู้คนดังมาจากส่วนลึกของ
เทือกเขา ต้องนึกใจคิดชน

“หรือนั่นเป็นบึงมังกรพิษ?”

พอได้คิด คึกคักเข้มแข็งขึ้นอีกไซ้ พุงปรดๆ
ไปยังทิศทางต้นเสียงอย่างรวดเร็ว

จริงดังคาดหมาย เบื้องหน้าสายตาปรากฏเป็น
บึงน้ำแห่งหนึ่ง ภายใต้แสงจันทร์อาบได้ ผิวน้ำเป็น
ประกายเลื่อมพราย

บึงมังกรพิษมีความกว้างประมาณสิบวา กระแส
น้ำเป็นสี่ศราม ทั้งสี่ด้านรายล้อมรอบด้านขุนเขา ล้วน
เป็นเนินลาดชัน ราบล้นจนแทบมีอาชยงเท้า

เพียงท่าเลเช่นนี้ ก็หวาดเสียวสะท้านขวัญ
มิหนำซ้ำกระแสน้ำไหลวน ดูท่ากระทั้งชนนก็ยังไม้อาจ
ลอยอยู่เหนือผิวน้ำจริง ๆ ทั้งที่อยู่ห่างไกล ยังรู้สึกมี
ความเย็นยะเยียบคุกคามมา

ที่ริมบึง ผู้คนรวมกลุ่มกันเป็นหย่อม ๆ มวลหมู่
อสุรพยายามเกลี้ยกล่อมหาพวกพ้อง รวมเป็นขบวน
การตบประจันกัน

แลเห็นจอมฟ้าตำหนักม่วงก็ปะปนอยู่ในบริเวณ
ด้วย ยามนี้สองตาเจิดจ้าดูจับเพลิง เขม้นมองไปยัง
ผิวน้ำ ด้านหลังยืนอารักขาด้วยสองเฒ่าตำหนักม่วง

ส่วน ธิดาตำหนัก ม่วงเคียว เล่ง เหล้ง ยืนหยัดอยู่
ข้างกายบิดาของนาง สีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง จับตาไป
ยังผิวน้ำเช่นกัน

บรรดาอสุรร้ายที่หลงเหลือ ต่างจ้องมองไปที่
ผิวน้ำเป็นจุดเดียว แต่มีผู้ใดเคลื่อนไหวก่อน

เบ้งเง็กเล้งพอลอบเร้นเข้าใกล้บึงมังกรพิษ ก็
สะกิดเท้าเล็กน้อย พลวชนบนต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง

ยามเร้นกายอยู่บนต้นไม้ใหญ่ ก้มลงมองไป
เบื้องล่าง สามารถเห็นเหตุการณ์รอบบึงมังกรพิษอย่าง
ชัดเจน

เบ้งเง็กเล้ง หวนนึก ถึงตนเอง เมื่อ เร่ง รุด มา สาย
กอปกรับไม่เชื่อวิชาญวิชาทางน้ำ จึงมีคิดลงสู้บึงมังกร
พิษในบัดดล ตกลงใจว่าจะชมอุเหตุการณ์สักครู่หนึ่ง
จากนั้นพลิกแพลงไปตามสถานการณ์

ในยามนั้น ผิวน้ำ พลันปั่นป่วน เป็น ระลอก เล็ก-
น้อย

“ชนมาแล้ว....”

มวลหมู่อสุรอุทานกักรังม เกิดโอนมาถึริมบึง
วาท้วงท่าหมายตาโถมออก

มิคาดในพงเขมรมิบบึง พลันปรากฏวิหคตัวหนึ่ง
โฉบบินขึ้น โฉบผ่านผิวน้ำไป กระแสน้ำจึงสั่นพล้ว
เล็กน้อย

เบ้งเง็กเล้งได้กึกชน กำนิ่งในใจ

“ที่แท้มีคนลงไปในบึงน้ำแล้ว มีน้ำเล่าพวกมัน
จึงสะกดคุมเชิงไม่คิดเคลื่อนไหว”

จริงดังคำหมาย ในกลุ่มคนปรากฏบัณฑิต
กลางคน สีน้าเลือดเย็นชั่วร้ายผู้หนึ่งสาวเท้าออกมา
รำพึงขึ้น

“น้ำใน บึงน้ำพิเศษพิสดารยิ่ง อาศัย ความ
สามารถในทางน้ำของเล้งกั้งซังซัง (สองผู้กล่าวลำน้า
มังกร) เกรงว่ามีภทภัยมากกว่าวาสนา”

ประมุขวังสารพัดพิษที่คุมเชิงอยู่ริมบึงพลัน
กล่าวขึ้น

“ท่านเป็นเจ้าของเกาะแถบลำน้าเย็น วิชาทาง
น้ำย่อมสูงเยี่ยมยิ่ง บึงมังกรพิษไหนเลยเป็นปัญหา
สำหรับท่าน?”

บัณฑิตกลางคน นั่นคือ วิหคลำน้าเย็นแป๊ะสือฮัน
ได้ยืนกล่าวอย่างลำพอง

“เราฝึกวิชาทางน้ำมาสืบปี ลำ น้าเย็นก็มี
ความเย็นยะเยียบเลื่องลือ ไปไกล อุณหภูมิ สามารถ
ทัดเทียมกับบึงน้ำ มีไข้ผู้แช่แป๊ะฮุยโอ เรามั่นใจว่า
สามารถลงสู่บึงมังกรพิษได้”

ประมุขวังสารพัดพิษกระตุนหนุนว่า

“เมื่อเป็นเช่นนั้นโยไม่สำแดงฝ่ามือสักครา?”

วิหคลำน้าเย็นหัวร่อต้งก้งวาน กล่าวว่

“ขอบอกตามความสัตย์ เราเมื่อเร่งรุดมา ย่อม
คิดตำลงไปสักครา เพียงแต่....”

เอ่ยถึงตอนนั้นกลับชะงักงาว่า

กลุ่มอสุรคร่ำร้องมิได้

“เพียงแต่อะไร?”

“โง่ไม่ตำลงไป?”

วิหคลำน้าเย็นเค่นหัวร่อกล่าวว่า

“ในสถานการณ์เช่นนี้ ทุกท่านกล้าเสี่ยงชีวิตตำ
ลงไปหรือ?”

ประมุขวังสารพัดพิษทวนคำว่า

“โง่ระบุว่าต้องเสี่ยงชีวิต?”

“ลองคิดดู ฌวนานเย็นยะเยียบเสียกระดูก
สามารถแซงนโลหิตแข็งตัว ต่อให้มีวิชาทางน้ำสูง
เยี่ยมปานใด กลืนลมหายใจได้เนิ่นนานเพียงไร เมื่อ
ไพล่พ้นขึ้นจากผิวน้ำ พลังการฝึกปรือจะเสื่อมสูญไป

มากมาย มีอาจตำรับการจู่โจมจากภายนอก อย่าง
นั้นเป๊ะสือฮุนโยต้องกระทำเรื่องโง่เขลา นำชีวิตเข้า
เสี่ยง!

ประมุขวังสารพัดพิษสาวเท้าเคลื่อนเข้าใกล้วิหค
ลำน้าเย็น กล่าวว่า

“น้องแซ่เป๊ะ เรามีวาจาจิตใครกล่าว”

วิหคลำน้าเย็นมีทันตอบคำ จอมฟ้าตำหนักม่วง
กษัตริย์รามชน

“ท่านที่นับถือ มิต้องคิดลู่คิดรางแกวไป”

ในเสียงว่ากล่าว ถลันวบถึงตำหนักหลังวิหคลำน้า
เย็น กล่าวว่า

“ท่านหากลงสู่บึงมังกรพิษได้จริง ๆ....”

มีทันจบคำ กระแสน้ำภายในบึงพลันปั่นป่วน
อย่างรุนแรง

มวลห่ม่อสุริยาหายวาบ สายตาทุกคู่ล้วนจับจ้อง
ไปยังกึ่งกลางบึงอย่างตื่นตะลึงระทึก

ผิวน้ำในบึงหลังจากปั่นป่วนหลายครั้งครา พลัน
ม้วนเอาเงาร่างสองสายขึ้น

“ขึ้นมาแล้ว”

“สองผู้กล้าลำน้ามังกรขึ้นมาแล้ว....”

เสียงอหังการดังขึ้นจากรอบข้าง กระแสเสียงมีทัน
ขาดหาย กลับมีผู้คนอหังการดังระงม

เบ๊เง็กเล้งบนยอดไม้เห็นถนัดชัดตาสองผู้กล้าลำน้า
มังกรที่ว่า ร่างกายแข็งแกร่งไม่เคลื่อนไหว ที่แท้ล้วน
กลับกลายเป็นซากศพไป!

ยามนั้นซากศพทั้งสองลอยกระเพื่อมไปตามกระ-
แสน้ำ จากนั้นคลื่นลูกใหญ่พลันม้วนมาถึง หอบเอาซาก
ศพทั้งสองจมลงไปอีก

ผู้คนในบริเวณเล้วนตะลึงถันไป กระทั่งลม
หายใจมีกลิ่นร้ายระบายออกโดยแรง

วิหคลำน้าเย็นกล่าวอย่างเฉยชา

“สองผู้กล้าลำน้ามังกรแสดงว่าถูกความเย็นคุก-
คามร่างกาย คิดแหวกว่ายขึ้นจากผิวน้ำก็มิตันท่วงที
ถูกแซ่จนโลหิตแข็งตัว เสียชีวิตไปทั้งเป็น!”

จอมฟ้าตำหนักม่วงสอคำขึ้น

“ท่านเมื่อทราบถึงระดับความเย็นของบึงมังกร
พืษยอมคุ้มครองป้องกันตัวได้ สามารถดำลงสู่เบื้องล่าง
ด้านความปลอดภัยบนฝั่ง เล่าสู่ขอรับผิดชอบเอง”

ประมุขวงศ์สารพัดพิชิตสาธิตประกายโชติช่วง
แก่นหวัรอย่างเย็นชา

จอมฟ้าตำหนักม่วงกล่าวอย่างมีพื่อใจ

“มีอันไหนหวัร?”

ประมุขวงศ์สารพัดพิชิตกล่าวว่า

“ท่านกลับหยาบเหี้ยมดสหายร่วมแนวในบริเวณ
มิเห็นทุกผู้คนอยู่ในสายตา หรือมีเกรงกริ่งว่าทุกผู้คน
จะขึ้นแก่นจนผืนน้ำกำลังร่วมต่อต้านกับท่าน?”

มันเป็นจอมเฒ่าเจ้าเล่ห์ วาจาดีกลาสุดแสน
หนึ่งนั้นใช้ทุกผู้คนมาถูกคามจอมฟ้าตำหนักม่วง สอง
นั้นกระตุ้นทุกผู้คนบังเกิดความขุ่นแค้นในจอมฟ้าตำ
หนักม่วง

จริงคงคาดหมาย มวลหมู่สรลวันกวาดตาถึง
จ้องมองจอมฟ้าตำหนักม่วงอย่างประสงคร้าย

ประมุขวงศ์สารพัดพิชิตกล่าวอีกว่า

“หากแม่นจอมฟ้าตำหนักม่วงท่านลงสู่บึงมังกร
พิชิตด้วยตัวเอง บุคคลอื่นยอมไม่มีวาจาคัดค้าน แต่ไม่
บังควรเกลี้ยกล่อมชักชวนผู้อื่นลงไป แฝงเจตนาอำนวย
ประโยชน์ต่อตัวเอง”

จอมฟ้าตำหนักม่วงโทสะลุกฮือโหม กล่าวว่

“เล่าสู่เมื่อประกาศว่าจะคุ้มครองผู้ลงสู่บึงน้ำ
ยอมต้องปฏิบัติตามวาจา”

“เมื่อเป็นเช่นนั้น ท่านจะไม่คุ้มครองสองผู้กล้า
ดำน้ำมังกร?”

วาจาอันจอนจอมฟ้าตำหนักม่วงอับจนด้วยคำ
ไป พลันสับเท้าไปหนึ่งก้าว กระซอกเสียงว่า

“ท่านหากไม่ยินยอมพร้อมใจ ลองต้านรับเรา
สักฝ่ามือหนึ่ง”

เสียงชาตคำสะบัดฝ่ามือออก พลังสีม่วงกลุ่มหนึ่ง
ทะลักทลายใส่ประมุขวงศ์สารพัดพิชิตทันที

ร่างเตี้ยเล็กของประมุขวงศ์สารพัดพิชิตแทนที่จะล่า
ถอยกลับสะอึกปราดมา พลิกฝ่ามือเข้าปะทะต้านรับ
อย่างหักโหม!

โครม!

เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว ร่างเตี้ยเล็กของ
ประมุขวังสารพัดพิษสายโง่งนงนโปมา แต่แล้วก็ยืน
หยึดทรงกายได้

ทั้งสองยืนหยึดอยู่ริมบึง พอปะทะหักล้างกัน
ปลายพลั๊กทะลักออกรอบข้าง จนผิวหน้าบวมอย่าง
รุนแรง สะเก็ดหน้าพวยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า

ยามนั้นซากศพของสองผู้กล้าลำนํ้ามังกรพอก็ลอย
ขึ้นจากผิวน้ำ จึงถูกกระแสน้ำพัดหอบขึ้นสู่ท้องฟ้า ร่วง
หล่นลงบนพื้นทรายริมบึงที่คนมาก

ยามนั้นจึงเห็นชัดตา ว่าผิวกายซากศพแปรเปลี่ยน
เป็นสีเขียวคล้ำ แขนขาแข็งทื่อเหี้ยมดียว อเนจอนาถ
สุดจะทนดู

ประมุขวังสารพัดพิษตะเบ็งเสียงร้องว่า

“ทุกท่านโปรดดู สองผู้กล้าลำนํ้ามังกรมิใช่ลงสู่
บึงมังกรพิษหรือ จอมฟ้าตำหนักม่วงสามารถให้
ความคุ้มครองหรือไม่ หากแม่นยังเชื่อดิฉันว่าของมัน
ก็ต้องตายอย่างมลายิมรสาณิก”

บรรดาอสูรรู้สึกว่ามีเหตุผล ตั้งหน้าให้ร้องดัง
อ้ออ้อ

“จอมฟ้าตำหนักม่วงเพียงใช้วาจาหลอกลวงคน
กลับเป็นตัวบักขบมิอาจเชื่อดิฉัน”

จอมฟ้าตำหนักม่วงขึ้นแค่นิ่ง คำรามว่า

“ผู้ใดไม่ยินยอมพร้อมใจก็เสนอหน้าออกมาได้”

ประมุขวังสารพัดพิษและประมุขขมอสูรรุกทพราย
พากันพุ่งปราดออกมา ทวาดว่า

“โยโสไปโย มิใช่ตายอันใดก็ใช่ออกมา”

จอมฟ้าตำหนักม่วงพุ่งกายขึ้นกลางอากาศ พริบ
ตานม่านหมอกสีม่วงปกคลุมไปทั่วร่าง ฝ่ามือทั้งสอง
กดกระแทกพลั๊กสีม่วงลงใส่

ประมุขวังสารพัดพิษยืนหยึดอยู่ทางซ้าย กริ๊ด
ฝ่ามือขึ้นไป ประมุขขมอสูรรุกทพรายทางขวามือก็
กวัดแกว่งแขนขวาแล้วผลักออก

เสียงระเบิดดังขึ้นอีกครั้ง สะท้านแก้วหูผู้คน
แทบแตกทำลาย จอมฟ้าตำหนักม่วงเผชิญยอดฝีมือถึง

สองคนยอมพลากพลังเสียเปรียบ ละลืวง้างลงสู่พื้น
อย่างเสียหลัก

ในยามนั้น....

เงาร่างสีอำพันปราด ๆ มายังบึงมังกรพิษ ล้วน
เป็นชายฉกรรจ์ร่างบึกบึน ปกเสื้อปักรูปรู้งแฉกฉกรรจ์
กระจายออกล้อมรอบตัวบึงเอาไว้

เบ้เง็กเง็กพอดเลเห็นเช่นนั้น เลือกลมภายในกาย
ถึงกับพลุพลุผ่นดาลเดือดชนทันที

ขุมกำลังพรรครุ่งแดง เคยปะทะหักล้างกับตน
หลายครา ดังนั้นเบ้เง็กเง็กพอดพบบาน แสบมีอาจสะกด
กลืนใจได้ คิดโถมลงไล่ล่าฆ่าพวกมัน

แต่ที่ว่าพวกพรรครุ่งแดงพอดปรากฏกาย ประมุข
วังสารพัดพิษก็ส่งเสียงร้องว่า

“ศิษย์วังสารพัดพิษรับฟังคำสั่ง ห้ามมิให้ผู้ใด
ล่วงล้ำเข้าใกล้ริมบึงในรัศมีเจ็ดเชียว หากมีผู้ใดกล้า
ล่วงละเมิด ให้ลงมือประหารประหารได้แล้ว”

“นอมรับคำสั่ง”

เสียงขานรับดังกึกก้อง คนของวังสารพัดพิษ
กระจายกำลังออกหันหลังให้กับบึงน้ำ ประจันหน้ากับ
มวลหมู่สูร ล้วนวาดท่วงท่าเตรียมพร้อม

ประมุขหมู่สูรภูตพรายก็กล่าวว่า

“ขุมกำลังเราพื่อนี้กำลังร่วมกับน้องพี่สังกัดวัง-
สารพัดพิษ ห้ามมิให้คนภายนอกล่วงล้ำเข้าใกล้ตัวบึง
ในรัศมีเจ็ดเชียว”

สิบแปดหัวหน้าถา เหล่าเทวทูตเสือเทาล้วน
ขานรับดังกึกก้อง ชยับเคลื่อนไหวทันที

ชั่วพริบตา พวกมันปะปนอยู่ท่ามกลางศิษย์
วังสารพัดพิษ ก่อตั้งขบวนเตรียมพร้อม

จอมฟ้าคำหนักม่วงปรากฏแววสีม่วงปกคลุมทั่ว
ใบหน้า ชุ่นแก่นจนหนวดเคราพลิวปลิวไสว

ธิดาคำหนักม่วงแลเห็นสถานการณ์ต้นเต็นถึงขีด
สุด บิดาของนางกำลังน้อยนิด ต่อให้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยม
ไหนเลยต้านทานรับศัตรูจำนวนมากได้

ดังนั้นสาวเท้าปราดไป ยึดกุมแขนเสื้อบิดาของ
นางไว้ กล่าวว่า

“บิดา นิมิใช้เวลาหักหาญด้วยกำลัง”

ในยามนั้น เภาดำถลันวูบมา ประมุขพรรคครึ่งแดง
ที่คลุมหน้าสะอึกเข้าใกล้มา กล่าวว่

“ท่านจอมฟ้าต้องหักล้างกับพวกมัน สมควร
เลือกเพื่อบุคคลที่จะดำรงสืบทอดบั้งจึงถูกต้อง”

จอมฟ้าตำหนักมั่งอยู่ในระหว่างต้องการกำลัง
หนุน พอเห็นประมุขพรรคครึ่งแดงเสนอตัวมาเอง ก็ลิง-
โลดยิ่งนัก เลิกกลัวตกหน้ากล่าวว่

“สำหรับความ^๕เล่ายูเห็นพ้องด้วย”

ประมุขพรรคครึ่งแดงกล่าวเบา ๆ อีกว่

“ขอเพียงมี^๕คนสามารถลงสู่บั้งน้ำ หากแม่นประ-
สบความสำเร็จ ท่านก็คอยให้ความคุ้มครองอยู่ด้านข้าง
ส่วนคนของวงศ์สารพัดพิษ ขมอสุรภูตพราย มอบให้
พรรคเราจัดการเอง เยี่ยง^๕นโยมิไรระตุมไร้องโหว”

จอมฟ้าตำหนักมั่งสีหน้าลิงโลดยินดี กล่าวว่

“ท่านประมุขกล่าวถูกต้อง”

สายตาคมกวาดมอง แลเห็นวิหค่าน้ำเย็นเย็น
หยดอยู่ทางซ้ายมือ ดัง^๕นั้นขยับกายวูบ สะอึกถึงข้าง

เคียง ยื่นมือตะปบปราดไปด้วยความว่องไวจุกสายฟ้า
คว่ำจับอุกหัวไหล่วิหค่าน้ำเย็น

เหตุแปรเปลี่ยนอย่างกะทันหัน สร้างความแตก
ตื่นตระหนกแก่วิหค่าน้ำเย็น สะบัด^๕คืนรนพลางร้อง
โพล่งว่

“ท่าน....”

จอมฟ้าตำหนักมั่งกล่าวว่า

“มิต้องแตกตื่นไป เล่ายูจะคุ้มครองท่านลงสู่
บั้ง^๕”

วิหค่าน้ำเย็นหัวไหล่ถูกคว่ำกุม มี^๕ลักล่าว
วาจาใด ได้แตกกล่าวว่า

“แต่ทว่าขณะ^๕นั้นผง....”

“เล่ายูเมื่อคุ้มครองท่านลงไปย่อมต้องคอยพิทักษ์
ท่านตอนกลับขึ้น^๕ผง”

ประมุขพรรคครึ่งแดงก็สะอึกกายมา กล่าวว่

“ท่านดำรงไปได้อย่างวางใจ เรื่องราวบน^๕ผง

มอบเป็นภาระรับผิดชอบของพรรคเราและจอมฟ้าตำหนักม่วงเอง”

อีกด้านหนึ่ง ประมุขวังสารพัดพิษและประมุขชุมนุมสุรภูตพราย พากันแค้นหัวร่ออย่างเย็นชา แต่ไม่กล่าวว่าอะไร

วิหค่าน้ำเย็นลงเหลืออยู่ชั่วขณะ จึงกล่าว

“ข้าพเจ้าตอนขึ้นจากผวน้ำ ย่อมต้องอ่อนล้า
สิ้นเรี่ยวแรง ยามนั้น....”

จอมฟ้าตำหนักม่วงกล่าวอย่างไม่พอใจ

“หรือท่านไม่เชื่อถือเล่าฮู?”

จบคำ ก้าวยาว ๆ ไปยังริมบึง ปากกล่าวว่า

“เล่าฮูจะเบิกทางให้กับท่านเอง”

รังฝ่ามือที่คว่ำกุมหัวไหล่วิหค่าน้ำเย็นกลับมา
กุมครองอก ฝ่ามือออกข้างหนึ่งทวัดขึ้นสูง สามารถพาต
จุโถมออกทุกขณะจิต

คนของวังสารพัดพิษและชุมนุมสุรภูตพรายที่ริมบึง
ล้วนมีท่าทีเขม็งตึงเครียด ย่อกายลงหมายจุโถมใส่
จอมฟ้าตำหนักม่วง

มิคาดประมุขวังสารพัดพิษพลันห่อปากกู่เบา ๆ
ยกแขนขึ้นทวัดแกว่ง

ประมุขชุมนุมสุรภูตพรายก็ปรายตาบอกใบ้ ยก
ฝ่ามือขึ้นโบกเบา ๆ

ทั้งสองล้วนแต่ถ้ายทอดเจตนา สังคิษย์ในสังกัด
หลีกทางปล่อยให้จอมฟ้าตำหนักม่วง รวมทั้งวิหค่าน้ำ
เย็น ประมุขพรรควังแดงทั้งสามทยอยกันก้าวผ่านไป

ทั้งสามพอมาริมบึง จับตาจ้องมองกระแสน้ำ
ที่ปั่นป่วนเป็นระลอก เฉลียวกับความเย็นเยียบโชนมา
ปะทะหน้า อุดสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บมิได้

วิหค่าน้ำเย็นพลันยื่นมือขวาออก และสัมผัส
กระแสน้ำภายในบึงคราหนึ่ง แต่แล้วต้องหดกลับมา
สีหน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง ร้องโพล่งว่า

“น้ำที่เย็นเยียบนัก!”

บทที่ ๗๒

มรสุมโหมกระหน่ำ

ประมุขพรรครุ่งแดงกล่าวว่า

“เปรียบกับลำน้ำเย็นที่แถบถิ่นท่าน มีทราบ
เป็นอย่างไร?”

วิหคลำน้ำเย็นกล่าวอย่างแตกต้น

“คิดไม่ถึงว่าระดับความเย็นจะ เย็นเยียบกว่า
มากนัก”

ประมุขพรรครุ่งแดงกล่าวว่า

“ทอดตาไปทั่ววงนักเลงยุคนี้ ในด้านวิชาทาง

น. นพรัตน์

๑๕๑๕

น้ำ นอกจากท่านแล้ว ยังมีผู้ใดทะยานขึ้นเปรียบตักได้
ท่านหาไม่สามารถลงไป ยังมีผู้ใดลงสู่บึงมังกรพิษได้?”

ยามนัประกายตานับ ร้อยคู่ล้วน จับจ้องมาที่ วิหค
ลำน้ำเย็น จอมฟ้าตำหนักม่วงกกล่าววว่า

“ท่านประมุขพรรคกล่าวถูกต้อง เชิญเถอะ”

วิหคลำน้ำเย็นกวาดตามองสองฟากข้าง แลเห็น
ซ้ายมือเป็นประมุขพรรครุ่งแดง ทางขวาเป็นจอมฟ้า
ตำหนักม่วง สถานการณ์ตอนนั้นจึงแจ่มชัดขึ้นชื่อยุบนหลัง
เสือ นอกจากลงสู่ลำน้ำไป ก็มีมีหนทางที่สองให้เลือก
เพิ่มอีก

มันกระแอมเบา ๆ ชุ่มจิตใจกล่าวว่า

“ตกลง เราจะทดลองดูสักครา”

จบคำ เปลื้องชุดยาวที่สวมใส่ออก เผยให้เห็น
ถึงชุดรัดกุมชั้นใน จากนั้นทรุดนั่งขัดสมาธิลงกับพื้น

พริบตาต่อมา แลเห็นเบ้องบนตึระของมัน
ปรากฏควันร้อนระอุหนึ่งลอยขึ้น สายลมยามหอบ
พัดมากลับไม่แตกกระจายไป

เวลาผ่านพ้นไปไม่หยุดยั้ง หมอกควันบนศีรษะ
วิหค่าน้ำเย็นยิ่งมายิ่งหนาแน่น แต่มันยังมีที่ท่าผุดลุก
ขึ้น

จอมฟ้าตำหนักม่วงทราบดี ว่ามัน กำลังรวบรวม
พลังความร้อนภายในกายขึ้น เพื่อต่อต้านความเย็น
เยียบภายในบึง ดังนั้นไม่ส่งเสียงอะไร เกรงว่าจะ
รบกวนสมาธิฝ่ายตรงข้าม

เบ๊เง็กเล้งบนยอดไม้ชมคูดึงตอนัน ต้องขบคิตขึ้น

“ดูท่าที่วิหค่าน้ำเย็นคิตลงสู่บึงมังกรพิษจริง ๆ
มีทราบมันจะประสบความสำเร็จหรือไม่?”

ชั่วครู่ให้หลัง วิหค่าน้ำเย็นพลันใช้ท่วงท่าเพ่งคิ
แซขึ้น (ปุยมะหลอยเต็นฟ้า) คิตพุ่งกายขึ้นจากพื้น
สองตาสาตประกายเจิดจ้า จับจ้องมองกระแสน้ำภายใน
บึง พลันใช้ท่าซังเล้งยิกไฮ้ (มังกรมุ่นทะเล) เปลี่ยน
เป็นศีรษะอยู่ล่างเท้าอยู่บนฟุ้งทะเลลงลงไป

แว่วเสียงดังซ่า ร่างของวิหค่าน้ำเย็นคล้าย
เกาทัณฑ์คอกหนึ่ง ทะลวงฝ่าผืนน้ำลงไปทันที

น้ำในบึงมังกรพิษ นับว่าผิดแผกจากธรรมดา
จริง ๆ วิหค่าน้ำเย็นพอทั้งตัวลงไป มิเห็นสะเก็ดน้ำ
สาตกระเซ็น ระลอกคลื่นปั่นป่วน เพียงแตกออกเป็น
วงกว้าง จากนั้นพ่นผืนน้ำกลับคืนสู่สภาพเดิม

กลุ่มอสุรที่ชุมนุมอยู่รอบบึง ล้วนจับจ้องมองจน
ปากอ้าตาค้าง ตันตันระทึกก่อกวนทางน้ำของวิหค
่าน้ำเย็นและไหวหวั่นพร่นใจในสภาพของบึงมังกรพิษ

จอมฟ้าตำหนักม่วงกล่าวเบา ๆ กับประมุขพรรค
วังแดง

“ท่านประมุขโปรดส่งบริวารในพรรคท่าน จกฉวย
โอกาสนี้พักผ่อนสักครู่”

ประมุขพรรควังแดงหัวร่อพลางกล่าวว่า

“นั่นกลับมิต้อง คนของพรรคเราเตรียมรับ
การต่อสู้ตลอดเวลา”

ความหมายในวาจา เท่ากับเป็นการกระตุ้นโทสะ
ชุมอสุรภูตพราย และวังสรวัดพิษที่อยู่ห่างไป

ในยามนั้น ประมุขวังสรวัดพิษและประมุขอสุร

ภูตพรายกลับอยู่ร่วมกัน ชุบชิบสนทนอย่างแผ่วเบา
มีทราบบกล่าวกระไร

ทันใดนั้น....

ผิวหน้าบนปวนเป็นวงกว้าง กระจายออกรอบข้าง

“โอ!”

มวลหม่อสูรริมฝั่งอุทานอย่างลึมตัว

แลเห็นเงาร่างวิหค่าน้ำเย็นทะลวงขึ้นจากผิวน้ำ
ละลือมายังริมฝั่ง แต่ท่วงท่าชวนเซไม่มั่นคง แสดงว่า
กำลังภายในไม่ปะติดปะต่อกัน ดูท่าต้องตกหล่นลงยัง
กลางบึง

เบ้เง็กเล้งใจเต็นระทึกขึ้น แต่สายตายามกวาด
มอง แลเห็นสองมือวิหค่าน้ำเย็นว่างเปล่า มิได้หยิบ
ฉวยสิ่งของใด ต้องคำนึงขึ้น

“มันยังลงมือไม่ประสบผล มีอาจหนาทานรับ
ความเย็นในบึงน้ำกระเสือกกระสนกันร่นขึ้นมาก่อน”

จอมฟ้าตำหนักม่วง ที่ริมบึง พลัน ฟุ้งควับ ไปดู
เกาทัณฑ์ ยื่นมือออกตะปบปราด รวบคว้าต้นแขนของ
วิหค่าน้ำเย็นได้ สาดฟุ้งกลับมายังริมฝั่ง

มวลหม่อสูรรอบข้าง พากันขยับท่วงท่าหมาย
ตาโถมมา ตอนนั้นก็ดูออกว่าเหตุการณ์ผิดทำไป ดังนั้น
ลี้มเล็กความคิดอย่างกะทันหัน

แลเห็นจอมฟ้าตำหนักม่วงละลือร่างที่ริมฝั่งอย่าง
แผ่วเบา วางร่างวิหค่าน้ำเย็นลง

วิหค่าน้ำเย็นสองตาแตกช้ำไร้ประกาย หาได้
เจ็ดจำเช่นตอนแรกไม่ ร่างก็สั่นระริกไม่หยุดยั้ง

ประมุขพรรครุ้งแดงสืบท้าปราดมา ประคับประ
คองวิหค่าน้ำเย็นไว้ กล่าววว่า

“สภาพภายในบึงเป็นอย่างไร?”

วิหค่าน้ำเย็น ถูกความ เย็นเยะเยียบ คุกคาม จน
หน้าซีดขาว ฟันในปากกระทบกันดังกึกกัก ไหนเลย
ตอบวจาได้

จอมฟ้าตำหนักม่วงยื่นมือขวาออก ใจกลางฝ่ามือ
ประกบกับมือซ้ายวิหค่าน้ำเย็น ปากกล่าวว่า

“ท่านประมุขพรรคประคับประคองมันไว้ เเล่ชู้
จะถ่ายเทลมปราณริตเร้นความเย็นให้กับมัน”

ในเสียงว่ากล่าว ผนึกกำลังภายในขึ้น ถ่ายเท
จากใจกลางฝ่ามืออย่างเข้มข้น

อีกใจให้หลัง สีสหน้าวิหคลำนน้ำเย็นจึงค่อยๆ แดง
ระเรื่อขึ้นส่งเสียงว่า

“น้ำในบึงเย็นเยียบจับจิต สุดที่เราจะทนทาน
ได้”

ทุกผู้คนในบริเวณล้วนเงี้ยวหุบคิ้วได้ยนิวิหค
ลำนน้ำเย็นเยียบสืบทอ

“คราครั้นเราได้ทุ่มเทความพยายามไปแล้ว แต่
ก็ไม่อาจลงมือสัมฤทธิ์ผลเลย”

จอมฟ้าตำหนักม่วงคลายมือออก กล่าวถามว่า

“พบเห็น คัมภีร์วิชาฝีมือ ชุก ซ่อน อยู่ภายในบึง
หรือไม่?”

วิหคลำนน้ำเย็นผกศิริษะ กล่าวว่า

“เราดำลงถึงกลางบึงน้ำ ขณะดำถึงลึกลงไป
เกือบยี่สิบวา พลันบังเกิดวังวนอันเย็นเยียบขุมหนึ่ง
ห้อมล้อมอยู่รอบก้อนหินรูปลักษณะคล้ายพินโตะก้นบึง
หมุนวนอย่างเร็วร้อนรุนแรง กระแสพลังที่แผ่ซ่านออก

รุนแรงจนผู้คนมิกล้าคุกคามเข้าใกล้ ย่อมว่าแต่ยังเย็น
เยียบเยือกยิ่ง!”

จอมฟ้าตำหนักม่วงทวนคำว่า

“ก้อนหินรูปลักษณะคล้ายพินโตะ?”

“ถูกแล้ว บนก้อนหินวางกล่องทองกะทัดรัดอยู่
ใบหนึ่งแปลงประกายระยิบระยับจับตา”

“กล่อง ทองนั้น ไฉนไม่ถูก สายน้ำกระแทกปลิว
ไป?”

“เนื่องเพราะวังวนตอนหมุนคว้าง กิ่งกลางกลับ
เป็นสุญญากาศ ไม่มีสายน้ำและอากาศธาตุ รอบกล่อง
มิเพียงปราศจากน้ำ ทั้งยังลอยอยู่กลางอากาศ ไฉนเลย
จะถูกสายน้ำกระแทกปลิวไป?”

จอมฟ้าตำหนักม่วงรำพึงว่า

“นับเป็น ปราภฏการณ์ของธรรมชาติที่พิสดารลา
จริง ๆ”

ประมุขพรรครุ่งแดงรีบกล่าวว่า

“ท่านไฉนไม่หยิบฉวยกล่องทองขึ้นมา?”

มวลหม่อสูรในใจต่างถามไถ่เช่นนั้นด้วย วิหค
ลำน้าเย็นกลับกล่าวว่า

“กระแสน้ำวนรุนแรงนับพันชั่ง ขอให้พลังผี-
มือเลื้ดลำน้าปันใด ก็มิมีทางเข้าใกล้ได้ นอกจากจะสละ
ชีวิตเข้าแลกมา”

ประมุขพรรครุ่งแดงโพล่งว่า

“มีความรุนแรงปานนั้น?”

วิหคลำน้าเย็นร้องว่า

“ยกความเย็นของกระแสน้ำไม่กล่าวถึง เพียงแต่
วังวนขุ่นนั้นก็สามารรถหมุนวนผู้คนขาด ใจตายทั้งเป็น”

มวลหม่อสูรพอฟัง ออใจสะท้อนหวั่นไหวมิได้

ประมุขพรรครุ่งแดงเลียบเคียงถามว่า

“เพียงมีทราบว่ บุคคลที่วางกล่องทองอยู่กันบึง
ทะเลวงผ้าเข้าวังวนได้อย่างไร?”

จอมฟ้าตำหนกม่วงก็กล่าวว่า

“ถูกต้อง หรือมันเป็นเทพยดาเดินดิน?”

วิหคลำน้าเย็นกล่าวอย่างเข้มขำ

“คนผู้นั้นย่อมเรียนรู้พลัง ลม ปราด เทียง แท้
มาตรฐาน กรั้สร้างทะเลวงผ่านกระแสน้ำวน วางกล่อง
ทองลงไป”

วาทา พอกล่าวออกมวลหม่อสูรล้วนสงบสุมเสียง
นิ่งเงียบกันไป

ทั้งนี้เพราะ พลังฝีมือ ของเหล่าอสูรแม่นมีลำดับ
ต่ำสูง แต่วิชาลมนปราดก็มีแนวทางเทียงแท้มาตรฐาน
ล้วนเป็นแนววิชาชั่วร้ายนอกสารบบ

เบ้เง็กเล้งสะท้านใจบูบ คำนึงขึ้น

“ในเมื่อเรียนรู้ลมนปราดเทียงแท้มาตรฐาน ก็
สามารถลงสู่บึงน้ำ อย่างนั้นลมนปราดลำฟ้าเป็นแนว
วิชามาตรฐาน มิทราบค่านานความเย็นเยียบคุก
คามร้าย และกระแสน้ำวนที่กระแทกกระหน่ำใส่ได้หรือไม่?”

ขบคิดถึงตอนนั้น บังเกิดความอึกเขมเปี่ยมล้น
ตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว คำนึงสืบไป

“ดูท่าเรามีแต่ดำลงไปเอง เพราะเพื่อปฏิบัติตาม
คำสั่งมารดา แม่ต้องเสี่ยงชีวิตก็ควร”

ทันใด เสียงชายเสื่อปะทะลมพลันดัง บนฝั่ง
บังเกิดความเป็นป่วนวุ่นวายขึ้น

เบ๊เง็กเล้งกวาดตามองลงไป แลเห็นเทพคำฟ้า
และพวกทั้งสี่ส่วนเร่งรุดมาถึง

เทพคำฟ้าล่อไซพลวชนยืนหยัดบนตำแหน่งสูง
สุดริมฝั่งกล่าวเสียงกังวาน

“สมบัติทุกสิ่งล้วนมีเจ้าของ สิ่งของในบึงมังกร
พิช หาใช้คุ้มภริชาฝีมือไม่ทุกท่านอย่าได้มีจิตละโมภ
ขอให้รีบปลีกตัวจากไปเพื่อไม่ต้องแตกแยกทำลายความ
สามัคคีในวงนักร้อง”

สี่มเสียงกึกก้องกังวาน แสดงว่าถ้ายทอดกำลัง
ภายในเข้าไปก่อเกิดเสียงสะท้อนดังอื้ออึง

ในมวลหมู่สุรแม่บังเกิดความเป็นป่วนเล็กน้อย
แต่มีผู้ใดเอ่ยปากสอดคำ

เทพคำฟ้าส่งเสียงอีกว่า

“ทุกท่านได้ยินแล้วหรือไม่?”

ประมุขวงสารพัดพิชกล่าวเสียงเย็นชา

“ยอมไถ่กันแล้วแต่คำสมบัติทุกสิ่งล้วนมีเจ้าของ
หมายความว่าอะไร หรือสิ่งของภายในบึง เป็นคน
ของแดนปักไซทั้งไว้!”

เบ๊เง็กเล้งใจหายวูบ นึกคิดขึ้น

“หรือเป็นเช่นนั้นจริงๆ”

เทพคำฟ้าเด่นเสียงกล่าวว่า

“ความที่ท่านมิต้องยุ่งเกี่ยว”

ประมุขหมู่สุรภูตพรายสอดคำขึ้น

“แดนปักไซสามารถยุ่งเกี่ยวกับเรื่องในดินแดน
ตงวัน ชนชาวตงวันไหนไม่อาจข้องเกี่ยวกับเรื่องใน
ตงวัน?”

สี่มเสียงท้านข้างกระซอกเสียงว่า

“หุบปากของท่าน หากไม่คำนั้น เราท่านจะ
สะสางหนี้สนเก่าก่อนกัน”

ประมุขหมู่สุรภูตพรายกล่าวอย่างเหยียดหยาม

“เชลยในเงอ่มือเราเมื่อกาลก่อน ยังอวดโอ่
อันใดกัน”

“เล่าสู่ก็ประกาศห้ามไปแล้ว ผู้ใดมีรักดีชั่ว
เท่ากับแสหาที่ตายเอง”

จบคำ เบือนหน้าไปกล่าวกับสามเฒ่าที่หลงเหลือ

“น้องเราทั้งสามคุมเชิงคนละมุม หากแม่นผู้ใด
ลงสู่บึงน้ำ ให้ลงมือจุ่ม”

เหยี่ยวตลบฟ้ามังกรเคราคริมลเสียดปีกกันรับคำ
ถลันวูบวับไปคนละทิศละทาง

จอมฟ้าคำหนักม่วงสบตากับประมุขพรรครุ่งแดง
วูบหนึ่งประมุขพรรครุ่งแดงก็ผงกศีรษะรับทราบโบก-
มือสั่งเหล่าบริวารตระเตรียมพร้อม

ในยามนี้ เบื้องบนศีรษะของวิหคล้านาเยน
ปรากฏหมอกควันพวยพุ่งขึ้นเป็นกลุ่มก้อน

มवलหม่อสุรที่รายล้อมรอบบึงมังกรพิษพลอยต้น
เต็นตึงเครียดขึ้นมา

เบ๊เง็กเล้งพลันพบว่าในมุมมืดของหุบเขา กิ่งไม้
พลันสั่นไหวเบา ๆ บังเกิดเสียงดังสวบสับ หากไม่
สังเกตสนใจ ก็มีอาจไฉน

เบ๊เง็กเล้ง มิเพียงมีโศกประสาทปราดเปรียวกว่า

มवलหม่อสุร มีหน้าชาวยังข่มขือนบนยอดไม้ เห็นเหตุ-
การณ์อย่างชัดเจน จุกคิดว่าต้องมีคนลอบเรนเข้าใกล้
บึงน้ำมา

พลันได้ยินจอมฟ้าคำหนักม่วงกล่าวว่า

“สี่เฒ่าแห่งบึงไฉ้ พวกท่านเปิดโอกาสให้วิหค
ล้านาเยนลงสู่บึงน้ำเถอะ”

เทพคำฟ้ากระซอกเสียงว่า

“กระทำมิได้”

ประมุขพรรครุ่งแดงกล่าวสอคว่า

“พวกท่านเมื่อมีอาลงโปงมหาสมบัติ ไยต้อง
ขัดขวางตัดทานผู้อื่น ?”

มังกรเคราคริมแก่นหัวร่อกล่าวว่า

“ท่านทราบได้อย่างไรว่าพวกเราลงไปมิได้ ?”

วาจาพอกกล่าวออกมवलหม่อสุรลั่นสะท้านใจวูบ
สีหน้าจอมฟ้าคำหนักม่วงก็แปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย

ทั้งนี้เพราะตามคำรำลือ มังกรเคราคริมนับเป็น
พญามังกรไฉวารี ในค่านพลังการฝึกปรือยิ่งเหนือล้ำ

กว่าวิหค่าน้ำเย็น เมื่อเป็นเช่นนั้น มังกรคราครม
นับว่าสามารถดำลงไปได้เช่นกัน

ขณะนั้นเอง วิหค่าน้ำเย็นพอดียึดกายขึ้น จอม
ฟ้าตำหนักม่วงพลันตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว ตบให้วิหค
่าน้ำเย็น กล่าวว่า

“ลงไป !”

เทพฟ้าผ่าชู้คำรามว่า

“เราลืบทักใคร่ดูว่า กล้ากระทำเช่นนั้นจริง
หรือไม่”

จอมฟ้าตำหนักม่วง แค้นเสียง อย่าง เดือด ตาล
พลันผลึกฝ่ามือใส่กลางหลังวิหค่าน้ำเย็นทันที

วิหค่าน้ำเย็น ถูก ชุม กำลัง ผลักดัน จน ร่างลอย
ละลือไปเบื้องหน้า ร่วงหล่นลงกลางบึงน้ำ

วินาทีนั้นเทพฟ้าผ่า และพวกทงส์พากันทวาดว่า

“บังอาจนัก จูโจม”

พลึงฝ่ามือสี่สายทะลักลอยออกโดยพร้อมเพรียง

กัน กลางอากาศบังเกิดเสียงกรืนกรันสะท้านหู กล้าย
ตั้งสนับบาตหลายมา

แว่วเสียงระเบิดกึกก้อง จากนั้นเสียงแผ่รื่อง
พลันดังตามติดขึ้น เเงาร่างสายหนึ่งปลิวละลือขึ้นสู่
ท้องฟ้า !

จอมฟ้าตำหนักม่วง แม่ทะยานเข้าด้านรับ พลึงจู-
โจม แต่เพียงกันปะทะชุมกำลังของเทพฟ้าผ่าได้ พลึง
ฝ่ามืออีกสามสาย ล้วนกระแทกกระหน่ำใส่วิหค่าน้ำเย็น
อย่างถนัดถนี่

วิหค่าน้ำเย็น กระอัก โลหิต ออกมา เป็นฟู่ฝอย
อวยวะภายในถูกกระแทกแหลกลาญ ร่วงละลือลงสู่พื้น
ริมบึง สิ้นใจตายไปทันที !

ประมุข พรอค รุ่งแดง พลึง จูโจม ทาง เบื้องหลัง
กระแทกฝ่ามือทั้งสองใส่มังกรคราครมอย่างคุดัน

คราครม เห็นข้อความคาดหมาย ของมังกรครา-
ครมนัก ทวัดฝ่ามือกลับหมายตำรับ แต่ก็มีทันท่วงที

แว่วเสียงกังโครมใหญ่ กลางหลังถูกฝ่ามือประทับใส่
ร่างชวนเซลด้าไปเบื้องหน้า

โลหิตสดๆ ถูกกระชากออกจากปากมัน นึกฟุ้ง
ไปยังกลางบึงน้ำ ได้รับบาดเจ็บบอบช้ำมึนอัย

ในยามนั้น....

กิ่งไม้แถบมุ่มมืด ซึ่งอยู่อีกด้านหนึ่งของบึงน้ำ
พลันสั่นไหวอย่างรุนแรง ชายฉกรรจ์เปลือยร่างท่อน
บนผู้หนึ่งสะอึกถึงริมบึง ทั้งตัวลงสู่เบื้องล่างทันที

ผิวน้ำของบึงเพียงปั่นป่วนเล็กน้อย มิเห็นมี
สะเก็ดน้ำกระช้านเซ็น ชายฉกรรจ์นั้นคล้ายปลาตัวใหญ่
ตัวหนึ่งแหวกว่ายดำลึกลงไป

ยามนั้นริมฝั่งสืบสนวนวายยิ่ง มวลหมู่ฮูลู่ลวน
ไม่ทันสังเกตเห็น

แต่ที่ว่าเบ้งกเล้งที่เร้นกายบนต้นไม้ เห็นเหตุ
การณ้อย่างชัดเจน ต้องคำนึงในใจ

“อสุรพสุธาพลังฝีมือธรรมดาสามัญ แท้จิตใจ
ละเอียดลึกซึ้งนัก ฉกฉวยโอกาสที่สภาพการณ์วุ่นวาย
บงการพญามังกรใบ้ดำลงสู่ใต้น้ำ นับเป็นช่วงเวลา
ที่เหมาะสมนัก”

จริงกัถาคาหมาย ตำแหน่งที่ซึ่งพญามังกรใบ้
โถมลงสู่บึงน้ำ ในมุ่มมืดปรากฏประกายทาคู่หนึ่ง
จับจ้องมองผิวน้ำโดยไม่กะพริบ

เบ้งกเล้งซบคิดสืบไป

“สถานการณ์ดำเนินถึงขั้นนี้ เราสมควรดำลง
สู่บึงน้ำเช่นกัน”

พอได้คึกคึก ผนึกลมปราณลาฟ้าขึ้น แผ่กระจาย
ไปทั่วสรรพางค์กายทันที

พริบตานี้ ทุกชุมชนเปี่ยมล้นด้วยกระแสกำลัง
สติสัมปชัญญะคึกคักขึ้นอีกโข พลิวลงจากยอดไม้โดย
ไร้สุ่มเสี่ยง

เบ้เง็กเล้งเคลื่อนไหวย่างปราดเปรียว จนห่างไกลจากที่เกิดเหตุ คิกลงสู่บึงจากอีกทิศทางหนึ่ง

ทิศทางนั้นเป็นโชดหินระเกะกะ ริมบึงสันไถลแทบมีอาจหยั่งเท้า ถึงนั้นมีผู้คนชุมนุมอยู่

หากถามว่า ยังมีทันเคลื่อนเข้าใกล้ ท่ามกลางโชดหิน ปรากฏเงาสีทอง ถลัน วูบวาบ ล้วนเป็นชาย - นครรจ์ชุดทองรัดกุม มือถือท่อนเหล็กเรียวยาว ส่วนปลายแหลมคมวาววับ มีจำนวนเกือบยี่สิบคน !

เบ้เง็กเล้งสะท้านใจวูบ ลอปร้องในใจ

“เป็นนิกายภูษิตทอง !”

แลเห็นผู้นำหน้าเป็นประมุขนิกายภูษิตทองที่สวมถุงดำคลุมหน้า กล่าวว่

“ทั้งหมดมไข่มุกกันน้ำ ดำลงไปได้ !”

บริวารนิกาย ภูษิตทอง ทั้งหมด พวกกัน ล้วนไข่มุกจากอกเสื้อลูกหนึ่งอมไว้ในปาก ททยอกันกระโดดลงสู่บึงน้ำ

เบ้เง็กเล้งคำนึงขึ้น

“คิดไม่ถึงว่าพวกมันจะเตรียมไข่มุกกันน้ำมาด้วย มีหน้าข้าทวงท่าพวกมันล้วนคล่องแคล่ว แสดงว่ามีวิชาทางน้ำมิใช่ชั่ว”

คนของนิกายภูษิตทองพอทั้งตัวลงสู่บึงมังกรพิษ จนหมดสิ้น ผู้นำของบึงกับบ่วนเป็นรื้อรอยแผ่ขยายกว้าง ประมุขวังสารพัดพิษ เทพคาฟ้าและพวกที่อยู่อีกด้านหนึ่งต่างก็สังเกตเห็น กวาดตามองมาเป็นจุดเดียว

เบ้เง็กเล้งรีบพุ่งควบไปเบื้องหน้า มาถึงริมบึงน้ำ โจรลมปราณไปรอบกายหลบหนึ่ง เร่งเร้าพลังความร้อนภายในกายขึ้น ขยับกายหมายกระโดดตามติดลงสู่บึงน้ำ

ทันใดนั้น ด้านหลังปรากฏกระแสพลังชุมหนึ่ง ทะลักทลายมาถึง จู่โจมใส่กลางหลังอย่างลอบเร้น

เบ้เง็กเล้งทงแตกตันทงเตือตจาล ปลายเท้าข้าง
หนึ่งหมุ่นเป็นวง หันควับกลับไปพร้อมกับกระแทก
ฝ่ามือออกต้านปะทะอย่างหักโหม

โครม !

ปลายพล้งแตกทะลักรอกรอบข้าง เบ้เง็กเล้ง
ยามต้านปะทะอย่างฉุกฉะลุก อดสายร่างโง่งเงงสอง-
สามครามได้

สายตายามกวาดมอง แลเห็นผู้ลงมือประทุษร้าย
คือประมุขพรรครุ่งแดงเอง !

เบ้เง็กเล้งทวาดว่า

“ลอบประทุษร้ายคนทางเบื้องหลัง นับเป็นนักสู้
กล้าได้อย่างไร ?”

ประมุขพรรครุ่งแดงหัวร่อแค้นๆ กล่าวว่า

“ยมราชพุกันทอง เจ้ากิดลงสู้บึงม้งกรพิช
ควาย ?”

“เป็นเช่นนั้นจริง”

“น่าเสียดายที่เจ้าไปไม่ได้”

กล่าวพลางโบกมือวูบ บรรดาบรืวารพรรครุ่ง
แดงพากันพุ่งปราดๆ อ้อมตัวบึงมาถึง รายล้อมรอบ
กายเบ้เง็กเล้งไว้

เบ้เง็กเล้งตาเจิดจ้าดูสายฟ้า เค้นเสียงว่า

“พวกท่านรณหาที่ตายหรือ ?”

ประมุขพรรครุ่งแดงสำนึกว่าหากปล่อยให้เบ้เง็ก
เล้งลงสู้บึงน้ำ ความหวังครอบครองสมบัติใต้บึงน้ำของ
มันก็ลดทอนไปส่วนหนึ่ง ดังนั้นเงยบงันไม่ส่งเสียง
สะอึกปราดเข้าหาเบ้เง็กเล้ง สองมือตัวคั่น ประกายจ่า
มะเมื่อมสองสายก็ไขว้สลับครอบคลุมลง ใส่ฝ่ามือตรงข้าม
ทันที

ที่แท่นพอลงมือ ก็ลวงบ้ายประกาศิตรูปลักษณะ
คล้ายโล่สองอันออกมา จูโจมกระบวนท่าพิสดารใส่
อย่างว่องไว

เบ้เง็กเล้งพอกุฝ้ายตรงข้ามพัวพันไว้ เพลิง
โทสะก็ลุกฮือไหม ล้วงมือขวาลงไปในอกเสื้อ ประกาย
สีชาวลำยาวพลันกระจายจ้า ชลฺยผลาญวิญญาณกรีก
เป็นประกายครึ่งวงกว้าง ก้นบ้ายเหล็กทั้งสองพ้นจาก
กายไป

มิกายามนนแ่วว เสียงควับเคียว จากสองฟาก
ข้าง บริวารพรรครุ่งแดงฉกฉวยโอกาสกลุ่มจู่โจม ตาบ
กระบี่สามเล่มฟาดฟันมาจากทางซ้ายขวา

เบ้เง็กเล้งในยามชุนเค้น ไหนเลยคำนึงถึงคำสั่ง
อาจารย์อีก ร่างถลันวูบมาทางขวา หลบเลี่ยงจาก
ดาบยาวสองเล่ม รอจนกระบี่ยาวกรีกเข้าใกล้กาย ก็
สะบัดฝ่ามือออกด้วยท่วงท่าหัตถ์ตรง

เสียงแผดร้องพลันดัง บริวารผู้ใช้กระบี่ถูกฝ่ามือ
ประทับไล่ทรวงอก ร่างปลิวละลี้วไปด้านหลังจู่จว่าวที่
ขาดบ้าน

ประมุขพรรครุ่งแดงกู่ร้องอย่างเดือดดาล โคม
ทะยานเข้าหาคุุสยลม บ้ายเหล็กทั้งสองกุดกระแทก
ลงด้วยอานุภาพอันหนักหน่วงดุคั่น

เบ้เง็กเล้ง กรีกชลฺยออก ด้วยสี่กระบวณ ทำผลาญ
วิญญาณ ปรากฏประกายสีชาวลำยาวสยดสั่นมหิมา
ห้อมล้อมอยู่รอบกาย พร้อมกับฉกฉวยโอกาสนั้น
ปรายตาสำรวจมองสภาพรอบข้างตลบหนึ่ง

การสำรวจมองครานี้ สร้างความรอนรั่มกระวน
กระวายสุดแสน สิ้นน้ำแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง

บทที่ ๗๓

พินาตจอมอสูร

ที่แท้ในยามนั้น ประมุขจอมอสูรภูตพราย
ได้นำพาสิบแปดหัวหน้าดำมาถึงริมบึง พวกกัน
เปลืองเสื่อยาวออก เผยให้เห็นถึงอาวุธชุด
น่านัรรัตรูป

พร้อม กัน นั้น พวกกัน ล้วง หมวก หนึ่ง ปลา-
ลักษณะประหลาดจากอกเสื้อชุดหนึ่ง สวมใส่ลง
บนศีรษะคลุมถึงบริเวณลำคอ โผล่ฟันแต่ดวงตา
คู่หนึ่ง

น. นพรัตน์

๑๕๕๕

เบ้เง็กเล้งพอสั่งเกตเห็นเช่นนั้น ก็ทราบว่ขุม-
อสูรภูตพรายคิดลงสู่บึงมังกรพิษไปด้วย

จริงดังคำหมาย ประมุขจอมอสูรภูตพรายยกมือ
โบกวบ ไฟพุ่งกายขึ้นกลางอากาศ ละลือลงยังกลาง
บึงน้ำก่อน สิบแปดหัวหน้าดำที่หลงเหลือก็กระโดด
ตามติดตามไป

เบ้เง็กเล้งร้อนรุ่มใจยิ่ง คำหนึ่งขึ้น

“กล่องทองในบึงมังกรพิษ คาดว่าคงเป็นสมบัติ
ที่บิดาทิ้งไว้ และมารดาทำขับให้มหา มิคาคณิกาย
ภูษิตทองและจอมอสูรภูตพรายกลับชิงล่องหน้าลงไปก่อน

ส่วนพญามังกรใบ้ที่ดำลงสู่บึงมังกรพิษ จนบัดนี้
ก็มิเห็นแว่วเบาะแส มันปราศจากวิชาฝีมือ หาก
มันเผชิญกับคนของนิคายภูษิตทอง หรือจอมอสูรภูต-
พรายผลสุดท้ายย่อมเลวร้ายสุดคาดคิด”

ขบคิดถึงตอนนั้น ต้องทวาดก้อง

“พวกพรรควังแดงรับฟังไว้ หากไม่ถอนตัวออก
จากวง ข้าพเจ้าจะลงมืออย่างอำมหิตแล้ว!”

ประมุข พรรควังแดง รังบ้ายเหล็ก ทงสองชั้นสูง
โบกสะบัดเป็นเชิง บงการ ให้ บริวาร บุกจู่โจมเข้าหา
พร้อมกับผลักบ้ายเหล็กไปเบื้องหน้า กระแทกกระทั้น
ใส่เบ้เง็กเล้งก่อน

บริวารพรรควังแดงก็ทะลักเข้าหาอย่างแน่นหนา
ไม่ขาดสาย กรีดดาบจู่โจมกระบี่ ระคมโหมกระหน่ำ
ใส่เบ้เง็กเล้งดุจสายฟ้าคะนองฝน

เบ้เง็กเล้งรู้สึกว่หากไม่ลงมืออย่างอำมหิต ทะ-
ลวงทำลายวงล้อมพรรควังแดง ย่อมมีอาจลงสู่บึงมังกร
พิษได้ พลันขบกรามกรอดคำนึงขึ้น

“สมบัติที่บิดาทิ้งไว้ ไหนเลยปล่อยให้บุคคลช่วง
ชิงไปได้ เราแม่ต้องฟันคำสังชื่อแม่ ก็ต้องทะลวงฝ่า
วงล้อมศัตรูกำลังไปในบึง ภายหน้าชื่อแม่พอทราบ
เรื่องก็ยินดีรับการพิจารณาโทษจากท่านผู้เฒ่า!”

พอดกลงใจเช่นนั้น พลันก็ร้องดังกังวาน ฝ่ามือ
ซ้ายกรีดออกด้วยท่าวาดคอกเหมย ชลุ่มในมือขวาใช้
ท้วงท่าสะท้านขวัญ ปรักายชลุ่มแหวกฝ่าอากาศดุจสาย
รุ้งพาดขอบฟ้า กระบวนท่าไม้ตายทงสองถูกใช้ออก
โดยพร้อมเพรียงกัน

ประมุขพรรควังแดงแลเห็นประกายชลุ่มกรีความ
เข้าหา สร้างความแตกตื่นจนต้องวิ่งกระบวนท่าคืน
กลับถอยปราดไปยังค้ำหลัง

ที่ค้ำข้างแฉ่วเสียงกรีดร้องโหยหวน บริวาร
พรรควังแดงสองคนปลิวสะลิวออกจากวงไป เสียชีวิต
ภายใต้กระบวนท่าวาดคอกเหมย

เบ้เง็กเล้งพอบังเกิดเพลิงอำมหิตลุกชื่อโหม ก็
ถาโถมเข้าสู่ทอสู์ คุพยัคฆ์หลงพลัดเข้าไปในฝูงเกาะ
ฝ่ามือซ้ายรังชนกตกลงด้วยท้วงท่าแต่มั่นนัยน์ตา ชลุ่ม
ผลาญวิญญาณใช้ท้วงท่าสะเทือนจิตเสือกทะลวงออก

ไม้ตายของสามฝ่ามือลาวินญาณ และสี่กระ-
 บวนท่าผลาญวิญญานพอรคมใช้ออก นับว่าเกรียว
 กราตรุนแรงสุดแสน แลเห็นท่าโลหิตพลันฉีกฟุ้ง บริ-
 วารพรรครังแต่ อีกผู้หนึ่ง ศีรษะถูก กตกระแทก แผลก
 เหลวส่วนนหางของมันถูกพลั้งชุลยฟุ้งใส่ทรวงอก แผล
 ร้องไ้กริ่งเสียงก็หยาบร้างลัมลง

แลเห็นเงาร่างชุดขาว ฟุ้งแหลบแปลบปลาบอยู่
 ท่ามกลาง กลุ่มชายฉกรรจ์ชุดดำ พอกรีดฝ่ามือวาทชุลย
 ไป บริวารพรรครังแต่ก็ล้มตายลง มีมีผู้ใดต้านทาน
 เปรียบติด

ชั่วพริบตา บริวารพรรครังแต่ก็ถูกเข่นฆ่าไป
 เจ็ดแปดคน วงล้อมเริ่มระส่ำระสาย ไกลจะถูกเบ้เง็ก-
 เล็งทะดวงฝ่าไปได้แล้ว

ประมุขพรรครังแต่ทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล กระ-
 แทกบ้ายเหล็กก่อเกิดเป็นกระแสพลังอันหนักหน่วง จู-
 โคมใส่เบ้เง็กเล็งในด้านตรง

เบ้เง็กเล็งไม่ถดถอยแม้แต่ก้าวเดียว กริทธิชุลย
 ผลาญวิญญานตีโต้ได้ เป็ดนาคต่อสู้กับฝ่ายตรงข้าม
 อย่างดุเดือด

ยอดฝีมือยามประกระบวนท่า รวดเร็วว่องไวดุจ
 ประกายไฟ ชั่วพริบตาก็ก้าวผ่านไปสืบกว่ากระบวน
 ท่า

ระดับฝีมือของประมุขพรรครังแต่ ก่ควรกับ
 การเป็นประมุขสำนักหนึ่งจริง ๆ แต่เบ้เง็กเล็งมีเจตนา
 รวบรวมการต่อสู้ สี่กระบวนท่าผลาญวิญญานถูกทยอย
 ใช้ออกไป กุศคามจนประมุขพรรครังแต่ต้องตกเป็น
 ฝ่ายต่ำรับ

ในยามนั้น เสียงกรูร้องยาวนานพลันดังมา คลื่น
 เสียงแผ่กำลังภายในไว้อย่างลึกล้ำ

ดวงตาล้าง ผ้าคลุม หน้าประมุขพรรครังแต่สาธ
 ปรกายถึงโลก ส่งเสียงก่ตอบโต้ไป

เบ้เง็กเล็งพอฟังคลื่นเสียงกู่ในตอนแรก ก็ฉุนใจ
 กึกขึ้น

“ผู้มั่งคั่งที่คนหนุ่ม หรือว่าเป็นกำลังหนุ่มของ
ประมุขพรรครุ่งแดง ?”

ความกตัญญูที่สิ้นสุด ประมุขพรรครุ่งแดงก็รวบรวมพลังภายในทั้งมวลกระหน่ำปล่อยเหล็กออก นี่เป็น
การรุกอำพรางถอย กระแสพลังจึงทะลักฝ่าอากาศตั้ง
ครืนครืน

เบ๊เง็กเล้งพอมเห็นพลังการกดตันคุกคามมา ก็ใช้
ขลุ่ยผลาญวิญญาณออกคว่ำท่าที่ สามของ ลีกระบวนท่า
ผลาญวิญญาณนามปลิดชีวิต เเงซลุ่ยกรีดกระจาย
ออกจากร่างแห่ครอบคลุมจากฟ้า

ท่วงท่านี้แฝงอานุภาพไพศาล พอมปะทะกับท่า
จูโจมของประมุขพรรครุ่งแดง บังเกิดเสียงกึ่งสนั่นหวั่น
ไหว ประมุขพรรครุ่งแดงรู้สึกชาวูบที่ข้อมือขวา บ่าย
เหล็กอันหนึ่งปลิวกระเด็นขึ้นสู่ท้องฟ้า :

เบ๊เง็กเล้งพอมกระแทกอาวุธฝ่ายตรงข้ามปลิวไป
ก็พุ่งวาบตามติดเข้าไป หมายยุติการต่อสู้

หาคาใจไม่ว่าในยามนั้น กระแสพลังอันร้อนระอุ
แกร่งกร้าวขุมหนึ่งทะลักทลายมาจากด้านข้าง จูโจม
ใส่ชายโครงข้างซ้ายเบ๊เง็กเล้ง

เบ๊เง็กเล้งหากไล่ล่าตามประมุข พรรครุ่งแดงไป
ก็สามารถทำร้ายฝ่ายตรงข้ามบาดเจ็บ แต่ตนเองก็ต้อง
ถูกกระแสพลังอันร้อนแรงทำร้ายเช่นกัน

พริบตาหนึ่ง เบ๊เง็กเล้งพลันใช้ตัวเบาท่องนภา
กรีดร่างไปทางด้านข้าง เลี่ยงหลบจากพลังการจูโจม
พร้อมกับ กวาดตา ไปยังทิศ ทางที่ฝ่ายตรงข้ามลอบทำ
ร้าย

แต่เห็นเงาร่างสีแดงสูงใหญ่ สายหนึ่ง ตะลิวลงยัง
กลางวง ถลึงจ้องมองมายังเบ๊เง็กเล้งอย่างประสพร้าย
กลับเป็นผู้พิเศษพราดอคคินั่นเอง

ศัตรูคู่แค้นพอมเผชิญหน้า เพลิงโทสะของเบ๊เง็ก-
เล้งก็ลุกฮือไหม้ หวนนึกถึงครั้งกระโน้นฝ่ายตรงข้าม
ใช้ลมปราณพราดอคคิ่ลอบทำร้ายตน หากมิใช่อาศัย
ประกาศิตหิมะเข้าช่วยเหลือ ตอนนั้นคงจบชีวิตไปแล้ว

ประมุขพรรควังแดงส่งเสียงกล่าวว่า

“ผู้อาวุโสมาได้ประจวบเหมาะนัก ขอมอบยม-
ราชพุกันทองของท่านแล้ว”

ผู้เฒ่าพราก อักคิจับ จ้องมอง เบ้งกเล้ง โดยไม่
กะพริบ กล่าวว่า

“เด็กน้อย เจ้าไหนยังไม่ตาย?”

เบ้งกเล้งกล่าวเสียงเย็นชา

“อาคัยลมปราณพรากอักคิ ยังไม่อาจปลิดชีวิต
ข้าพเจ้าหรอก”

ผู้เฒ่าพรากอักคิเห็นว่าขบคิดหาสาเหตุที่เบ้งก-
เล้งรอดชีวิตจากลมปราณพรากอักคิไม่ได้จริง ๆ ยาม
นั้นสองตาลูกโซติช่วงคุดคอบเพลิง กล่าวว่า

“แต่ทว่าคำคินนเจ้าต้องตายแน่แล้ว”

เบ้งกเล้งแค้นหัวร่อสวนคำไป

“ก่อนที่จะประมือกัน ยังมีทราบบัณฑิตต้องตาย
กันแน่”

ผู้เฒ่าพรากอักคิครั้งผ่านมือขึ้น ใจกลางฝ่ามือ
พลันแปรเปลี่ยนเป็นแดงฉานดุจถ่านไฟร้อนแรง ที่แท้
ได้เร่งเร้าลมปราณพรากอักคิขึ้นแล้ว

เบ้งกเล้งลอบตื้นเต้นตึงเครียดขึ้น ล้วงมือซ้าย
เข้าไปในอกเสื้อ หยิบประกาศิตหิมะก้อนนั้นออกมา
รวบรวมกำกระชับไว้ พร้อมกับยกขลุ่ยขึ้นถึงระดับคิ้ว วาด
ท่วงท่าตระเตรียมพร้อม

บรรยากาศในบริเวณพลันเข้มแข็งเกร็งเครียดถึงขีด
สุด

อีกด้านหนึ่ง เทพคำฟ้า ลีเซียง หยิวยวตลบฟ้า
มีไมตรีผูกพันอยู่กับมังกรเคราครมอย่างลึกซึ้ง กริ่ง
เกรงว่ามวลหมู่สูรจะลอบ ประทุษร้ายมังกร เคราครม
ดังนั้นแยกย้ายยืนหยั้อยู่สามมุม พิทักษ์คุ้มครองโดย
มิกล้าเคลื่อนห่างจากมา

ส่วนประมุขวังสารพัดพิษ เผ่าจับตาดูว่าฝ่ายชุมนุม
อสูรภูตพรายจะขึ้นจากบึงนำมาเมื่อใด ดังนั้นไม่แยแส
สนใจสภาพการต่อสู้ระหว่างเบ้งกเล้ง กับพวกพรรค-

รู้^๕แดง รุส^๕กว่าหากแม้นฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดล้มตายไป
กลับ^๗เป็นผลประโยชน์^๗ต่อมัน

ในยาม^๕นั้น ผู้วิเศษพรากอัคร^๕คตวาท^๕คอง^๕ร้อง^๕ขึ้น
ฝ่ามือซ้ายสะบัดฟาดออก พลังภายในที่คล้ายเปลวอัคคี^๕
ชุมหนึ่งก็พวยพุ่งใส่เบ้งเ้ง^๕เล้ง^๕ทันที !

เบ้งเ้ง^๕เล้ง^๕สำนึกในความร้าย กางของ ลม ปราณ
พรากอัคร^๗คต^๗เป็นอย่างดี ตั้ง^๕นมกล้ำชะล่า^๕เดิน^๕ล่อ^๕แผ่
พุ่งกำลังภายในใส่มือซ้าย วิตเร็น^๕ความเย็น^๕ออกจาก
ประภาคิต^๕หิมะ กริต^๕ควงฝ่ามือเป็นวงกว้าง

กระแสพลังความร้อนพอละลอกหลายมาถึง คล้าย
เผชฌัญกับน้ำแข็งชน^๕หนึ่ง พลังร้อนอบอ้าว^๕เสื่อม^๕สูญ
สลายไปกว่าครึ่ง

อันประกาศิต^๕หิมะเป็นสะเก็ด อสนี^๗ที่^๗เช้อยู่^๕ใน^๕พิน
ผิวน้ำแข็งถึงหลายร้อยปี นับ^๗เป็น^๗วัตถุ^๗ธรรมชาติ^๕สุด
ยะเยียบ ส่วนลมปราณพรากอัคร^๕คต^๕ คือพลังความร้อน
ที่ผ่น^๕จากกำลังภายใน

ทั้งสองสิ่งเมื่อเปรียบเทียบกัน กระแสความเย็น
ของธรรมชาติย่อมลบล้างสลายธาตุความร้อนได้ ตั้ง^๕นั้น
ลมปราณพรากอัคร^๕คต^๕จึงเสื่อม^๕สูญ^๕อานา^๕ภาพ^๕ไปทันที

เบ้งเ้ง^๕เล้ง^๕เมื่อคลี่คลายลมปราณพรากอัคร^๕คต^๕ได้ ก็
คึกคัก^๕เข้มแข็ง^๕ขึ้น^๕อีก^๕โข สะอึก^๕ปราด^๕ไป^๕ตุจ^๕สาย^๕ฟ้า กริต^๕
ขลุ่ย^๕ผลาญ^๕วิญญาณ^๕ตี^๕โต้^๕ไป

แต่^๕ทว่า^๕ผู้วิเศษ พรากอัคร^๕คต^๕พอเริ่ม ลงมือ^๕จู่โจม
กระบวนท่า^๕กิต^๕ต่อ^๕ตาม^๕กัน^๕ไม่^๕ขาด^๕ตอน^๕ ฝ่ามือขวาพลัน
กระแทกตาม^๕ตี^๕ออก

แต่^๕เห็น^๕พลัง^๕ฝ่ามือ^๕ร้อน^๕แรง คล้ายเปลวอัคคี^๕แตก
ทะลัก^๕ปั่น^๕ป่วน^๕ ประกาย^๕ขลุ่ย^๕ฉวัด^๕เฉวียน^๕พรา^๕พราย
การ^๕ต่อสู้^๕อัน^๕ดุ^๕เดือด^๕สะ^๕ท้าน^๕ขวัญ^๕ก็^๕เปิด^๕ฉาก^๕ขึ้น

เบ้งเ้ง^๕เล้ง^๕รุส^๕ก็มีพลังความร้อนอบอ้าว^๕ปกคลุม^๕อยู่
รอบกาย ต้อง^๕กวัด^๕แกว่ง^๕ประกาศิต^๕หิมะ ใช้^๕ความเย็น^๕
ยะเยียบของธรรมชาติเข้า^๕คลี่^๕คลาย^๕ จึงสามารถ^๕กริต^๕ขลุ่ย^๕
ตี^๕โต้^๕ไป^๕ได้

ทั้งสองฝ่ายตาโถมเข้าหา จูโจมโหมรุกอย่าง
รวดเร็วว่องไว ชั่วครู่ก็หักล้างกันยี่สิบกว่ากระบวนท่า

ผู้เฒ่าพราก อัครีเร่งเร้ากำลังภายใน จนถึงสิบ
ส่วน ในความคาดคิดของมัน เบ๊เง็กเล้งคงถูกลมปราณ
พรากอัครีแทรกซึม มีอาจยืนหยดสืบไปได้

หากคาดไม่ว่าเบ๊เง็กเล้งยังคงกระโดดโลดเต้น
ด้วยความคล่องแคล่วปราดเปรียว มีมีที่ท่าถูกลมปราณ
พรากอัครีแทรกซึมทำร้าย

ผู้เฒ่าพรากอัครีทั้งต้นเตนสงสัย ทั้งเคียดเกลียด
กลังแค้น เร่งเร้ากำลังภายในใส่สองแขนไม่หยุดยั้ง
ทยอยสะบัดกราดฟาดออกไป

ความร้อนระอุของพลังฝ่ามือ เพียงพอต่อการ
เผาผลาญวัตถุธาตุให้ไหม้เกรียม หลายฝ่ามือพอดผ่าน
พื้น หน้าผากเบ๊เง็กเล้งก็ปรากฏเหงื่ออาฟไหลซึมออก
มา

แต่ฝ่ามือทั้งมวลนี้ ก็เป็นการผนึกลมปราณประ-
จำตัวผู้เฒ่าพรากอัครี ใช้ออกไปอย่างสิ้นเชิง ดังนั้น
ท่าจูโจมพอดผ่านพื้นกำลังภายในก็เริ่มไม่ปะติดปะต่อกัน

เบ๊เง็กเล้งพอสังเกตเห็นเช่นนั้น ชลี่ยผลาญวิญ-
ญาณพลันกริ้ววาทออกด้วยท่าสะท้านขวัญ ติโต้ไป
ด้วยกำลังภายในสิบส่วน

ผู้เฒ่าพรากอัครีแลเห็นประกายชลี่ย คล้ายสาย
ฟ้าฟาดมา มิกล้าปะทะอย่างหักโหมตรง ๆ ดังนั้น
ถลันเบี่ยงไปด้านข้าง

เบ๊เง็กเล้งพอซิงเป็นฝ่ายรุกกระหน่ำ ก็สะอึกตาม
ติดตุ้งเงาตามตัว กวงชลี่ยเบ้นวงแล้วเสือกปราดไป
ด้วยท่าสะเทือนจิต

ผู้เฒ่าพรากอัครีมีทันยืนหยดชะงักงัน เงามชลี่ย
ก็ทะลวงตรงเข้ามา รีบหยางร่างท่อนบนไปพร้อมกับ
พลิกฝ่ามือไปตบเฉียง ๆ ออก หมายถึงป้ายท่าจูโจม
พ้นจากกาย

แต่ทว่าเบ้งเก้งมืรอจนท่วงท่าใช้จนหมดสิ้น ก็
กริตขลุ่ยไปตามสภาวะ ใช้ตามติดไปด้วยท่าปลิดชีวิต

ทอดตาท้วงนักร้อง บุคคลที่ต้านรับสี่กระบวน
ท่าผลาญวิญญาณซึ่งระคมโหมใช้ออกในอึดใจเดียวได้
นับว่ามีน้อยกว่าน้อยจริง ๆ

ผู้วิเศษพรากอัครก็ถูกสองท่าผลาญวิญญาณรุกได้
จนมิอาจยืนหยัดทรงกายแน่นแน่ พอเผชิญกับท่วงท่า
ปลิดชีวิต สร้างความแตกตื่นจนขวัญสั่นระริก ถอย
ปราดไปด้านหลังอย่างสุดความสามารถ

รู้สึกมีปลายพลังพุ่งผ่านกายไปอย่างหวุดหวิด แต่
ยังถูกขลุ่ยหยกใส่กระดูกหัวไหล่คราหนึ่ง แว่วเสียง
ดังกร๊อบ กระดูกหัวไหล่ข้างซ้ายหักสลายไป แขนซ้าย
ต้องปล่อยห้อยลง หน้าบิดเบี้ยวบนยาก!

เบ้งเก้งถ่างตาถ่างลิ้นภายในใส่ตัวขลุ่ยไม่หยุดยั้ง
พลันพุ่งควับขึ้นกลางอากาศ พุ่งจู่โจมขลุ่ยผลาญวิญ-
ญาณลง คล้ายอสุนีบาตหลายแสนดิน กระบวนท่า

ผลาญวิญญาณถูกใช้ออกด้วยอาณาพอนักร้ายเกรี้ยว-
กราด

ท่วงท่ารวมความแกร่งกร้าวเกรี้ยวกราด ไฟ-
ศาลไร้ขอบเขต ยามจู่โจมลงจากเบื้องบน ยิ่งรุนแรง
สุดจะรับไว้

ประมุขพรรครุ่งแดงที่ขมคุดอยู่ด้านข้าง แลเห็นว่า
ผิดท่า รีบร้องว่า

“ผู้อาวุโส รีบถอย!”

ผู้วิเศษพรากอัครก็เบี่ยงตาแทบเหลือกลดลง สะกิด
เท้าพุ่งถอยไปสุดกำลัง พร้อมกับตัวคั่นแขนขวากระแทก
ขึ้นไป เป็นการต่อสู้ดิ้นรน หมายถึงชีวิตจนตกตาย
ตามกัน

ประกายขลุ่ยพอกกริตผ่าน เสียงแผดร้องพลันถึง
เงาร่างสายหนึ่งไซ้ซัดไซ้เชออกจากวง

ผู้วิเศษพรากอัครก็ถูกพลังขลุ่ยกระแทกกระทั้น
อวัยวะภายในแหลกละเอียด กระอักโลหิตออกจากปาก
กองโต เบ้งตาจ้องมองเบ้งเก้งที่เบ้งองหน้า

มันึกมีถึงเกิดขาด ว่าบุรุษหนุ่มอายุเยาว์^๕ผู้น
กลับสามารถปลิดชีวิตของมัน แม่ตายยังไม่ยินยอม
พร้อมใจ

นี่^๗เป็นการจับจ้องมองคราครั้งสุดท้าย ครันแล้ว
แว่วเสียงดังโครม เกร่างสูงใหญ่ล้มลงบนพื้น^๕
แน่นิ่งสิ้นใจตายไป!

เบ้เง็กเล้งก็ถูกพลังกระแทกก่อนเสียชีวิตของฝ่าย
ตรงข้ามก่อความจนเหลือคณพล่งพลาณปั่นป่วน ต้อง
โคจรลมปราณไปรอบกายตลบหนึ่ง จึงสะกดเป็นปกติ
ได้

สายตากวาดไปยังซากศพผู้วิเศษพรากอัครคิบน^๕พื้น
แทบไม่เชื่อตาตนเอง ที่สามารถโค่นจอมมารร้ายนอก
กำแพงใหญ่ลงได้

ความจริงอาศัยลมปราณพรากอัครคิของผู้วิเศษ
พรากอัครคิ สามารถหักล้างกับเบ้เง็กเล้งจนตกตายตาม
กัน แต่ทว่าลมปราณร้อนระอุกลับถูกประกาศิตหิมะ

เสื่อมสลายไป ภายใต้สักระบวนท่าพลาญวิญญาณที่
จุใจมโหมกระหน่ำ ผู้วิเศษพรากอัครคิจึงต้องจบชีวิตไป

เบ้เง็กเล้งปรายตาไปยังผิวน้ำของบึงมังกรพิชแล
เห็นยังปราศจากสภาพผิดปกติใดๆ ตั้งนั้นหมุนกาย
กลับ ชุกประกาศิตหิมะไว้ในอกเสื้อชั้นใน พุ่งควับลง
สู่บึงน้ำอย่างว่องไว

ประมุขพรรครุ่งแดงเพ็ญระยับขวัญอันแตกต่นลง
ได้ เบ้เง็กเล้งก็พุ่งกายลงสู่ผิวน้ำแล้ว ไหนเลยสักขัต
ขวางได้ทันทั่วที่

เบ้เง็กเล้งพอทั้งตัวลงยังบึงน้ำ รุสก็มีความ
เย็นยะเยิบแผ่ซ่านมา ต้องสยิวกายอย่างหนาวเหน็บ
รีบโคจรลมปราณไปตามสัญชาตญาณ

เมื่อคราครั้งกระโน้น ตอนฝึกปรีดฝีมือในหุบเขา
มรณะ เบ้เง็กเล้งต้องโคจรลมปราณในสระน้ำ จึง
สำเร็จตามแนวทางลมปราณลำฟ้า ยามนั้นแม้มีพลังการ

ฝึกปรือลากลากแข้งขึ้น แตะงูรูกหนาวเย็นเยียบ
แจกเช่นตอนฝึกปรือฝีมือ

แสดงแนชัค กระแสน้ำในบึงมังกรพิษ มีแต่เย็น
เยเยือกกว่าสระเยียบในหุบเขามรณะโดยไม่มีนรอง!

เบ้เง็กเล้งลอยคออยู่กลางบึง พอโคจรกำลัง
ภายในไปรอบกาย รู้สึกความหนาวเย็นที่คุกคามร่าง
ค่อยลดทอนลง จึงปีกลัดล้มหายใจ พาร่างดำดิ่งลงไป

กระแสน้ำภายในบึงแตกแยกออก เรือนร่างของ
เบ้เง็กเล้งกริตผ้าสายน้ำลงไปยังอย่างรวดเร็ว ชั่วพริบตา
ก็ดำลึกไปห้าว

บึงมังกรพิษนับว่าเย็นเยียบอย่างแท้จริง หามี
ปูปลาอาศัยอยู่ไม่ได้ บึงนั้นมีแต่หินปะการังและสาหร่าย
ลักษณะประหลาดงอกเงยในยามกะทันหันยังไม่พบพาน
ร่องรอยผู้คน

เบ้เง็กเล้งหวนนึกทบทวนคำบอกเล่าของวิหคดำ-
น้ำเย็น ทราบว่าต้องดำลึกลงไปยีสืบหา จึงจะถึงกัน

บึง พบเห็นกล่องทองวางอยู่บนก้อนศิลารูปลักษณะ
คล้ายพื้นโต๊ะ ดังนั้นจึงขลุ่ยผลาญวิญญาณเสมอออก
ตระเตรียมป้องกันตัว มือซ้ายแหวกสายน้ำดำดิ่งลงไป
อีก

พาร่างดำดิ่งไป สายตากวาดมองรอบข้างไม่
หยุดยั้ง แลเห็นบึงน้ำนครอบคลุมอาณาเขตกว้างไพ-
ศาลกอบรับอยู่ได้น้ำ หากแม่น้ำฝ่ายตรงข้ามอยู่ใน
ระยะห่าง ก็ไม่อาจพบเห็นได้

ในความคาดคิดคำนวณ ได้ดำลงมาเกือบยีสืบหา
แล้ว ทันใด....

พื้นที่เบื้องล่างปรากฏประกายสีทองวูบวาบตาเบ้-
เง็กเล้งใจสะท้อนหวั่นไหวในบัดดล ขบคิดขึ้น

“หรือเบื้องล่างเป็นกล่องทอง?”

ความคิดมึนสนสุด รู้สึกมีพลังวังวนหมุนหนึ่ง
ทะลุดึงตัว ร่างที่ดำดิ่งลงต้องหมุนคว้างไปอย่างเสีย
หลัก จึงรีบกวาดตามองไป

พนที่เบื้องล่างบนกันบัง ท่ามกลางสาหร่าย
สีสรรประหลาดตา ปรากฏก้อนหินลักษณะคล้ายหิน
โต๊ะอยู่ก้อนหนึ่ง บนก้อนศิลาวางไว้ด้วยกลองสีทอง
แวววาว เป็นเช่นดังคำบอกเล่าของวิหค่าน้ำเย็น
ไม่ผิดเพี้ยน

มิหนำซ้ำ สายน้ำรอบก้อนหิน ยังหมุนวนอย่าง
รุนแรง คล้ายกังล้อห้อมล้อมกลองทอง อย่างว่าแต่
จะเคลื่อนเข้าใกล้ เมื่ออยู่ในระยะห่างสามสี่วา ก็รู้สึก
มีพลังวังวนคุกคามมา

เบ๊เง็กเล้งพอพบเห็นกลองทองกับตา จิตใจต้อง
เต้นระทึกหวั่นไหวอย่างมิอาจข่มกลั้น มีภาคในยามนั้น
เอง....

เงาร่างสายหนึ่งแหวกฟุ้งฝ่าสายน้ำจากที่ห่างไป
เคลื่อนเข้าใกล้ที่กังล้อทอง ท่วงท่าคล่องแคล่วปราด
เปรียว ทัพเปลือยร่างท่อนบน เพียงใช้เศษผ้าปกปิด
ร่างท่อนล่างไว้

เบ๊เง็กเล้งกวาดตามองไปแวบหนึ่ง ก็จดจำออก
ได้ ลอบร้องในใจ

“เป็นพญามังกรใบ้!”

แต่เห็นพญามังกรใบ้แหวกฟุ้งกายเข้าใกล้กับวัง-
วนรุนแรงขุ่นนั้นแล้วพลันปล่อยสองแขนลงแนบลำตัว
กลับไม่ใช่ฝ่ามือแหวกสายน้ำ หรือใช้เท้าถีบน้ำหนุ่นร่าง

เบ๊เง็กเล้งอยู่ในระยะชิดใกล้ จึงเห็นถนัดชัดตา
พบเห็น กระแสวังวนหมุนคว้างพาร้างพญามังกรใบ้
หมุนวนอย่างรุนแรง คล้ายใบไม้แห้งกลางพายุ จน
แทบไม่อาจจำแนกเห็นเงาร่างได้!

เบ๊เง็กเล้งอดสะท้อนใจมิได้ เพิ่งรับทราบถึง
ความรุนแรงของวังวน สุดที่กำลังมนุษย์จะต้านทานรับ
จริง ๆ

วินาทีนั้นเอง พญามังกรใบ้พอกุกระแสวิงวน
หมุนคว้างไปรอบหนึ่ง พลันดีดตัวพุ่งไปโดยแรง กลับ
ทะลวงฝ่าวังวนเข้าสู่ใจกลางของกระแสพลังหมุนวนได้

ที่แท้พญามังกรไข่มมีประสบการณ์ในวิชาทางน้ำ
อย่างชำชอง เมื่อเคลื่อนเข้าใกล้กระแสน้ำวน กลับไม่
จันรนขั้ขึ้น ปล่อยให้หมุนวนไปตามกระแสพลัง จาก
นั้นฉกฉวยโอกาสอันน้อยนิด ดีดกายตรงเข้าหากล่อง
ทองใบนั้น

เบ้งกเล็กอุทานออกไปอย่างลึมทัว แลเห็น
พญามังกรไข่มยื่นมือไขว่คว้า ก็ตะบ่บกล่องทองใบ
นั้นมาได้ โอบเอาไว้อย่างแนบแน่น พลังจิตตัวกลับ
สู่กระแสน้ำวน

ดังนั้นเรือนร่างของมัน จึงถูก พลังหมุนวน โหม-
หอบจนต้องหมุนคว้างไปตามสภาวะอีกครา

ยามเมื่อพญามังกรไข่มหันหน้ามาทางด้าน เบ้งก-
เล็กชั่วขณะ พลังเห็นจมูกปากของมันมีโลหิตไหลซึม
เล็กน้อย ที่แท้กลับถูกพลังวังวนกดกระแทกจนโลหิต
ทะลักออกจากทวารบนใบหน้า!

ในยามนั้น พญามังกรไข่มสลัดตัวโดยแรง ใน

ที่สุดหลุดพ้นจากกระแสน้ำวน มือขวายังคง โอบกล่อง
ทองใบนั้นอยู่

พญามังกรไข่มก็พบเห็นเบ้งกเล็ก พลังแยกไข้ว
แย้มยิ้มให้ พร้อมกับยื่นกล่องทองมาเบี่ยงหน้า พลัง
แหวกว่ายเข้าหา

ดูท่าที พญามังกรไข่มกลับคิดเสนอกกล่องทองให้
เบ้งกเล็ก!

เบ้งกเล็กถึงลึงโลดยิ่งนัก รีบใช้สองมือแหวก
สายน้ำ ตาหน้าเข้าหาพญามังกรไข่ม

ทันใดนั้น ที่ด้านข้างปรากฏเงาคนถลันวูบวาบ
กลับเป็นบริวารนิกายภูษิตของห้าหกดคน แหวกฝ่าสาย
น้ำตรงเข้าหาพญามังกรไข่มอย่างรวดเร็ว!

เบ้งกเล็กสะท้านใจวูบ มิทันมีความคิดใด เหล่า
บริวารนิกายภูษิตของสัปดาห์มือออกโดยแรง เหล็กเรียว
ยาวปลายแหลมคมที่ใช้ เป็นอาวุธ ล้วนพุ่ง ไปยัง เบ้งก-
หน้าดุจสายฟ้า

ที่แท้พวกนิกายภูษิตทองล้วน สะกดคุมเชิงอยู่ใน
 ละแวกใกล้เคียง พอเห็นพญามังกรไ้ได้กล่งทองมา
 จึงเริ่มเคลื่อนไหวคืดช่วงชิงกล่งทองจากฝ่ายตรงข้าม

เบ้เง็กเล้งคืดไม่ถึงว่าพวกนิกายภูษิตทองจะซุ่ม-
 ซ่อนรอคอยโอกาสเหมาะ ยามเมื่อรู้สึกตัว เหล็กเรียว
 ยาวปลายแหลมคมสองอัน ก็พุ่งถึงเบื้องหน้าพญา-
 มังกรไ้แล้ว

บทที่ ๗๔

การช่วงชิงไ้บึงน้ำ

ในยามฉุกฉะหุก พญามังกรไ้กลับแหวก
 ว่ายเบี่ยงกายไปด้านข้าง เลี่ยงหลบจากอาวุธทั้ง
 สอง และเคลื่อนตรงมายังเบ้เง็กเล้ง

แต่ทว่าบริวาร นิกาย ภูษิตทอง ผู้หนึ่ง พอซัด
 อาวุธออกจากมือ ก็โถมตามตีตาม กระแทก
 สองมือจนสาบยับบ้วน จูโจมใส่พญามังกรไ้
 เบ้เง็กเล้งขุนแคนยิ่ง ขลุ่ยผลาญวิญญานใน

มือพลันกรีดจู่โจมใส่บริวารนิกาย ภูษิตทองนั้น จากทาง
ด้านข้าง

ยามอยู่ใต้ผิวน้ำ ตัวขลุ่ยที่กรีดออก จึงปราศ-
จากสัมผัสเสียงผิดปรกติ อานาภาพก็ไม่เกรี้ยวกราดเงือก
เช่นอยู่บนฝั่ง แต่ยังมีอาจตุรเศียรได้ บริวารนิกายภูษิต
ทองนั้นจำต้องกุมครองตน เลี่ยงหลบไปอีกด้านหนึ่ง

แต่ทว่าในยามนั้น บริวารนิกายภูษิตทองอีกสี่
ห้าคนก็ห้อมล้อมเข้ามา แยกย้ายเป็นสองกลุ่ม ชักพุง
เหล็กเรียวยาวอันแหลมคม ใส่พญามังกรใบ้และ
เบ้งเก้งเล้ง

เบ้งเก้งเล้งความ จริ่งคิด ถลันไป พัทธกะกุมครอง
พญามังกรใบ้ พอเห็นอาวุธศัตว์พุงมาถึง จำต้องขบ
กรามกรอด เบี่ยงกายหลบเลี่ยงไปทางด้านข้าง มือ
ซ้ายตะปบคว้าเหล็กเรียวยาวได้อันหนึ่ง

ขณะเดียวกัน พญามังกรใบ้เผชิญกับเหล็ก
ปลายแหลมคมสามอัน ต้องถลันหลบอย่างซัดมุน่วน-
วาย แต่ยิ่งถูกเหล็กเรียวยาวอันหนึ่ง กรีดผ่านชายโครง
ไป จนเสื้อผ้าขาดกระรุ่งกระวัง โลหิตสาครกระเซ็นออก

เบ้งเก้งเล้งพอเห็นเช่นนั้น สร้างความรื้อนร้อนใจ
ยิ่ง แหว่งพุงเข้าใกล้พญามังกรใบ้ เหล็กเรียวยาว
ปลายแหลมที่ช่วงชิงมาได้ สะบัดปัดป้าย พุงใส่บริวาร
นิกายภูษิตทองที่อยู่ใกล้กายผู้หนึ่ง

ท่วงท่าจู่โจมไปอย่างรุนแรง ปลายแหลมคมปัก
ตรึงเข้าทรวงอกของบริวารผู้นั้น พอคลายมือจากการ
ยึดกุมเหล็กเรียวยาว ซากศพนั้นก็จมลงสู่ก้นบึง

บริวารนิกาย ภูษิตทองที่เหลือพากัน ห้อม
ล้อมเข้ามา พัวพันเบ้งเก้งเล้งไว้ จนไม่อาจปลีกตัวไป
ช่วยเหลือพญามังกรใบ้ได้

เบ้งเก้งเล้งขึ้นแก่นจันทน์ขบกรามแทบแหลกละเอียด
แผ่พุงกำลังภายในใส่ขลุ่ยผลาญวิญญาณ หมายถึงจู่โจม
กระบวนท่าไม่ตายไป

หากาคไม่ว่า นอกวงปรากฏเงาสีทองถลันวูบมา
ประมุขนิกายภูษิตทองพลันปรากฏกายขึ้น มือถือสาย
โซ่เส้นยาวเหยียด ซึ่งเป็นอาวุธประจำตัว กวาดฟาด
เข้าหาพญามังกรใบ้ !

ยามอยู่ใต้ผิวน้ำ กระบวนทำไขย้อมไม้ปราด
เปรียวเช่นอยู่บนพื้นดิน แต่ยังคล้ายอสรพิษฉกปราด
ทั่วทำตุ๋นรุนแรงยิ่ง

เบ๊เง็กเล้งสำนักทราบตีว่าอาศัยบริวารนิกายกุญิต
ทองผู้หนึ่ง ก็สามารถสยบพญามังกรไ้ลงได้ อย่าว่า
ผู้เป็นประมุข สร้างความร้อรุ่มใจจะถูกเปลวเพลิง
เผาผลาญ

พญามังกรไ้มือหนึ่งโอบกล่อทอง อีกมือหนึ่ง
หมุนควงเป็นวง พาร่างเบี่ยงไปทางด้านข้าง หลบเลี่ยง
อย่างมิดชิดชีวิต

ประมุขนิกายกุญิตทองขยับข้อมือวูป สายไข
สีทองแปรเปลี่ยนเป็นม้วนพัน พุ่งไปยังข้อเท้าฝ่ายตรง
ข้าม

ทั่วทำแหวกว่ายของพญามังกรไ้พลันชะงักงัน
วูป ข้อเท้าถูกสายไขพั้วพันไว้สองรอบ

พญามังกรไ้ยังถีบเท้าอีกข้างหนึ่ง หมายคั้นรณ
เกลื่อนมายังเบ๊เง็กเล้ง

ประมุขนิกายกุญิตทองกระตุกข้อมือวูป ร่างของ
พญามังกรไ้เบ๊ถูกกระชากเข้าหามันทันที

เบ๊เง็กเล้งแม่พั้วพันอยู่กับบริวารนิกายกุญิตทอง
แต่ยังเห็นเหตุการณ์อย่างชัดเจน พลันพุ่งขลุ่ยผลาญ
วิญญานไปเบื้องหน้า พร้อมกับธำโสมกายตามติดไป

เงาคนที่ห้อมล้อมอยู่เบื้องหน้าพลันแตกกระจัด
กระจายออก ถูกทะเลวงออกเป็นช่องหนึ่ง เบ๊เง็กเล้ง
ฉกฉวยโอกาสฉีกกรั้วผ้าสายน้ำไป

ขณะเดียวกัน ประมุขนิกายกุญิตทองก้มมือซ้าย
ออกตะปบคว่ำไปยังกล่อทองในมือพญามังกรไ้อย่าง
ว่องไว

เบ๊เง็กเล้งตอนนั้น ยังอยู่ห่างจากฝ่ายตรงข้ามช่วง
หนึ่ง เห็นแน่ชัดว่ากล่อทองต้องตกไปอยู่ในเงื้อมมือ
ประมุขนิกายกุญิตทองแล้ว

ในยามนั้น

สายน้ำพลันแตกแยกออกเป็นช่องหนึ่ง ปรากฏ
กระแสน้ำลงภายในขุมหนึ่งกระแทกมาจากด้านข้าง กด
ทะลักใส่กล่อทองในมือพญามังกรไ้!

ชุมกำลัง^๕นรณรงค์ ก่อตั้งกองถึงกับถกกระแทก
หลุดจากมือพญามังกรไป ปลิวละลิว^๕ขึ้นสู่เบื้องบน

เบ้เง็กเล้งกวาดตาไปยังทิศทางที่มาของกระแส
พลั่ง แลเห็นผู้ลงมือเป็นประมุขอสูรภูตพรายในอาภรณ์
ชุดรัตกุมม กลุมหมวกหนึ่งปลาปากปิดช่วงศีรษะนั่นเอง!

ประมุขนิกายภูษิตทอง^๕ทงแตกตนทงเตือดตาล
แหวกว้ายไปยังเบื้องหน้า ยื่นมือออกตะปบใส่กล่อง
ทอง

ขณะเดียวกัน ประมุขอสูรภูตพรายถีบเท้า
แหวกผ้าสายน้ำมาถึง ตะปบใส่กล่องทองที่ลอยอยู่
กลางสายน้ำอย่างรวดเร็ว

เบ้เง็กเล้งพอดิแหวกว้ายมาถึงคานข้าง พอแล
เห็นเช่นนั้น ก็สะบัดฝ่ามือซ้ายออกไป

ฝ่ามือ^๕นั้นพอจู่โจมออก สายน้ำแตกแยกเป็นช่อง
หนึ่ง มรสุมพลั่งเมื่อทะลักผ่าน ก็กระแทกเอากล่อง-
ทองปลิวไปอีกทิศทางหนึ่ง

ทิศทางที่กล่องทองปลิวไป พอดิปรากฏหัวหน้า
ถ้าสังกัดอสูรผู้หนึ่งแหวกว้ายติดตามประมุขอสูร

ภูตพรายมาถึง พอแลเห็นประกายสีทองพุ่งถึงเบื้องหน้า
จึงยื่นมือออกคว้าจับตามสัญชาตญาณ

ดังนั้น กล่องทองจึงตกไปอยู่ในเงอมือของมัน
ยามกะทันหันกลับชะงักงันไป ลืมเลือนมอบต่อผู้เป็น
ประมุข

เบ้เง็กเล้ง พอเห็นกล่องทองตกเป็นของอสูร
ภูตพราย ก็กระวนกระวายใจยิ่งนัก แหวกว้ายหมาย
ถลันไปช่วงชิง

วินาทีเดียวกัน ประมุขอสูรภูตพรายและ
ประมุขนิกายภูษิตทอง ต่างก็เคลื่อนไหวโดยพร้อม
เพรียงกัน

ประมุขนิกายภูษิตทองแลเห็นฝ่ายอสูรภูตพราย
ได้ครอบครองกล่องทอง เพลิงอำมหิตก็ลุกฮือไหม
สะบัดสายโซ่พุ่งจู่โจมไปก่อนจุสายฟ้า

สายโซ่สีทองกวาดจนน้ำในบึงเป็นวังวน ปลาย
โซ่พอดิฟาดใส่ทะเลก็กระหวั่นหัวน้ำถา^๕นั้น แลเห็น
ประกายโลหิตสาครกระจาย สายน้ำแถบนั้นแปรเปลี่ยน
เป็นแดงฉาน!

หัวหน้า^๕ผู้^๕นั้นพอเสียชีวิต มือที่รวบจับกล่อง-
ทองอยู่ก็คลายออก กล่องทองตกลงอยู่เบื้องล่าง

เบ็เง็กเล้งลอบคืบเต็นลงโลด ทั้งตัวตามติดลงไป
ยื่นมือออกตะปบไขว่คว้ากล่องทอง

หาคาตไม่ว่า ทั้งสองฟากข้างล้วนปรากฏกระแสะ
พลั้งสองขุมกระแทกกระทัน^๕มาถึง ประมุขขุมอสุร
ภูตพรายได้กระแทกฝ่ามือ ประมุขนิกายภูษิตทองก็
โถมร่างสะอึกเข้าไถลมา

เบ็เง็กเล้งเพียง ยื่นมือไปก็ ตะปบถูก กล่องทอง
แต่ขณะเดียวกัน พลั้งฝ่ามือของประมุขอสุรภูตพราย
ก็จะประทับถูกร่าง

ในยามคับขันจวนเจียน เบ็เง็กเล้งมิอาจไม่พลิก
แพลงไปถাঁช้าง ทำตะปบคว้าจึงพลาดผิดไป

กระแสะพลั้งของประมุขขุมอสุรภูตพรายกระแทก
จนสาหร่ายนั้นป่วนคุคลั่นใหญ่ หอบเอากล่องทองลอย
กระเพื่อมไป กลับลอยไปถึงเบื้องหน้าพญามังกรไ้

พญา มังกรไ้ ยื่นมือออก รวบกล่อง ทอง เข้ามา

คล้ายสำนักว่าสถานการณ์ได้บัง^๕นำเลวร้ายยิ่ง จึงถืบ
เท้าฟุ้งตัวขึ้นสู่ผิวน้ำทันที

พริบตา^๕นั้น เหล่าบริวารนิกายภูษิตทองและ
บรรดาหัวหน้า^๕ต่างก็ฮือโหมเข้าหา พวกนักกระแทก
กระหน่ำฝ่ามือใส่ ฟุ้งเหล็กเรียวยาวปลายแหลมคม
จู่โจมพญามังกรไ้เป็นจุดเดียว !

นำสมเพชพญามังกรไ้ มิสามารถหลบหลีกเลี้ยง
พัน ทรวงอกถูกเหล็กเรียวยาวอันหนึ่งปักใส่ พร้อม
กับถูกพลั้งฝ่ามือฟาดกระหน่ำร่างกาย แลเห็นแต่โลหิต
สาครกระจาย สายน้ำที่เริ่มสกลใสดังเดิมก็แดงฉานขึ้น

พญามังกรไ้ตาเหลือกลานถลน มือที่โอบกล่อง
ทองต้องผ่นคลายออก ส่วนซากศพก็จมตึงลง

เบ็เง็กเล้งแลเห็นพญามังกรไ้ถูกปลิดชีวิตไปกับ
ตา ยิ่งเหือคดาลสตรึงรับ แหวกผ่าสาหร่ายน้ำมาถึง กรีด
ขลุ่ยออกด้วยสี่กระบวณท่ามลาญวิญญาณ

ยามจู่โจมท่ามกลางความเหือคดาล อานุภาพ
ย่อมเกรียวกราดรุนแรงยิ่ง บริวารนิกายภูษิตทองสอง
คนจับชีวิตไปก่อนทันที

ประมุขชุมนุมสุรภพรายแลเห็นกล่องทอง กำลัง
ตกลงสู่ก้นบึง จึงดำดิ่งลงหมายช่วงชิง หากแต่ไม่ว่า
สองฟากข้าง ปรากฏเหล็กเรียวแหลมพุ่งทะลวงมาถึง
บริวารนิกายภูษิตทองสองคนพัวพันมันเอาไว้

ประมุขชุมนุมสุรภพรายตาสาครประกายโชติช่วง
ขุ่นแค้นสุดระงับ โหมสะบัดฟาดฝ่ามือออกไปอย่าง
หนักหน่วงดุจัน

พลั้งฝ่ามือของมันคล้ายระลอกคลื่นโถมใส่หน้าผา
บริวารนิกายภูษิตทองไหนเลยต้านทานรับได้ จบชีวิต
โดยพร้อมเพรียง

แต่ทว่าพริบตาที่ซึกเข้าไปชั่ววูบ ประมุขนิกาย
ภูษิตทองก็ชิงดำหน้าไป ตะปบคว่ำกล่องทองไว้ได้

เบ๊เง็กเล้งก็เข่นฆ่าล้างผลาญจนบริวารนิกายภูษิต
ทองแตกกระจัดกระจาย หางตาพอเหลือบแลเห็น
ประมุขนิกายภูษิตทองช่วงชิงกล่องทองได้ จึงกรี๊ดขลุ่ย
ผลาญวิญญานออก คุกคามหัวหน้าถ้าสังกัดชุมนุมสุร
ภพรายสองคนถลันเพียงหลบตนเองก็ทะลวงฝ่าสายน้ำ
พุ่งตรงเข้าหาประมุขนิกายภูษิตทองทันที

ประมุขนิกายภูษิตทอง รู้สึกมีเงาร่างพุ่งผ่านมา
ยังมีทันเห็นชัดตา ก็สะบัดสายโซ่แหวกฝ่าสายน้ำไป

เบ๊เง็กเล้งแหวกว่ายสายน้ำหลบหลีก ขลุ่ยผลาญ
วิญญานเจ็ไปยังเบื้องหน้า จู่โจมออกด้วยท่าสะท้าน
ขวัญ

ในยามร้อนรุ่มกระวนกระวาย คิดใคร่ช่วงชิง
กล่องทอง ดังนั้นใช้ท่าไม้ตายไป मात्रเมื่อน้อยใน
สายน้ำ อานุภาพยังรุนแรงมีน้อย

ประมุขนิกายภูษิตทองแลเห็นเงาขลุ่ยกรี๊ดตรงมา
ยามนั้นสายโซ่ได้กวาดออกไปแล้ว มีอาจารย์กลับมา
คุ้มครองร่าง ได้แต่ถีบเท้าถอยปราดไปด้านหลัง

เบ๊เง็กเล้งฉกฉวยโอกาสนั้นแหวกว่ายติดตามไป
ขลุ่ยผลาญวิญญาน หมุนควงแล้วทะลวงออกด้วยท่วง
ท่าสะเทือนจิต

ประมุขนิกายภูษิตทองรีบกวาดสายโซ่ออก ม้วน
พันขลุ่ยผลาญวิญญาน ทั้งสองตอนนั้นล้วนอยู่ใต้อำนาจ
อาภักิรียาย่อมไม่ปราดเปรียวดังใจนึก กอปรกับอยู่

ในระยะชดไกล สายโซ่พอกวาคัสโป่งนอก ก็พัวพัน
ขลุ่ยผลาญวิญญาณไว้

ในสถานการณ์เช่นนี้ อวรุท^๕ทั้งสองต่างมีอาจใช้
ออก ประมุขนิกายภุชิตทองพลันตัวคึก^๕เท้าขึ้น เตะใส่
ท่อน้อยเบ้งเง็กเล้งอย่างดุร้าย!

เบ้งเง็กเล้งกระตุกข้อมือวูบ^๕ นุตรง^๕ประมุขนิกาย
ภุชิตทองชวนเซไปอีกทิศทางหนึ่ง ทำเท้าของฝ่าย
ตรงข้ามจึงพลาดผิดไป

ประมุขนิกายภุชิตทองมือซ้ายโอบกล่องทองสาย
โซ่ในมือขวาถูขลุ่ยผลาญวิญญาณพัวพันไว้ มีแต่ใช้
สองเท้าจู่โจมกระหน้า ดังนั้นตัวคึก^๕เท้าอีกข้างหนึ่งขึ้น

พริบตาที่ว่องไวกว่าประกายไฟ เบ้งเง็กเล้งพลัน
ล้วงมือซ้ายไปในอกเสื้อชั้นใน คึงพุกันทองที่ซุกซ่อน
อยู่ออกมา สะบัดซัดไปเบ้องหน้าสุตกาลัง!

ประมุขนิกายภุชิตทองเพ็งตัวคึก^๕เท้าขึ้น ยังไม่ทัน
เตะออก ประกายสีทองสายหนึ่งก็แหวกสาย^๕น้ามมาถึง
สร้างความแตกตื่นแก่ประมุขนิกายภุชิตทองจนขวัญหนี
ตีฝ่อ ขยับกายหมายหลบเลี่ยง

แต่ทว่าปฏิกิริยานั้นยังชักเข้าไปวูบ....

พุกันทองแหวกพุงมาอย่างรุนแรง ปักครึ่งหน้า
ผากประมุขนิกายภุชิตทองจนจมลึกลงไปครึ่งคืบ มือ
ที่โอบกล่องทอง ผ่อนคลายออกอย่างลืมหึว!

เบ้งเง็กเล้งถีบเท้าพุงเข้าประชิดไกล มือซ้ายยื่น
ออกถึงพุกันทองกลับมาซุกไว้ในอกเสื้อมือขวากระชาก
เบา ๆ ขลุ่ยผลาญวิญญาณที่ถูกสายโซ่ม้วนพันก็คึง
กลับมา

ขณะเดียวกัน กล่องทองใบนั้นก็หลุดจากมือ
ประมุขนิกายภุชิตทอง ดังนั้นรับพุงมือซ้ายออกไป

นิ้วทั้งห้าแตะสัมผัสลูกขอบกล่อง จึงวิ่งเข้ามา
ในอ้อมแขน พริบตานี้ บังเกิดความพลุ่งพล่านปิติ
อย่างยากจะนับ

หลังจากผ่านความพากเพียรพยายาม ในที่สุดก็
ช่วงชิงกล่องทอง อันเป็นมรดกของบิดามาได้ เสร็จ
สมดังปณิธานของมารดา....

ในยามนั้น สาย^๕น้าข้างเคียงพลันแหวกออกเป็น
ช่องใหญ่ เกร่างสายหนึ่งพุงมาถึงอย่างรวดเร็ว

เบ็เง็กเล้งกวาดตาไปแวบหนึ่ง แลเห็นเป็นประมุขมุขมอสุรภูตพราย ยังมีทนต์มีความคิดไควา^๗บั้น พลั่งฝ่ามือ^๘มุขหนึ่งก็ทะลักทลาย มาถึงสายน้ำกระบอก เขาถึงตัว จากนั้น^๙พลั่งการกตตันอันหนักหน่วงก็กดทับใส่

เบ็เง็กเล้งรีบกริขลุ่ยออกเป็นท่วงทำป้อ^{๑๐}กันตัว สลายพลั่งฝ่ามือไปกว่าครึ่ง แต่ปฏิกิริยาไต้^{๑๑}น้ำ ออกเชื่องซำมิได้ รุสีกมีปลายพลั่งทะลักถึงทรวงอก จนเลือดลมพลั่งพลา^{๑๒}นบนป่วนเล็กน้อย

ประมุขมุขมอสุรภูตพราย พอเห็นกล่องทองตกอยู่ใน^{๑๓}เืองมือเบ็เง็กเล้ง เพลิงอำมหิตก็ลุกซื่อไหม โบกมือบงการ หัวหน้า^{๑๔}ดำ ใน สะเวก ไกล่เกียง กลุ้ม จูโจม ศัทรุตัวเองก็สะบัดฝ่ามือกระแทกซ้ำเติมเบ็เง็กเล้ง

เบ็เง็กเล้งมือหนึ่งโอบกล่องทอง ไม่ยอมผ่อนคลายแม้แต่น้อย ใช้ขลุ่ยผลาญวิญญาณหักล้างกระบวนท่ากับฝ่ายตรงข้าม

เพ็งตำหนานรับประมุขมุขมอสุรภูตพรายได้ที่^{๑๕}ตำหนางปรากฏมีคสันเล่มหนึ่งกริขลุ่ยโจมมาถึง เป็นหัวหน้า^{๑๖}ดำผู้หนึ่งกลุ้ม^{๑๗}รุมใส่

เบ็เง็กเล้งพลันตัวคเฒ่า^{๑๘}ซ่ายไป แว่วเสียงตึงหนัก ๆ เตะถูกท้องน้อยหัวหน้า^{๑๙}ดำน้อยอย่างถนัด^{๒๐}นี้ หัวหน้า^{๒๑}ดำนี้ ถึงกับลอยละลื้อ ไปค่านหลัง ดูว่าวขาด-
บ้าน

หางตายามชำเลื่องแล เห็นหัวหน้า^{๒๒}ดำอีกผู้หนึ่ง เร็นกายถึงค่านหลัง ดังนั้นหมุนกายกลับ พุ่งขลุ่ยผลาญวิญญาณตรงไป

เบ็เง็กเล้งเมื่อช่วงชิงกล่องทองมาได้ ก็คิดสลักหลุดจากฝ่ายตรงข้ามโดยเร็ว ท่วงท่าจูโจมจึงฉับไวยิ่ง หัวหน้า^{๒๓}ดำมีทนต์มีความคิดไควา^{๒๔}บั้น คอหอยก็ถูกขลุ่ยผลาญ-
วิญญาณทะลวงเป็นรู โลหิตนี้^{๒๕}ก็พุ่งออกมา

แทบเป็นวินาทีเดียวกัน ค่านหลังปรากฏพลั่งฝ่ามือ^{๒๖}กดกระแทกมาถึง

รุสีกคล้ายมีพะเนินเหล็กกดทับมา หนักหน่วง^{๒๗}ดุคันยิ่งนัก โดยมีต้องเป็นหน้า^{๒๘}กลับ^{๒๙}ไป ก็ทราบว่าเป็นประมุขมุขมอสุรภูตพรายจูโจมมาถึง !

เบ็เง็กเล้งโคจรกำลังภายในขึ้นอย่างเร้งร้อนพลัน ตัดใจเสี่ยงชีวิตกับฝ่ายตรงข้าม ยุติการต่อสู้โดยเร็วที่สุด

ดังนั้นกวาดขลุ่ยกลับไป พร้อมกับท่วงท่าหมุนกาย พุง
จูโจม ออกเป็น ประกายเส้น สายยาวเหยียด ถึงกับใช้ไม้
ตายผลาญวิญญาณออก

สี่กระบวนท่าผลาญวิญญาณ เป็นยอกวิชาไว้
ผู้เทียมทาน แม้แต่ผู้วิเศษพรากอค์ก็ยังต้องจบชีวิตไป
อานาปนันว่าเกรียวกราดรุนแรงสุดแสน แม้อยู่ในไถ่
น่ายังไม่ลดทอนลง

เบ้งกเล้งแม้อูโจม ในตอนหลัง แทบบรรลุถึงก่อน
ประกายขลุ่ยกรีดผ่านทรวงอกประมุขมอสุรภูตพรายไป
กระแทกกระเทือนอวัยวะภายในมันได้รับบอบช้ำ เรือน
ร่างลอยตะลิวไปด้านหลังอย่างเสียหลัก

แต่ทว่าพลังฝ่ามือของมันก็กดมันใส่ร่างเบ้งกเล้ง
จนเลือดลมโคจรไม่สะดวก แต่ยังข่มกลืนไว้ไม่แสดง
ออกทางสีหน้า

ประมุขมอสุรภูตพราย คิดโคจรลมปราณรักษา
บอบช้ำ แต่ยามกะทันหันไม่สามารถรักษาอาการของ
ตัวเองได้ ต้องขบคิดขึ้น

“เราในยามบอบช้ำ มีอากาศสูสไป สมควร
กลับขึ้นไปสมทบกับประมุขวังสารพัดพิษ ผนึกกำลังกัน
จูโจมช่วงชิงกล่องทอง เด็กน้อยขอเพียงชนสู่ผิวน้ำ
ก็ต้องถูกกลืนมรมเสียชีวิตแน่นอน !”

พอได้คิด กล้ากล้าอาการบอบช้ำ ถีบเท้าเหวก
พุ่งขึ้นไปเบื้องบนทันที

เหล่าหัวหน้าถารอบบริเวณ พอเห็นผู้เป็นประ-
มุขปลิดตัวถ่างออย ก็ไม่ยู่สับไป ติดตามชนสู่ผิวน้ำ
ด้วย

เบ้งกเล้งแลเห็นมอสุรภูตพรายล้วนถอนกำลัง
จากไป จึงกวาดตาไปรอบข้าง ก็ไม่พบพานร่องรอย
ของพวกนิกายภูษิตทองเช่นกัน

ที่แท้ประมุขนิกายภูษิตทองพอเสียชีวิต เหล่า
บริวารที่หลงเหลือไหนเลยกล้ายู่สับไป ชิงหลบหนี
จากไปก่อนแล้ว

ในยามนั้นเบ้งกเล้งรู้สึก ร่างกายอึดอัดไม่ปลอด
โปร่ง ที่แท้ตนแม้ใช้วิธีโคจรกำลังภายใน ระบายลม
ปราณออกทางขุมขน แต่เนื่องจากปีศาจกลืนลมหายใจ

เป็นเวลานาน กอปรกับกระแสน้ำในบึงมังกรพิษเย็น
เยียบติดสามัญ ตอนนั้นจึงแทบไม่อาจทนทานรับได้

เบ๊เง็กเล้งสองเท้าถีบสายน้ำ คิดแหวกฟุ้งกายขึ้น
ไป แต่แล้วนึกใจคิดขึ้น

“ประมุขขุมสุรรุทพรายช่วงชิงกล่องทอง ในไถ่
น้ำไม่สำเร็จ ย่อมต้องรอช่วงชิงอยู่บนฝั่งร่วมกับประมุข
วังสารพัดพิษ มีหน้าข้าเราเมื่อใดครอบครองกล่องทอง
กันนับเป็นเป้าหมายของมวลหมู่อสุร หากมั่นใจขึ้นไปใน
ตอนนั้น ย่อมต้องถูกกลุ้มใจจนทำร้าย”

ดังนั้นล้มเลิกความคิดอย่างกะทันหัน กวาดสาย
ตามองไปรอบกายตลบหนึ่ง

หากคิดไม่ว่าการมองคราน กลับพบเห็นสภาพ
อันพิสดารประหลาดตาสิ่งหนึ่ง

ที่แท่มุมหนึ่งของกันบังเป็นโชดหิน ที่เว้าลึกเข้าไป
ไป หินผาสะอาดสะอาด กลับปราศจากหยาดน้ำแม้
สักหยดเดียว

เบ๊เง็กเล้งตื่นตื่นสงสัยอย่างใหญ่หลวง สถานที่

นั้นท่าเลหาไถ่สูงจากระดับน้ำ ตามเหตุผลสายน้ำสม
ควรท่วมทันเข้าไป ไฉนกลับแห้งผาก ?

ท่ามกลางความสงสัยใคร่อยากรู้ จึงแหวกว่าย
ตรงไปอย่างรวดเร็ว

เมื่อมาถึงโชดหินส่วนที่เว้าลึกเข้าไป จึงพบว่า
ภายในกลับเป็นถ้ำธรรมชาติแห่งหนึ่ง บนเพดานถ้ำมี
หินย้อยลักษณะประหลาดกลื่อนกลาด ปราศจากหยาด
น้ำและฝุ่นละอองแม้แต่หยดน้อย

เบ๊เง็กเล้งพอก้าวลงเหยียบยาพนธำ แลเห็นเสื้อ
ผ้าที่สวมใส่เปียกชุ่มโชก ดังนั้นเปลื้องออกบิดน้ำจน
แห้ง พร้อมกับสูดลมหายใจลึกๆ โคจรลมปราณไป
รอบกายตลบหนึ่ง

ตลอดเวลาที่ดำรงสืบมังกรพิษ เบ๊เง็กเล้งต้อง
ปิดกลั้นลมหายใจ เฝ้านึกกับการต่อสู้อย่างตึงเครียด ยามนี้
พอโคจรลมปราณ สติสัมปชัญญะค่อยคึกคักขึ้น

เมื่อรวมรังคมปราณคืนสู่จตุณย์ สวมใส่เสื้อผ้า
ลงบนร่างดั้งเดิม จึงเริ่มกวาดตาสำรวจสภาพภายในถ้ำ

พลันเห็นเบืองบนเพดานถ้ำฝังไข่มุกโตเท่าไข่นก
พิราบเม็ดหนึ่งเปล่งประกายสดใสเรืองรอง อำนวยแสง
สว่างต่อภายในถ้ำ

เบ้เง็กเล้งเคยอยู่ร่วมกับ จอมปราชญ์แดนดินใน
หุบเขามรณะระยะหนึ่ง ได้เห็นอณูมณีนี้อำนาจต่าง ๆ
ยามนตองคำนึงขึ้น

“หรือนี้เป็นไข่มุกกันน้ำอันวิเศษสุด ดังนั้นกระ-
แส่น้ำในบึงมังกรพิษจึงไม่อาจไหลซึมเข้ามา ดูจาก
ลักษณะของไข่มุก กลับใหญ่โตอย่างที่ไม่เคยพบมา
ก่อน”

พริบตา นั้น พลันนึก คิดถึงปม ปัญหาหนึ่ง ขึ้นมา
ไข่มุกกันน้ำนั้นยอมไม่ฝังอยู่บนเพดาน ถ้ำตาม ธรรมชาติ
หากแต่เป็นการกระทำของมนุษย์

หรือว่าสถานที่นั้นมีผู้คนพำนักอยู่ ?

เบ้เง็กเล้งพอได้คิด บังเกิดความคิดหมายล่า
ถอยจากไป แต่ทว่าเบืองนอกเป็นสายน้ำสดยะเยียบ
พร้อมกันนั้นหากแหวกว่ายขึ้นไป ก็ต้องเผชิญกับการ
จู่โจมจากมวลหมู่สัตว์ ไม่อาจขึ้นไปในตอนนั้น

อีกประการ สภาพที่ปรากฏแก่สายตา สร้างความ
กลางแกล้งสงสัยแก่เบ้เง็กเล้งอย่างยิ่งยวด ดังนั้นก็สืบ
เสาะไปมาให้รู้แน่

ขณะขบคิด ก้าวย่างไปตามสภาพภายในถ้ำ

เพราะเพื่อป้องกันเหตุสุดวิสัย เบ้เง็กเล้งจึงซุก
กล่องทองและขลุ่ยผลาญวิญญาณไว้ในอกเสื้อ เกร็ง
กำลังภายในใส่สองแขน ตระเตรียมรับการจู่โจมทุก
ขณะจิต

หากาคไม่ว่าพอลดเลี้ยวโค้งมา ถึงกับตะลึงลาน
กับที่ไป

บทที่ ๓๕

ปรากฏการณ์ประหลาด

เบองหน้าสายตา เป็นประตูเหล็กบานหนึ่ง
ก่อสร้างปิดกันทางเดินอย่างสนเชิง

เบ้งกเล้งชะงักเท่าลง คำนึงในใจ

“ดูจากสภาพการณ์ ประตูเหล็กบานนั้นคง
เป็นปากทางเข้า หรือหลังประตูของดินแดนเร้นลับ
แห่งหนึ่ง แต่เราจะผ่านเข้าไปอย่างไร?”

ขบคิดถึงตอนนั้น ยื่นมือไปผลักดันประตู-
เหล็กคราหนึ่ง

น. นพรัตน์

๑๕๕๑

รู้สึกว่ประตูเหล็กแข็งเกร่งยิ่ง ไม่ขยับเขยื้อน
แม้แต่น้อย

ทันใด เหลือบแลเห็นขอบประตูเหล็กปรากฏวง
กลมอยู่หนึ่ง มิทราบเจาะชนด้วยเจตนาใด

เบ้งกเล้งชมวดควกรุ่นคิดขึ้น

“หรือรูวงกลมนี้เป็นปุ่มกลไกเปิดประตูเหล็ก?”

พอได้คิด ล้วงมือไปในอกเสื้อ หยิบพู่กันทอง
ออกมา สอดเข้าไปในรูวงกลมนั้น

สอดเข้าไปเพียงเล็กน้อย พู่กันทองก็ติดขัดขึ้น
ไม่สอดคล่องกับรูวงกลมนั้น ประตูเหล็กก็ปราศจาก
สิ่งผิดปกติใด ๆ

เบ้งกเล้งบังเกิดความผิดหวังขึ้น ถึงพู่กันทอง
มา เมื่อทดสอบดูไม่เป็นผล ก็มีทราบจะกระทำอย่างไร
ต่อไป

เบ้งกเล้งยื่นเชือกเข็มเขาไปชั่วขณะ จากนั้นฉุก
คิดขึ้น

“พู่กันทองเมื่อสอดเข้าไปไม่ได้ โยไม่เปลี่ยน
ใช้ขลุ่ยผลาญวิญญานดู?”

ดังนั้นแล้วขลุ่ยผลาญวิญญาณออกมา สอดใส่
รูวงกลมนั้นอย่างแน่นหนา

มีภาตรูวงกลมนั้นสอดคล้องกับลักษณะของขลุ่ย
จนตัวขลุ่ยสอดลึกเข้าไปเกือบตลอดทั้งเลา

ครั้น !

ลุ่มเสียงผิดปรกติพลันดัง ประทุเหล็กบานนั้น
ขยับเคลื่อนไหวในบัคคด

เบ๊เง็กเล้งสะท้านใจบูบ รีบดึงขลุ่ยผลาญวิญ-
ญาณกลับมาซุกเก็บไว้ แลเห็นประทุเหล็กเลื่อนไปยัง
ด้านข้าง เผยออกเป็นช่องหนึ่ง

เบ๊เง็ก เล้งคึด ไม่ถึง ว่า ขลุ่ยผลาญวิญญาณ กลับ
สอดคล้องกับรูวงกลม ยามกะทันหันกลับงงนิ้วบูบใหญ่

ประทุเหล็กนั้นจมหายเข้าไปในผนังด้านข้างแล้ว
หลังประทุเป็นทางอุโมงค์สายหนึ่ง ทอดยาวเหยียดตรง
ไป มีทราบสิ้นสุดในที่ใด

ในยามนั้นปมปริศนาหลายหลากพลัน ประดังขึ้น
สู่ห้วงสมอง

นี่เป็นสถานที่ใด ?

ภายในมีผู้ใดพำนักอยู่ ?

ตลอดเส้นทาง อุโมงค์ สายยาว เหยียดตื้น ซุกซ่อน
อันตรายใดหรือไม่ ?

แต่ทว่าความสงสัยใคร่อยากรู้กำเริบขึ้นอย่างรุนแรง
ดังนั้นตัดสินใจสาวเท้าเข้าไป

เบ๊เง็กเล้งอดใจสะท้านหวั่นไหวมิได้ ไม่สามารถ
คาดคะเนว่าจะมีเหตุการณ์ใดอุบัติขึ้น

ผ่านเข้าไปประมาณสิบวา ทันใด

กระแสเสียงอันยาวนานเสียงหนึ่งพลันดังมา

“สถาน^{๑๕๖}ทนบดตาย ผู้^{๑๕๗}ล่วง^{๑๕๘}ล่าตองตาย !”

เบ๊เง็กเล้งสะท้านทั้งร่าง ชะงักฝีเท้า ขบคึด
ในใจ

“ที่นี้มีผู้คนพำนักจริง ๆ”

ดังนั้นส่งเสียงไปว่า

“ผู้เยาว์ของบุญ^{๑๕๙} ล้มคึดใคร่พบเจ้าของสถาน^{๑๖๐}ที่นี้

ความจริงเบ๊เง็กเล้ง สมควร ประกาศ ชื่อนายาไป

แต่เกรงว่าเจ้านายมราชพุกันทองจะสร้างความขุ่นข้องใจ
แก่ฝ่ายตรงข้าม ดังนั้นเรียกตัวเองเป็นผู้เยาว์ของบุญลิม

หากาคไม่ว่าหลังจากส่งเสียงไป เน้นนานให้หลัง
ยังปราศจากสัมผัสเสียงตอบมา

ดูท่าที่เจ้าของสถานที่นั้นกักกันอาคันตุกะผู้มาเยือน
ไม่อนุญาตให้ผู้ใดล่วงล้ำ

เบ๊เง็กเล้งพลันสาวเท้าสปีไป รุดหน้าไปอีกสปี
- วายังคงไม่พบพานร่องรอยผู้คน

ตลอดร่ายทางเงียบสงัดนั้น มีแต่เสียงฝีเท้าดัง
ซ้ำซ้ำของตนกลับเป็นบรรยากาตที่บีบคั้นจิตใจผู้คน

เบ๊เง็กเล้งออกไหวหวนพรวนใจมิได้ แต่ภายใต้
ความคลางแคลงสงสัย ยังคงสปีเท้าต่อไปอย่างระมัด
ระวัง

“หยุดไว้!”

เสียงทวาดพลันดัง กึกก้องดุจสนับทึบฟ้าดลง

เบ๊เง็กเล้งชะงักเท้าลง เฟ่งตามองไปเบื้องหน้า
กลับไม่พบพานเงาร่างผู้คน

เสียงทวาดดังชนที่เบื่องหน้าชัด ๆ รับรองไม่ผิด
พลาดเด็ดขาด นับว่าประหลาดแท้

“เด็กรายกาจ ไม่มีดวงตางอกเงยหรือ?”

เบ๊เง็กเล้งกวาดตาไปยังต้นเสียง ถึงกับสะท้อนใจ
อย่างรุนแรง แลเห็นชายชราร่างเตี้ยเล็ก สูงไม่เกิน
สี่เชียวผู้หนึ่งยืนแนบชิดกับผนังชายชราหน้าปากกว้างใหญ่
จมูกงุ้ม หน้าค้ำมะเมื่อมไร้นวดเครา ผมเผ้าบน
ศีรษะกลับเป็นสีขาวโพล่ง กำลังเบ่งตาโปนโตปาน
กระดิ่งเข้มนมองมา

“เด็กน้อยนั้นเข้ามาได้อย่างไรกัน นับเป็นปัญหา
น่าสงสัยนัก”

สัมผัสเสียงกลับดังมาจากอีกทิศทางหนึ่ง เบ๊เง็กเล้ง
พอเบือนหน้ามองไปต้องสุกหลมหายใจเข้าไปอย่างหนาว
เหน็บ

นั้นเป็นชายชราร่างเตี้ยเล็กอีกผู้หนึ่ง ยืนหยดอยู่
ข้างผนัง มีสารรูปแจกเช้นกับคนทางด้านนั้น เพียงแต่
โบหน้ากลับเป็นสีขาวสะอาด

สี่สรวหนึ่งคำหนึ่งขาว นับว่าขัดแย้งกันอย่าง
รุนแรง

เบ๊เง็กเล้งประสานมือกล่าวไป

“สองท่านมีคำเรียกหาว่าอะไร?”

ชายชรา หน้าดำคล้ำ กล่าวกับ ชายชรา หน้าขาว
สะอาค

“น้องเรา จะจัดการมันอย่างไร?”

ชายชรา หน้าขาว สะอาค กล่าวอย่างเฉื่อยชา

“ฆ่าทิ้งไปเถอะ”

ชายชรา ร่างดำเตี้ยทงสอง กลับไม่เห็นเบ๊เง็กเล้ง
อยู่ในสายตาแยแสสนใจ

เบ๊เง็กเล้งหาได้ถือสา กล่าวว่า

“สองท่านคงเป็นเจ้าของสถานที่?”

ชายชรา หน้าขาว สะอาค ตะเบ็งเสียงหัวร่อฮาฮา
ส่งเสียงตังกึกก้อง

“เจ้าของสถานที่? เราสองพี่น้องทำหน้าที่เฝ้า
รักษาแทน”

ชายชรา หน้าดำคล้ำ แค้นเสียงอย่างเย็นชา กล่าว
ว่า

“น้องเรามีต้องกล่าววาจาไรสารกับมัน ลงมือ
เถอะ”

เบ๊เง็กเล้งกล่าวเสียงราบเรียบ

“ข้าพเจ้าผ่านมาโดยบังเอิญ คิดใคร่พบเจ้าของ
สถานที่นี้ เพื่อรับทราบคำแนะนำสั่งสอน ขอรบกวน
สองท่านรายงานสักคำด้วย”

ชายชรา หน้าดำคล้ำ แค้นเสียงว่า

“รันทาที่ตายหรือ?”

“ข้าพเจ้าเพียงคิดใคร่พบสักครา”

“สถานที่นั้นปิดตาย ผู้ลงล่าต้องตาย เจ้าคงได้คน
แล้ว?”

“ได้ขึ้นแล้ว”

“อย่างนั้นโยไม่ไห้หวักลับไป?”

“สองท่านไม่อาจรายงานสักคำหรือ?”

“เจ้าของสถานที่นั้นไม่พบคนแปลกหน้าใด ๆ ทั้ง

สิ้น”

เบ้เง็กเล้งแลเห็นชายชราว่างเตี้ยเล็กทงสองลวัน
ถือคานไร่เหตุผล ยามอับจนปัญญาได้แต่กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าปฏิบัติตามกฎระเบียบของวงนักร้องทุก
ประการ....”

ชายชราหน้าขาวสะอาดแผดเสียงหัวร่อกล่าวว่า
“เด็กน้อย เจ้าบุกเข้ามาซัดๆ กลับว่ากล่าวอย่าง
เลิกลอยคว้ย”

“ตอนที่ข้าพเจ้าเข้ามาได้ส่งเสียงขอเข้าพบ”

“ได้รับอนุญาตหรือ?”

“แต่ก็ไม่ได้รับคำปฏิเสธ”

“การมคมกล้านัก เด็กน้อย สถานที่นี้มีใช้ดิน-
แดนวงนักร้อง ไม่เคารพตามกฎระเบียบของวงนักร้อง”

เบ้เง็กเล้งรู้สึกว่หากวนกลับในตอนนั้น ออก
จะไม่ยินยอมอย่างยิ่ง แต่มีทันทล่าวกระไร ชายชรา
หน้าดำคล้ำก็กล่าวว่า

“เด็กน้อย เจ้ามีเพียงชีวิตเดียว อย่าได้นำมา
ทิ้งไว้ในที่นรกอะ”

เบ้เง็กเล้งอดมิโทสะครุ่นมิได้ แดกคั้นไปว่า

“หรือท่านมีถึงสองชีวิต จึงกล้าเอ่ยปากคุกคาม
คน”

ชายชราหน้าดำคล้ำกระซอกเสียงว่า

“เด็กร้ายกาจ บังอาจกล้าก้าวร้าวเรารู้เฒ่า....”

ชายชราหน้าขาวสะอาดถลันวูบมา ขวางหน้าเบ้-
เง็กเล้ง หัวร่อเซอะซะกล่าวว่า

“ตัวกู (พี่ใหญ่) ให้เราจัดการมัน”

ในเสียงว่ากล่าว ร่างเตี้ยเล็กดีดปราดมาเบื่อง
หน้า ยกมือขวาขึ้นกวักวูบ

เบ้เง็กเล้งมีทันทมีความคิดใดวาบขึ้น กรงเล็บ
ข้างหนึ่งก็ตะกุ่มมายังใบหน้า สร้างความตื่นตระหนก
สุดแสน ถลันเบี่ยงไปด้านข้างตามสัญชาตญาณ

ชายชราหน้าขาวสะอาดไม่ทันจะถลันลง ก็ตะ-
กุ่มใส่เป็นคำรบสองด้วยระดับความเร็วเฉียดประกายไฟ

วิชาฝีมือเยี่ยมนี้ นับว่าบรรลุถึงจุดสุดยอดแล้ว!

เบ้เง็กเล้งพลันใช้ตัวเบาท้องนภาพุ่งกายขึ้นกลาง
อากาศ หลบเลี่ยงจากท่วงท่าตะกุ่มอย่างหวุดหวิด

ด้านหลังแว่วสุมเสียงดังว่า

“ดูไม่ออกว่าเจ้ากลับมียุท่าสองท่า”

พุกันยมราชเห็นพระแสงพลองอันหนักหน่วงคู่ขุนเขา
ถล่มลงชุมหนึ่งกดทับมายังกลางหลัง

เบ้เง็กเล้งไม่ทันยืนหยัคมั่น มีอาลัยมสภาวะหลบ
เลียง ถังน้ำร่างชวนเซถลาไปเบื่องหน้าเจ็ดแปดเขี้ยว
พอเหลียวควับมองไป ผู้ล่องมือกลับเป็นชายชราหน้า
คำกลานัน

เบ้เง็กเล้ง เลือดลม พลุ่พลุ่ บันบัวน เล็กน้อย
ต้องกระซอกเสียงว่า

“สองท่านคุกคามคนไปแล้ว”

ชายชราหน้าขาวสะอาดทวาดว่า

“คุกคามคน? ต้องการชีวิตของเจ้าต่างหาก”

ยอร่างลงผลึกฝ่ามือออก พลุ่ฝ่ามือทะลักทลาย
ออกดังครืนครืนสะท้านหู

เบ้เง็กเล้งสำนึกว่ามีทางหลบรอดได้ ถังน้ำ
สองเท้าปักหลักมั่น ผนึกลมปราณขึ้นถึงลิบส่วน กระ-
แตกฝ่ามือทั้งสองข้างไป

เสียงระเบิดอันกึกก้องพวยพุ่งผ่านพ้น ปลายพลังก

แตกทะลักออกรอบข้าง ทั้งสองฝ่ายพากันถอยกายไป
คนละหนึ่งก้าว

ชายชราหน้าขาวสะอาดร้องเสียงพิกัด

“สมใจนัก”

ชายชราหน้าดำคลากส่งเสียงกล่าวว่า

“ถูกต้อง อย่าเพิ่งปลิดชีวิตมัน เราสองต้อง
จู่โจมกระหน่ำจนพึงพอใจเสียก่อน”

เบ้เง็กเล้งยังไม่เบ้เง็กเล้ง กล่าวอีกว่า

“เด็กน้อยรับฟังไว้ เราสองคือเฮ็กแป๊ะนอไก่อ
(สองประหลาดดำขาว) ทำหน้าที่พิทักษ์สถานที่นี้
เจ้าเล่า?”

เบ้เง็กเล้งกล่าวว่า

“ในวงนักเลงเรียกหา ข้าพเจ้าเป็น ยมราช พุกัน-
ทอง”

“ยมราชพุกันทอง? เจ้าใช้พุกันเป็นอาวุธ?”

“สามารถกล่าวเช่นนั้น แต่สำหรับกับสองท่าน
ยังไม่จำเป็นต้องใช้พุกันไป”

ตัวประหลาดขาวสอคำขึ้น

“มีความหมายนัก ตัวกอ ท่านถอยห่างไป”

“อย่าลืมละเวนให้เราสักทำสองทำด้วย”

“ตกลง”

ตัวประหลาดคำพลันถอยปราศห่างจากวง จัปตา
จ้องมองมาอย่างจจจ้อ

ตัวประหลาดขาวไขว้สลับสองมือ กล่าวว่

“เด็กน้อย ป้อนกระบวนท่ามา”

เบ๊เง็กเล้งรู้สึกหัวร่อมืออกร่องให้มิได้ แต่ในใจ
บังเกิดความรู้สึกตื่นตัวเต็มที่ รู้สึกว่าตัวประหลาดทั้งสอง
มีพลังการฝึกปรือไม่ต่ำทราวม ทั้งสองเรียกตัวเองเป็น
ผู้พิทักษ์สถานที่ อาจบางที่ยังมีนายเหนือ อย่างนั้น
สถานการณ์อันเลวร้ายยังรอคอยอยู่เบื้องหน้า

ขณะขบคิด ปากก็กล่าวไป

“ข้าพเจ้าหาได้เร่งรัดมาเพื่อปะทะหักหาญไม่”

ตัวประหลาดขาวกล่าวว่า

“เจ้าหากมีกล้างมือ ก็อัฐวินิบาตกรรมเถอะ”

“อัฐวินิบาตกรรม?”

“มิผิดแม่แต่น้อย เยี่ยงนี้จะหมดจดกว่าบ้าง”

เพลิงโทสะที่ถูกเบ๊เง็กเล้งสะกดกลืนไว้ ถูกกระ
ตุ้นจนลุกฮือโหมขึ้น คำนึงในใจ

“เรามีเชื่อว่าอาศัยพลังการฝึกปรือของตัวเอง
ไม้อาจโค่นสองประหลาดคำขาวเบื้องหน้าลงได้”

ยามนั้นบังเกิดความคิดใคร่เอาชนะขึ้นอย่างรุนแรง
กล่าวว่า

“ประกระบวนท่าออกจะเปลืองเวลาไป พวกเรา
หกล้างฝ่ามือกันเป็นไร?”

“หกล้างฝ่ามือ?”

“ถูกต้อง พวกเราหกล้างฝ่ามือกันอย่างตรง ๆ
รอบละสามฝ่ามือ”

“นับว่าสมอยากจริง ๆ ตกลงกันตามนี้”

“แต่ที่ว่าข้าพเจ้ามีเงื่อนไข”

“เงื่อนไขใด?”

เบ๊เง็กเล้งเลิกคิ้วเรียวงามกล่าวว่า

“หากแม่นข้าพเจ้าได้ช่วยด้วยโชคช่วย ต้องการ

พบผู้ดูแลสถานทันสักรา”

“ต้องการพบผู้ดูแลสถานทัน?”

เบ้งเง็กเล้งเข้าสู่สถาน^{๗๕}ที่ใดไรเจตนา กลับพบ
พานสองประหลาดคำขาวซึ่งมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม พลอย
กระตุ้นเอาความสงสัยใจ คิดใคร่ทราบสภาพความเป็น
อยู่ของสถาน^{๗๕}ที่นั้นดังนั้นผวกศีรษะกล่าวว่า

“ถูกแล้ว”

“ก็ได้อะ หากแม่นเจ้ายังมีชีวิตอยู่”

“ข้าพเจ้าหากพ่ายแพ้ จะล่าถอยกลับไป....”

“เด็กน้อย ในสถานการณ์^{๗๕}เช่นนี้ เจ้าคาด
ว่าสามารถกลับออกไปได้หรือ?”

“วาทะของท่านออกจะกล่าวเร็วกว่าเหตุไป”

ตัวประหลาดคำกล้ายไม่อาจจ론ทนหรือ ร้องว่า

“น้องเราต้องมีพร้าไฟไป รีบลงมือเถอะ จด
จำไว้ด้วยว่ายังมีเราด้วย อย่าได้ปลื้มชีวิตของมันไป”

ตัวประหลาดขาวเบือนหน้ามากล่าวว่า

“เด็กน้อยในเมื่อเป็นฝ่ายเสนอวิธีการ ก็จูโจม
มาเถอะ”

เบ้งเง็กเล้งทราบว่ามีอาจไม่ต่อสู้กัน มีหน้า^{๗๕}ซ้ำ
จะต้องหักโหมเอาชัย หาไม่ทุกสรรพสิ่งเป็นอันล้มเลิก

ไป ดังนั้นมีเอ่ยปากกล่าววาจาอีก ผนึกกำลังภายใน
ทุ่มเทใส่สองแขน ผลักดันไปยังเบื้องหน้า

ตัวประหลาดขาวก็สะบัดฝ่ามือออกอย่างว่องไว

เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว ทั้งสองฝ่ายสายร่าง
โงนแง่นไปมา

ตัวประหลาดขาวทวาท้องร้องขึ้น ชิงจูโจม
ฝ่ามือทั้งสองออก

แทบเป็นวินาทีเดียวกันเบ้งเง็กเล้งก็กระแทกฝ่า-
มือไป

โครม!

ทั้งสองถอยกายไปคนละหนึ่งก้าว ตัวประหลาด
คำที่ค้ำข้างกล่าวเสียงเย็นชา

“น้องเรา เด็กน้อยนี้มีอาจคู่แค้น หากไม่ทุ่ม
เทอย่างสุดกำลัง เกรงว่าท่านยากจะได้ชัยชนะ”

ตัวประหลาดขาวทวาทว่า

“รับฝ่ามือที่สาม”

ร่างเตี้ยเล็กย่อลง อารมณ์ที่สว่มใส่พองโตราว
กับถูกลมพัด ฝ่ามือทั้งสองข้างก็ใหญ่โตขึ้นเกือบเท่าตัว
กดกระแทกใส่เบ้งเง็กเล้งอย่างตรง ๆ

เบ้เง็กเล้งใจหายวาบ เกร็งลมปราณลาฟ้าชน
ไขวสลับสองมือเข้าปิดป้องต้านรับ

เสียงระเบิดกังขึ้นอีกครา ผมเผ้าและชายเสื้อ
ของตัวประหลาดขาวพลวปลิวไสว เบ้เง็กเล้งก็ส่าย
ร่างโง่งนงไปมา แต่ในที่สยดยืนหยดกับที่ได้

ตัวประหลาดดำกระโดดปราดเข้าสู่วงต่อสู้ กล่าว
ว่า

“เด็กน้อย ยังมีเรอีกผู้หนึ่ง”

เบ้เง็กเล้งบังเกิดความฮึกเหิมเปี่ยมล้น กล่าวว่า
“ยินดีต้านรับ”

ตัวประหลาดดำแค้นเสียงกล่าวว่า

“หากมิใช่ตกลงว่าจะหักล้างฝ่ามือกัน เราผู้เผ่า
พอลงมือก็ปลิดชีวิตเจ้าได้”

“คุยเชื่องอีกโชนัก”

“เจ้าต้องการทดสอบดูหรือไม่?”

“หากเมื่อนั้นท่านไม่อาจปลิดชีวิตข้าพเจ้าในครา
เดียวเล่า?”

“เล่าสู่จะอัศวินบาตกรรม”

เบ้เง็กเล้งกล่าวว่า

“นั่นกลบมิต้อง- เพียงให้ผู้ดูแลสถานที่นั้นออกมา
พบหน้าก็ใช้ได้แล้ว”

“แต่เจ้าต้องตายแน่นอน”

“ให้ความจริงพิสูจน์ยืนยันเถอะ”

ตัวประหลาดดำรังมือทั้งสองขึ้น พริบตาต่อมา
ฝ่ามือทั้งสองข้าง ก็แปรเปลี่ยนเป็นสีดำนวลประดุจหมึก
ทาสาดประกายเจิดจ้าโชติช่วง เป็นที่น่าแตกตื่นสะท้าน
ขวัญ!

ตัวประหลาดขาวส่งเสียงขึ้น

“เด็กน้อย เจ้าต้องตายในสภาพเลือดเนื้อแตก
เหลว”

เบ้เง็กเล้งมีทราบนฝายตรงข้ามคิดใช้วิชาฝ่ามือโค
แต่จะอย่างไรย่อมมิอาจแสดงความฉลาดเฉลียว ดังนั้น
ผนึกลมปราณขึ้นถึงขีดสุด ตระเตรียมรับการจู่โจมที่
หนักหน่วงสุดหยั่งกาต

ตัวประหลาดดำบนร่างถูกปกคลุมด้วยหมอก
ควันชั้นหนึ่ง แทบไม่อาจเห็นเค้าหน้าชัดเจน

เบ้เง็กเล้งขบกรามแนบแน่น ฝ่ามือทั้งสองรองขึ้น
บ้องอก หน้างามสง่าเคร่งเครียดสำรวจ

“เพี้ย”!

ตัวประหลาดคำทวาดสุตเสียง คั่นฝ่ามือทั้งสอง
ออกไป ประกายสีคำสองสายโถมทะลักใส่เบ้เง็กเล้ง
ทันที

เบ้เง็กเล้งใจเขม็งตึงเครียด กระแทกฝ่ามือทั้งสอง
ไปสุตกำลัง

พลังฝ่ามือเบ้เง็กเล้งหนักหน่วงตุ้บพะเนินเหล็ก-
พันซัง พอปะทะกับประกายสีคำสองสายบังเกิดเสียง
ระเบิดสะท้านแก้วหูแทบแตกทำลาย ปลายพลังทะลัก
ออกรอบข้างอย่างรุนแรง

เบ้เง็กเล้งต้องเซตึงตึงถอยไปสามก้าว ใบหน้า
แปรเปลี่ยนเป็นซีดเผือดเล็กน้อย

ส่วนตัว ประหลาดคำส่งเสียง หอบ หายใจอย่าง
เหน็ดเหนื่อย แว่วสีคำบนใบหน้าสลายกลายเป็น ทำที่
ท้อแท้อดโรยยิ่ง

ดูจากสภาพการณ์ พลังการฝึกปรือของมันเป็น

รองเบ้เง็กเล้งมากนัก แต่คราครั้งกลายรวมรังม
ปรานประคามีไข่ออกไป ตั้งนั้นจึงเสื่อมสูญเร็วแรง
ไปมากมาย

เบ้เง็กเล้งกัดฟันสืบเท้ามาเบี่ยงหน้า ยืนหยัดใน
ในตำแหน่งเดิม กล่าวว่า

“ท่านมีวาจาใดจะกล่าว?”

ตัวประหลาดชาวที่ซุ่มอยู่สี่หน้าเปี่ยมแววแตก-
ตื่น ผลการต่อสู้เห็นว่าเหนือความคาดหมายของมันนัก

ตัวประหลาดคำหอบหายใจไม่หยุดยั้ง ยาม
กะทันหันมีอากล่าววาจาได้

ตัวประหลาดชาวทวาดก็องว่า

“ตัวกอ ให้เราจัดการมันเอง”

ทันใด สัมผัสเสียงอันสดใส่เย็นชาเสียงหนึ่งพลัน
ถึงชน

“หยุดมือ!”

บทที่ ๗๖

วาสนาบ้นดาล

สองตัวประหลาด ดำขาวหน้าแปรเปลี่ยนไป
เบือนหน้ากลับไปยังทิศทางที่มา

เบ้เง็กเล้งกวาดตามองไป แลเห็นเงาร่าง
อ่อนแอเ็นสายหนึ่ง มีทรายนหยดอยู่กึ่งกลาง
ทางตั้งแต่เมื่อใด

ผู้มาเป็นสตรีชุดเขียวสมณะ ดูจากรูปลักษณะ
อยู่ในวัยกลางคนเท่านั้น สองตาสาดประกายวาว
แวบจบจ้องมองมายังเบ้เง็กเล้งเขม็งนิ่ง

น. นพรัตน์

๑๖๑๑

เบ้เง็กเล้งข่มจิตใจประสานมือกล่าวว่า

“ผู้อาวุโสเป็นเจ้าของสถานที้นักระมัง?”

สตรีกลางคนชุดเขียวกล่าวเสียงเย็นชา

“ผู้ก่อสร้างสถานที้นั้นบุญไปนานแล้ว”

เบ้เง็กเล้งส่งเสียงทงอ้อ บังเกิดความผิตหวัง

เล็กน้อย กล่าวว่า

“อย่างนั้นท่านคือ....”

“เราแจกเงินสองตัวประหลาดดำขาว เป็นผู้
แลรักษาสถานที้นั้น”

หยุดเล็กน้อยแล้วเอ่ยสืบท่อ

“ท่านสามารถหักล้างฝ่ามือกับ ตัวประหลาดขาว
ท่านรับไม่ตายจากตัวประหลาดดำได้ นับเป็นยอดฝีมือ
รุนแรงว้าวอย่างแท้จริง”

เบ้เง็กเล้งพอฟัง ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามลอบเร้น
มาถึงที่เกิดเหตุตั้งแต่แรกแล้ว ยามนั้นรีบกล่าวว่า

“ชมเชยไปแล้ว”

สตรีกลางคนชุดเขียวหน้าเคร่งเครียดลงกล่าวว่า

๑๐๒

“เมื่อเป็นเช่นนั้น เราก็คิดใคร่รับทราบฝีมือของท่านบ้าง!”

“นี่...ข้าพเจ้าไหนเลยกล่าว”

“ระวัง รับฝ่ามือ!”

ในเสียงว่ากล่าว ฝ่ามือผู้ต่อสลับพัดออกอย่างฉิวเฉียดพลว ฑูเดิน ๆ คล้ายปราศจากกระแสน้ำล้นแฝงอยู่

แต่ทว่าเบ๊เง็กเล้งสำนักทราบดี นี่เป็นแนววิชาอ่อนหยุ่นเยียบ พอเผชิญกับพลังต่อต้าน ก็จะแผ่อาณาพอกทันที ดังนั้นมีกล้ำประมาทเดินเลื้อ เกื้องลมปราณล้ำฟ้าขึ้นสลับออกต้านปะทะ

เงาร่างสองสายสัมผัสวูบก็แยกย้ายจากกัน สตรีกลางคนชุดเขียวสีหน้าปรากฏแววตื่นตะลึงหนึ่งกล่าวว่า

“นับว่ามีพลังการฝึกปรือลึกล้ำจริง ๆ ฑูทำต้องใช้อาวุธเข้าหักล้างกัน จึงพิสูจน์ผลแพ้ชนะได้ แสดงอาวุธของท่านออกมาเถอะ”

เบ๊เง็กเล้งขบคิดเล็กน้อย แล้วล้วงขลุ่ยผลาญวิญ-

ญาณจากอกเสื้อ กรัดเป็นรูปครึ่งวงกลมที่เบื้องหน้า กลืนเสียงหวัดหวิวพลันตึงกังวานออก

“ขลุ่ยผลาญวิญญาณ!”

“เป็นขลุ่ยผลาญวิญญาณ!”

สตรีกลางคนชุดเขียว และสองประหลาดดำขาวพากันร้องโพล่งขึ้น สีหน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง

เบ๊เง็กเล้ง กวาดตาผ่าน ใบหน้าทั้งสาม แวบหนึ่งแลเห็นฝ่ายตรงข้าม ล้วนมีสีหน้าแตกตื่น ตระหนก พลุ่พล่านปีติ ประกายตาหกลายจับจ้องมองมาที่ขลุ่ยผลาญวิญญาณเป็นจุดเดียว

สตรีกลางคนชุดเขียวกล่าวเสียงสั่นสะท้าน

“ท่านได้ขลุ่ยผลาญวิญญาณจากที่ใด?”

เบ๊เง็กเล้งขบคิดในใจ

“หรือฝ่ายตรงข้ามมิได้ออกท่องเทียวในวงนักเลง มิทราบว่าเป็นทายาทจอมปราชญ์แดนดิน และได้รับมอบขลุ่ยผลาญวิญญาณจากซือแป๋ผู้เฒ่า”

ขณะขบคิด ปากก็ตอบไป

“ซือแป๋ท่านผู้เฒ่าได้ถ่ายทอดมอบให้”

สตรีกลางคนชุดเขียวถามอีกว่า

“ท่านทราบหรือไม่ว่านี่คือสถานที่ใด?”

“นี่...มีทราบได้”

“ที่ฝากฝังสังขารเจ้าของขลุ่ยผลาญวิญญาณ....
ซ่งฮุนจ้อและภรรยา!”

“โอ!”

เบ๊เง็กเล้งอุทานออกมา คิดมาถึงว่าตนเองกลับ
หลงพลัดเข้ามา ในสถานที่ ฝากฝังสังขารของ ซ่งฮุนจ้อ
และภรรยา ซึ่งเป็นยอดฝีมือเมื่อร้อยปีก่อน ยาม
กะทันหันต้องงงนกับที่ไป

สตรีกลางคนชุดเขียวเอ่ยสืบท่อ

“พวกเราล้วนเป็น บ่าวทาสรับใช้ของ ซ่งฮุนจ้อ
สองประหลาดคำขาว กาลก่อนเป็นบ่าวรับ ใช้ ซ่งฮุนจ้อ
ส่วนเราเป็นหญิงรับใช้ ประจำตัว ของ ฮูหยิน (นาย
หญิง)”

เบ๊เง็กเล้งเพิ่งเข้าใจได้ สองประหลาดคำขาว
ล้วนมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม แต่ไม่เคยได้ยินชื่อแบ๊กล่าว
อ้างถึงมาก่อน ที่แททงสองเป็นบ่าวรับใช้ซ่งฮุนจ้อ ได้
รับถ่ายทอดวิชาฝีมือจากผู้เป็นนาย

จากความ^{๕๗๗}เห็นได้^{๕๗๘}ว่าซ่งฮุนจ้อมีพลังการ
ฝึกปรือสูงล้ำสุดยอดจริง ๆ เพียงบ่าวทาสรับใช้ ก็
สามารถเบียดเสียดอยู่ในกลุ่มยอดฝีมือ ของวงนักเลงได้
ขณะชบคิด ประสานมือกล่าวว่า

“ข้าพเจ้ามีทราบมาก่อนว่าสถานที่^{๕๗๙}นี้เป็นดินแดน
ศักดิ์สิทธิ์ ใช้กลบฝังซากสังขารของ^{๕๘๐}ซ่งฮุนจ้อและภรรยา
ถึง^{๕๘๑}นั้นล่วงลำผ่านเข้ามา ยังหวังให้โฮสิด้วย บัด^{๕๘๒}นี้คิด
ขออำลา”

จบคำ หันกายหมายกลับไป

“ข้าก่อน!”

สตรีกลางคนชุดเขียวพลันส่งเสียงทักท้วงขึ้น

เบ๊เง็กเล้งเบือนหน้าไปกล่าวว่า

“ผู้อาวุโสยังมีเรื่องใด?”

“ท่านเมื่อเป็นเจ้าของขลุ่ยผลาญวิญญาณ และ
เข้าสู่สถาน^{๕๘๓}นี้ด้วยวาสนาชักนำ ไหนเลยหวนกลับแต่
มือเปล่าได้?”

เบ๊เง็กเล้งงงนงวบ ได้ยินสตรีกลางคนชุดเขียว
กล่าวอีกว่า

“พวกเราเร้นกายในที่นี้ เพราะเพื่อพิทักษ์ซาก
สังขารจุน (นาย) ผู้ล่วงลับ พร้อมกับรื้อพบผู้ถือ
ขลุ่ยผลาญวิญญาณรุดมายังที่นี้”

เบ๊เง็กเล้งรับฟังจนใจสะท้านหวั่นไหวทวนคำว่า

“รื้อพบผู้ถือขลุ่ยผลาญวิญญาณ ?”

“มิดิต จุนเราก่อนสนับบุญสั่งเสียว่า จะต้อง
ปรากฏผู้มีวาสนา ถือขลุ่ยผลาญวิญญาณมาถึงสถานที่นี้
ในที่สุทวิจาท่านผู้เผ่าปรากฏเป็นความจริง”

“มีเรื่องเช่นนั้น ?”

สตรีกลางคนชุดเขียวกล่าวอย่างสำรวม

“ถูกแล้ว จุนเรากทอทวิชาฝีมือไว้มอบต่อ
ผู้ถือขลุ่ยด้วย เสียวเซียบนับเป็นบุคคลที่ได้ครอบครอง
วิชานี้”

เบ๊เง็กเล้งถูกเหตุไม่คาดหมายเฉพาะหน้าสะกิด
จนตะลึงลานไป กลับมิตราบกล่าวว่าจาใดบ้าง

สองประหลาดคำชาวสบตาแล้วสับเท้ามา ประ-
สานมือกล่าวว่า

“บ่าวมิตราบว่าเสียวเซียบเป็นเจ้าของขลุ่ยผลาญ
วิญญาณ ส่วนที่ก้าวร้าวล่วงเกิน ยังหวังให้อภัยด้วย”

เบ๊เง็กเล้งรับการระตอบ กล่าวว่า

“มิดิตรับ นี่ไหนเลยตำหนิผู้อาวุโสทั้งสองได้”

ตัวประหลาดคำกล่าวว่า

“เราสองพอพบว่ามีบุคคลภายนอกกรุกรานมา จึง
เร่งรุดมาในบัดดล กลับไม่ทันนึกคิดว่าประทุเหล็กที่
ปากทางเข้าจำต้องสอดขลุ่ยผลาญวิญญาณเข้าไป กลไก
จึงเลื่อนเปิดออก ความนี้เห็นว่าผิดพลาดอย่างยิ่ง
หลวง”

เบ๊เง็กเล้งก็เพิ่งนึกได้ ว่าขลุ่ยผลาญวิญญาณ
พอที่สอดเข้ากับรูวงกลมบนประทุเหล็ก แต่ตอนนั้น
ไม่ทันคาดคิดว่ามีคามนัยเคลือบแฝงอยู่

ยามนั้นสตรีกลางคนชุดเขียวกล่าวว่า

“เสียวเซียบโปรดติดตามมา”

เบ๊เง็กเล้งสะท้านตื่นจากภวังค์ กล่าวว่า

“ขอรบกวนให้นำทาง”

สตรีกลางคนสาวเท่าน้ำไป เบ้เง็กเล้งจึง
ตามติดอยู่ด้านหลัง รังท่าย้วยสองประหลาดคำขาว
ขณะสาวเท่าก้าวเดิน เบ้เง็กเล้งพลันนึกคิดถึง
ปัญหาหนึ่ง กล่าวว่

“ข้าพเจ้ามีปัญหาข้อหนึ่งไม่เข้าใจ”

สตรีกลางคนชุกเขี้ยวกล่าวว่า

“เสียวเขียบโปรดบอกมา”

“สามท่านเร้นกายในที่นี้ ในด้านอาหารการกิน
มีทราบเสาะหาได้จากที่ใด ?”

“ทางเบ้องหน้ามี ทางลับ ทอดขึ้น ถึง เบ้องบน
พวกเราจะขึ้นไปซื้อหาเสบียงกรัง และของใช้จำเป็นใน
ตัวเมือง โดยอาศัยทรัพย์สมบัติที่จุนทงไว้”

เบ้เง็กเล้งส่งเสียงต้งอ้อ กล่าวอีกว่

“ด้วยพลังการฝึกปรือของสามท่าน นับเป็นยอด
ฝีมืออันดับหนึ่งในวงนักเลงอย่างภาคภูมิ ไฉนไม่ออก
ท่องเที่ยวประกอบวีรกรรมในบู๊ลิ้ม ?”

“เสียวเขียบยกย่องชมเชยไปแล้ว”

“ข้าพเจ้ากล่าวจากใจจริงทุกกระพริบความ”

ตัวประหลาดขาวสอคำขึ้น

“จุนเราก่อนสนบุญ ห้ามมิให้เราสามสอคมือ
เข้ายู่เกี่ยวกับบุญคุณความแค้นในวงนักเลงชั่วชีวิต”

เบ้เง็กเล้งลอบพิศวงสงสัย กำนั่งขึ้น

“ซึ่งจุนจอสงห้ามเช่นนี้ ย่อมมีเบ้องหลังความ
นัยแอบแฝงอยู่ แต่ที่แท้เป็นเรื่องราวใด ?”

ในยามกะทันหัน มีอาชบคิดสาเหตุความนัย
แต่ก็ไม่กล้าซักถามมากความ

ขณะสนทนา มาถึงสุดทางแล้ว แลเห็นผนัง
ศิลาชั้นหนึ่งสกัดขวางทางไว้ สองฟากข้างเป็นห้องศิลา
รวมสี่หลัง

สตรีกลางคนชุกเขี้ยวอธิบายว่

“ห้องศิลาทงซ้ายทงสองหลังเป็นที่พักของพวก
เรา ส่วนห้องทางขวาหลังแรกประดิษฐานป้ายสถิติ
วิญญานจุนและฮุหยิน ห้องถัดไปตกทอดวิชาฝีมือ
มอบต่อผู้ถ่อย จนนับนี้ไม่เคยเปิดออก แต่
เสียวเขียบสามารถเข้าไปเป็นบุคคลแรก”

เบ้เง็กเล้งกล่าวอย่างสำรวม

“ขอสามท่านแนะนำสั่งสอนด้วย”

สตรีกลางคนชุกเขี้ยวแลเห็นเบ้เง็กเล้งนอบน้อม
มีมารยาท สร้างความปลาบปลื้มประโลมใจยิ่ง กล่าวว่

“จากคำบอกของจูน ในห้องศิลา มีบทเพลง
หนึ่ง ใช้เป่าออกด้วยขลุ่ยผลาญวิญญาณ นับเป็น
หลักวิชาชั้นสูงสุดที่จูนเรบบัญญัติขึ้น สามารถใช้
คลื่นเสียงปลิดชีวิตคน

ในถ้ำกระบวนท่าร่าง เนื่องเพราะจูนเรกาล
ก่อนรับศิษย์ทรมานหนึ่ง ตั้งนั้นสำนึกเสียใจยิ่ง จึง
ทำลายหลักวิชาทิ้งมวลงไป หลงเหลือแต่ท่าไม้ตายอัน
เกรี้ยวกราดกระบวนท่าหนึ่ง มอบให้อนุชนรุ่นหลัง”

เบ้เง็กเล้งบังเกิดปฏิภาณวูบ คำหนึ่งขึ้น

“ที่แท้ขงฮุ้นจ้ออบรมศิษย์ทรมานออกมา ตั้งนั้น
ห้ามมิให้บ่าวทาสออกท่องเที่ยว เพราะเกรงเกรงว่า
ประวัติศาสตร์จะซ้ำรอย”

ขณะขบคิด ปากกล่าวว่า

“มีทรมานศิษย์ทรมานนี้มีนามว่าอะไร?”

สตรีกลางคนคันเสียงว่า

“มันมีนามอ่วงฟุเซี่ย !”

เบ้เง็กเล้งลอบจกจ๋านามอ่วงฟุเซี่ยเอาไว้ ตกลง
ใจว่าคราวหน้า จะต้องสืบเสาะบุคคลผู้พิจารณาโทษ
แทนขงฮุ้นจ้อ ยามนั้นกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าคิกราบการะ บ้ายสถิตย์วิญญาณขง-
ฮุ้นจ้อและฮุ้นยีน มีทราบสามารถอนุญาตหรือไม่?”

สตรีกลางคนชุกเขี้ยวผกศิริระ เป็ดประตูลิลา
ออก เบ้เง็กเล้งจัดแจงเสื้อผ้าแล้วสาวเท้าติดตามเข้าไป
แลเห็นภายในห้องจัดตั้งแท่นบูชา ประดิษฐานบาย
สถิตย์วิญญาณสองอัน ตั้งนั้นขอเข้าคุกกลางที่หน้าแท่น
บูชา กราบกรานอย่างนอบน้อมสามครา

พอกราบการะเสร็จสน ทงสองจึงหวนกลับออก
มา สตรีกลางคนชุกเขี้ยวสาวเท้าถึงหน้าห้องหลังที่สอง
ทางขวา ยกมือกดไปบนผนังศิลา ประตูลิลาพลัน
เลื่อนเปิดออก

สตรีกลางคนชุกเขี้ยวผกศิริระกล่าวว่า

“เสี่ยวเซียบเชิญเข้า”

เบ้เง็กเล้งก้าวเข้าไป แลเห็นบนเพดานผ่งไข่มุก

ขนาดใหญ่ สดแสงสว่างเรืองรอง จดตั้งโต๊ะเก้าอี้และ
เตียงศิลาครบครัน บนโต๊ะศิลาวางตำราปกแพรเล่ม
หนึ่ง ชีตเขียนอักษรว่า

“มอบต่อผู้ครอบครองขลุ่ยผลาญวิญญาณ”

เบ๊เง็กเล้งเอี่ยมมือหยิบขึ้นมาพลิกอ่านดู แลเห็น
หน้าแรกเป็นโน้ตเพลงขลุ่ย พออ่านดูโดยคร่าวๆถึงกับ
สะท้านใจอย่างรุนแรง คำนึงขึ้น

“ท่อนแรกของเพลงนี้ มิใช่บทเพลงผลาญจิต
ขลุ่ยวิญญาณที่ร่ำเรียนจากซือแป๋หรือหอกหรือ?”

สายตาพอกวาดผ่านบทเพลง แลเห็นมีอักษร
กำกับว่า

“บทเพลงท่อนแรกของเพลงซังซิมแซ็ก (ฟ้า
ประหาร) เขียนทิ้งไว้ในผืนแพร ชุบซ่อนอยู่ในขลุ่ย
ผลาญวิญญาณ ภายหลังเรابعัญญัติเพิ่มเติมจนเป็นหลัก
วิชาที่บรรเลงออกด้วยคลื่นเสียงใช้พิฆาตศัตรู”

เบ๊เง็กเล้งจึงเข้าใจ คาดว่าคงเป็นซือแป๋ค้นพบ
ผืนแพร จากนั้นถ่ายทอดให้กับตน ยามอ่านโดยเผลอๆ
ทราบว่าเป็นคลื่นเสียงที่เกรี้ยวกราดรุนแรงอย่างแท้จริง

ถัดจากนั้นเป็นเคล็ดกระบวณท่าร่าง ซึ่งบันทึก
ไว้อย่างละเอียดถี่ถ้วน พร้อมทั้งภาพวาดประกอบ
ขนานนามว่าอุทิวังท้อ (พิภพถล่มทลาย)

ตอนท้ายของกระบวณท่า กำกับอักษรว่า

“ทำพิภพถล่มทลาย ทรงอำนาจไพศาลไว้
ขอบเขต เกรี้ยวกราดสุดเทียมทาน หากมีถึงคราจำเป็น
ไม่บังควรใช้ออก ฟังสังวรณเอาไว้”

เบ๊เง็กเล้งร่ำเรียนวิชาฝีมือสูงสุด จากจอมปราชญ์
แดนถิ่น พออ่านบททวนเคล็ดกระบวณท่าพิภพถล่ม
ทลาย ก็สำนึกว่าเป็นกระบวณท่าที่ครอบคลุมความ
พลิกแพลงพิสดาร เกรี้ยวกราดอำมหิตไว้อย่างแท้จริง

มีหน้าซ้ำ ยามใช้กระบวณท่านั้น แนวทางโคจร
ลมปราณยังหลุดพ้นจากคัลดองธรรมดาทั่วไป สุดจะ
คาดคิดคำนวณได้

เบ๊เง็กเล้งมือถือตำราปกแพร จิตใจพลุ่งพล่าน
คุจุมรสุม ประสบการณ์ในวันนั้น นับว่าเหนือความคาด
หมายอย่างแท้จริง

กำลังสับสนมึนงงพิช ช่วงชิงกล่องทองมาได้ พบ

พานช่อกีลาเข้าลึกเข้าไป ปะทะหักล้างกับสองประ-
หลาดคำขาว มิกาคกลับถูกชักนำมาได้พบกับยอดวิชา
ฝีมือของชงฮุนจ้อ

ด้านหลังแว่วเสียงฝีเท้าตังชน พอเหลียวหน้า
มองไป แลเห็นสตรีกลางคนชุดเขียวสาวเท้ามาถึง
กล่าวว่า

“เสี่ยวเซียบ เราจัดเสบียงอาหารแล้ว ท่าน
พักพำนักในที่ชั่วระยะหนึ่งเถอะ”

เบ๊เง็กเล้งผงกศิระชะรับ กล่าวว่า

“ต้องรบกวนสามท่าน รู้สึกไม่สบายใจยิ่ง”

“มิการับ เสี่ยวเซียบรับทานเสบียงกรังเถอะ
เราไม่ขอรบกวนแล้ว”

จบคำ ล่าถอยออกจากห้องไป

เบ๊เง็กเล้งกักกินเสบียงกรังประทังชีวิต จากนั้น
สลัดความคิดอื่นไต่พันจากสมอง เริ่มศึกษาค้นคว้า
บทเพลงฟ้าประหาร

เนื่องจากเบ๊เง็กเล้งศึกษาบทเพลงตอนแรกมา-
แล้วนับว่าปรับรากฐานได้ ดังนั้นสามารถจำเรียนบท
เพลงช่วงต่อไป

นับเป็นหลักวิชาฝีมือสูงล้ำสุดยอชณะเป่าขลุ่ย
ออก ต้องโคจรลมปราณตามแนวทางชงฮุนจ้อแปลง
คลื่นเสียงออกทางรูขลุ่ย

กาลเวลาส่วนใหญ่ผ่านพ้นไปโดย การ ศึกษา
บทเพลงฟ้าประหาร และรับทานเสบียงอาหารประทัง
ชีวิต และพักผ่อนหลับนอน สองวันให้หลังก็เรียนรู้ได้

ในวันที่สาม เบ๊เง็กเล้งจึงเริ่มขบคิดตีความ
กระบวนท่าพิภพถล่มทลาย

กระบวนท่าอาศัยขลุ่ยผลาญวิญญาณใช้ออก
เกล็ดความลึกซึ้งไพศาล เบ๊เง็กเล้งแม้มีภูมิปัญญา
ฉลาดปราดเปรื่องเป็นอัจฉริยะ ยังต้องทุ่มเทความพาก
เพียรพยายามเข้าฝึกฝนรำเรียน

ตลอดเวลาที่ผ่านมา สตรีกลางคนชุดเขียวและ
สองประหลาดคำขาวผลัดกันส่งเสบียงกรังต่อเบ๊เง็กเล้ง
แต่ไม่เคยถามไถ่ระดับความรุดหน้าแม่สักราเดียว

เบ๊เง็กเล้งจดจำเกล็ดความกระบวนท่าจนขึ้นใจ
จากนั้นครุ่นคิดตีความเพื่อรู้อย่างถึงแก่นแท้

วันที่ห้าของการอาศัยในดินแดนซึ่งขึ้นชื่อ เบ้-
เง็กเล้งพลันเข้าใจปรุโปร่ง เรียนรู้กระบวนการทำพิภพ
กลมทลายได้

เบ้เง็กเล้งล้วยขลุ่ยผลาญวิญญาณออก กรีด
วาทะร้ายราตามท่วงท่า รู้สึกว่าไข่ออกได้ตามภาพประ-
กอบแล้ว

เบ้เง็กเล้งระบายลมหายใจยาว ๆ ปาดหยาดเหงื่อ
บนใบหน้า พลันรู้สึกเห็นดินเหนียวอัดโรยขึ้นมา ที่เท้า
ตลอดเวลาที่ผ่านมา เบ้เง็กเล้งทุ่มเทศติสมาธิทิ้งมวล
อยู่กับการค้นคว้าวิชาฝีมือ ใช้ภูมิปัญญาถึงขีดสุด
นับว่าเปลืองเรี่ยวแรงสมองไปมากมายจริง ๆ

ยามนั้นเบ้เง็กเล้งต้องทรุดกายลง นั่งขัดสมาธิ
กับพื้น โจรลมปราณไปตามแนววิชาประจำสำนัก
อาจารย์อย่างเข้มข้น

กำลังภายในภายหลังโคจรผ่านส่วนสัดต่างๆคล้าย
ตั้งระลอกหลายทำนบ กระจายถึงทุกตำแหน่งซอกมุม
ซึ่งปรกติไม่อาจกรุยผ่านได้

เบ้เง็กเล้งรับชกนำลมปราณภายใน แผ่กระจาย
วงโคจรกว้างขวางขึ้น ปรบตานับรู้สึกเรื้อนร่างเบา
หวิวคุดยุบยุบไรรู้หนัก สมองปลอดโปร่งแจ่มใส

ที่แท้บทเพลงฟ้าประหารและกระบวนการทำพิภพ
กลมทลาย ล้วนเป็นยอวิชาฝีมืออันพิสดารเลิศล้ำ
อำนวยความสะดวกต่อเบ้เง็กเล้งเป็นอเนกอนันต์ จนลม
ปราณล้ำฟ้าที่ฝึกปรือถึงขั้นที่ห้า ก็บรรลุถึงขั้นที่เก้า
อันเป็นจุดสุดยอด!

เบ้เง็กเล้งค่อย ๆ รวมรังลมปราณกลับคืนสู่จุด
ศูนย์ ผุดลุกจากพื้น รู้สึกสมาธิคึกคักเข้มแข็ง กำลัง
ภายในสมบูรณ์เปี่ยมล้น มีว่าในด้านใด ๆ ล้วนรุดหน้า
อย่างใหญ่หลวง

ห้วงแห่งการศึกษาค้นคว้า นับว่าชักนำเบ้เง็ก-
เล้งขึ้นสู่จุดสูงสุดของหลักวิชาฝีมือแล้ว!

เบ้เง็กเล้งเปิดประตูศิวากาวออกจากห้องมาสตรี
กลางคนชุดเขียว สองประหลาดคำขาวพากันดาหน้า
เข้าหา สตรีกลางคนชุดเขียวกล่าววว่า

“เสียเปรียบประสบความสำเร็จแล้วกระมัง?”

เบ็เง็กเล้งผงกัศรีษะกล่าวว่า

“นับว่าสามารถเรียนร้อยวิชาซึ่ง^๕ขุนจอได้แล้ว”

“ขอแสดงความยินดีต่อเสียเปรียบ ตอน^๕นั้นเสียเปรียบคงคิด^๕ขึ้นจากที่^๕นกระมัง?”

“ถูกแล้ว ข้าพเจ้ายังมีภารกิจที่ต้องกระทำอีกมากหลาย มิอาจไม่จากไป”

“อย่างนั้นโปรดตามเรามา”

เบ็เง็กเล้งผงกัศรีษะ สองประหลาดคำขานน้อมกายลง กล่าวว่า

“น้อมส่งเสียเปรียบ”

เบ็เง็กเล้งบอกว่ามิกล้า ติดตามสตรีกลางคนชุดเขียวไป

^๕ทั้งสองมาถึงหน้าผนังศิลาที่ปิดกั้นทางเดิน สตรีกลางคนชุดเขียวยกมือกดไปบนผนังทางซ้าย เสียงกรืนกรันพลันดัง ผนังศิลานั้นเลื่อนออกไปยังด้านข้างทันที

หลังผนังศิลา เป็นเส้นทางเดินที่ทอดสูงขึ้นไป สตรีกลางคนชุดเขียวโลดเล่นนำหน้า ^๕ทั้งสองเร่งรุดได้ชั่วขณะ เบ็งบอนปรากฏศิลาก้อนหนึ่งปิดปากทางออก สตรีกลางคนชุดเขียวพอผลักดันก้อนหินไปด้านข้าง แสงจันทร์ราวกี่สาดตลอดลงมา

สตรีกลางคนชุดเขียวเบือนหน้ามากล่าวว่า

“เสียเปรียบ^๕เชิญ^๕”

เบ็เง็กเล้งประสานมือกล่าวคำอำลา ถีบเท้าพุ่งกายขึ้นปากทางออกไป

บทที่ ๗๗

ตามล้างตามล่า

ปากทางออกจากดินแดนขงฮุนจื่อ อยู่หลัง
โชดสีลาก่อนหนึ่ง หย้าคาท่อมรกราง นับว่าเร็น
ลับยั้งนัก

เบ้งกเล้งแห่งหนามองทองฟ้า แลเห็น
จันทราสุกสกา ดาวระกะพริบแสง คาดว่าเป็นเวลา
ยามสองแล้ว

พอถลันออกจากโชดหินกวาดสายตามองไป

น. นพรัตน์

๑๖๓๑

แลเห็นเบ้งม้งกรพิชอยู่ทางซ้ายมือ ต้องคำนึงขึ้น

“มิทราบมวลหมู่สุรโรคอยถึงหัววัน จะถอนตัว
จากบู่อชวหรือไม่?”

ความคิดมิทันสิ้นสุด พลันแว่วเสียงชายเสื่อ
ปะทะลมดังมาอย่างแผ่วเบา

โสตประสาทของเบ้งกเล้งปราดเปรียวกว่ากาล
ก่อนมากนัก ถึงนั้นสุมเสียงแม่แผ่วเบา ก็สามารถได้
ยินชัดเจน ลมปราณลาฟ้าถูกผืนหิน กริสร่างไปยัง
ทิศทางต้นเสียงตุจสายฟ้า

แลเห็นในพงหญ้าแถบหนึ่งปรากฏเงาร่างสี่คราม
สายหนึ่งเคลื่อนไหวอย่างลอบเร้น เบ้งกเล้งพลันสะกิด
เท้าเล็กน้อย ถลันถึงข้างกายของมัน กล่าวว่า

“สหาย ไยต้องลับ ๆ ล่อ ๆ คัวย?”

เงาร่างสี่ครามนั้น สะท้านขึ้นด้วยความแตกตื่น
คิดไม่ถึงว่า จะมีผู้คนเร้นกายถึงข้างเคียงโดยไร้สุมเสียง
ผิดปรกติ ลนลานหันควับไป แต่แล้วร้องโพล่งขึ้น

“เป็นท่าน เล่ายู่กำลังสืบเสาะหาท่านทีเดียว!”

เบ้งกเล้งก็จืดจ๋ำออก ว่าฝ่ายตรงข้ามคือมาร

อำมหิตลี้เซียชั่ว ชื่อแปะของเทพบุตรเสือกรามช่วยชี-
โหว พอฟังก็บังเกิดความสงสัยใจยิ่ง ทวนคำว่า

“ท่านกำลังสืบเสาะหาข้าพเจ้า?”

มารอำมหิตลี้เซียชั่วผงกศีรษะ กล่าวว่

“ถูกแล้ว เสียวเซียลงไปในปีงม้งกรพิชเป็น
เวลานาน มิเห็นทวนกลับชนมา มวลหม่อสูรร้ายก็ไม่
ยินยอมผลจากไป ร่ายล้อมอยู่รอบบึง แยกย้ายกัน
ออกสืบเสาะร่องรอยของท่านตลอดเวลา”

เบ้เง็กเล้งคิดไม่ถึงว่า มวลหม่อสูรยังเฝ้าคุมเชิง
อยู่รอบบึงม้งกรพิช ยามนั้นกล่าวเสียงเย็นชา

“ท่านเป็นหนึ่งในผู้ที่ไล่ล่าข้าพเจ้าหรือ?”

“เสียวเซียโปรดอย่าได้เข้าใจผิด เล่าสู่สำนักว่า
ไม่สามารถช่วงชิงคัมภีร์วิชาฝีมืออันใด อย่าว่าแต่ท่าน
ยังมีพระคุณช่วยเหลือศิษย์เรากราหนึ่ง เล่าสู่ไหนเลย
ทรยศในรคุณได้”

เบ้เง็กเล้งงงนึบ คาคำนวนจิตเจตนาของฝ่าย
ตรงข้ามไม่ออก ต้องกล่าวถามว่า

“อย่างนั้นท่านมีเรื่องใด?”

“เล่าสู่ชักนำเสียวเซียบออกจากเทือกเขา”

“ชักนำข้าพเจ้าออกจากเทือกเขา?”

มารอำมหิตลี้เซียชั่วกล่าวเสียงแผ่วเบา

“เจ้าสำนักบุ อกระบิอิมเอียงโง้วบ่วงชยุบ้งเกิดจิต
ชั่วร้ายฝังดินระเบิดอยู่ตามเส้นทางทุกสาย คิดชำระล้าง
ความแค้นที่มวลหม่อสูรหยาบคายสำนักบุ อ ดึงหนต้อง
เสาะหาทางอื่นออกจากเทือกเขา”

เบ้เง็กเล้งอดสะท้อนใจมิได้ กล่าวว่

“เป็นความจริง?”

“เรื่องราวสำคัญนัก เล่าสู่ไหนเลยกล้าไปปด
มีหน้าซ้ำสืบเสาะหา ทางออก อันปลอดภัยได้ สายหนึ่ง
แล้ว”

วจาเพิงขาดคำ ที่ไกลตาแว้วลุ่มเสียงร่ำร้องว่

“ยมราชพุกันทองชนจากบึงน้ำ ปราบภูอยู่ท่น
เอง!”

ลุ่มเสียงพอดัง เสียงขานรับดังติดต่อกันไป

พริบตานัน ทุกที่ทางล้วนปรากฏเงาคนมากมายสุด
คณานับชน

มารอำมหิตลี้เซียชั่วเร่งเร้าว่า

“เสียวเฮียบ สองหมดยากต้านทานสี่ฝ่ามือ ยัง
คงปลื้มตัวไปเถอะ”

เบ้เง็กเล้งเป็นบุรุษหนุ่มตระหงัดดี หากจะให้
หลบหนีไปเช่นนั้น ออกจะไม่ยินยอมอย่างยิ่ง แต่หวน
นึกถึงคำบอกของมารอำมหิตว่าทางออกจากเทือกเขา
บู้อชั่วผ่งดินระเบิดไว้ นับว่าสถานที่นี้เปี่ยมอันตราย
ร้ายแรง ไม่สมควรอยู่สืบไป

ความคิดมีทันทันสุด แว่วเสียงทวาดก้องสับสน
มวลหมู่ฮู่อสูรล้วนพุ่งตรงมา ยังทิศทางที่เบ้เง็กเล้งยืน
หยัดอยู่

เบ้เง็กเล้งพลันนึกคิดขึ้น

“เนื่องเพราะฝึกปรือยอควิชาชั้นสูง จนนับ
เรายังมิได้เปิดกล่องทอง ทางที่ประเสริฐสมควรออก
ดินแดนแห่งภพภัยโดยเร็วที่สุด เพื่อที่จะเปิดกล่องทอง
คลี่คลายปริศนาชาติกำเนิด มิมีความจำเป็นต้องพัวพัน
กับมวลหมู่ฮู่อสูรนานไป”

พอได้คิด กล่าวกับมารอำมหิตลี้เซียชั่ว

“ผู้อาวุโสแซ่ลี้ พวกเราไปกันเถอะ”

มารอำมหิตลี้เซียชั่วถีบเท้าพุ่งกายไป วังตะบึง
สู่ทิศตะวันออก คล้ายหมอกควันสีครามสายหนึ่ง ถึงกับ
ท่วมเทาร้างโลดเล่นไปอย่างสุกกำลัง

วิชาตัวเบาของเบ้เง็กเล้ง กับบรรลุถึงจุดสูงสุด
ย่อมไม่ชักช้ากว่า จึงกริคร่างติดตามไป

เงาร่างหนึ่งครามหนึ่งขาว คล้ายสายฟ้าคะนอง
ฝน ละลิ่วข้ามเนินดินผ่านหุบเหว สาดพุ่งตรงไป
เบื้องหน้า

ด้านหลังปรากฏเงาคนพุ่งปราด ๆ ไหล่ตาม
อย่างกระชั้นชิดพร้อมกับส่งเสียงทวาดว่า

“ยมราชพุกกันทองทั้งกล่องทองแล้วค่อยจากไป”

“เต็กร้ายกาจ หนีไปที่ใด?”

ทันใด สุ่มเสียงหนึ่งร่ำร้องขึ้น

“หากไม่หยุดยั้ง จะใช้อาวุธดับทักทายเจ้า
แล้ว”

มารอำมหิตลี้เซียชั่วพอง ฟัง กังเสียงทงที่
ลอยตัวอยู่กลางอากาศ

“เสียวเสียบระวัง พวกมันคิดใช้อาวุธลับแล้ว”

เบ๊เง็กเล้งกล่าวว่า

“มิต้องสนใจ ผู้อาวุธลับรุดหน้า ข้าพเจ้าจะ
รั้งท้ายเอง”

ปากกล่าวว่าจา เกร็งลมปราณขึ้นจากจุดตั้งขั้ว
ลอบผนึกลมปราณลำฟ้าแผ่ซ่านไปทั่วสรรพางค์กาย

ควรทราบว่ เบ๊เง็กเล้งหาได้ เกรงกลัว การไล่ล่า
ของมวลหมู่ฮู่อู๋ร หากแต่เกร็งเกรงในดินระเบิดที่ฝังอยู่
ทั่วเทือกเขาบู อี้ซัว ทราบดีว่าหากเม้นเกิดการระเบิด
ขึ้น ผลสุดท้ายย่อมเลวร้ายสุดคาดคิด

เบ๊เง็กเล้งตกลงใจว่า จะออกพ้นจากเทือกเขาบู อี้
จากนั้นจึงประจันหน้ากับมวลหมู่ฮู่อู๋ร เมื่อถึงเวลานั้น
แม้ต้องปะทะหักล้างกับเหล่าศัตรู ก็ทำได้ไหวหวั่น
พรั่นพรึงไม่

แว่วเสียงควับเคียวดังระคายไธส อาวุธลับ
จำนวนหนึ่งซัดพุ่งมาถึง แต่ยังไม่ห่างจากกายทั้งสองระยะ
หนึ่ง

ลีเซียวซัวทางหนึ่ง รวบรวมกำลังภายในวังตะบึง
ตรงไป ทางหนึ่งกล่าวว่า

“เสียวเสียบ คนเหล่านี้ล้วนเป็นอสูรร้ายมารโลก
อาวุธลับที่ใช้ส่วนใหญ่อาบยาพิษ สมควรระมัดระวัง
ตัว”

เบ๊เง็กเล้งรับกล่าวว่า

“มิต้องสนใจพวกมัน ออกจากบู อี้ซัวแล้วค่อย
ว่ากล่าวกัน”

แต่ทว่าสัมผัสเสียงควับเคียวที่ด้านหลังยิ่งมายิ่งตียิบ
คล้ายฝูงตกแตนพุ่งโฉบลง

พร้อมกันนั้นเสียงทวาดที่ยังมายิ่งเคลือนไถ่ แสดง
ว่ามวลหมู่ฮู่อู๋รรวบรวมกำลังประคามี ไล่ล่าติดตาม
อย่างกระชั้นชิด

เร่งรัดอีกระยะหนึ่ง มารอำมหิตลีเซียวซัวลั่น
มุงตรงไปยังทิศตะวันออก ทางหนึ่งซึ่ไปยังทิศเหนือ
กล่าวว่า

“ทางออกจากเทือกเขาด้านทิศเหนือ อย่างน้อย

ฝูงบินระเบิดถึงหาร้อยชั่ง คนหากผ่านไปยังถ้ำนั้น
นำกลั้วต้องถูกระเบิดเหล็กกลาญเป็นผุยผง”

เบ้งกเล็กกล่าวอย่างทันต้น

“หากมิใช่ผู้อาวุโสตกเตือนภัย ผลสุดท้ายนั้นว่า
เลวร้ายสุดกาศกิดทีเดียว”

ที่บ้านหลังแว่วเสียงทวาดอย่างขุ่นเคืองถึงว่า

“ลิเซียชั่ว สกคียมราชพุกันทองไว้ ท่านจะได้
รับการยกย่องสรรเสริญ ไม่เช่นนั้นอย่าคาดหวังว่าจะ
กลุกกลีในวงนักเลงได้อีก”

ลิเซียชั่วสาดฟุ้งไปไม่หยุดยั้ง ปากก็ตอบว่า

“น่าหวัรอ ผู้แซ่ลิกลุกกลีในวงนักเลงมาครึ่ง
ชีวิต ไหนเลยถูกข่มขู่จนขวัญผ่อได้”

กล่าวจบคำ กูร้องดังยาวนาน วังตะบึงไปเบื้อง
หน้าสุดกำลัง

เบ้งกเล็กลอบนับถือเลื่อมใสในความซึกเหิมหัว
หาญของลิเซียชั่ว วังตะบึงติดตามไปอย่างกระชั้นชิด

อาศัยพลังการฝึกปรือของเบ้งกเล็ก ยามทุ่มเท

ตัวเบาท่องนาถึงขีดสุด คาดว่าสลักมวลหม้อสุรที่ถ้ำ
หลังมาได้

แต่ทว่าตอนนั้น เบ้งกเล็กโหนเลยทอดทิ้งลิเซีย
ชั่วไปได้ ยามนั้นตอนเมื่ออยู่ลำหลัง ก็สามารถฉีกกลม
ปราณฝ่าฝ่า คุ่มครองลิเซียชั่วที่เบื้องหน้า ไม่ถูก
อาวุธลับขัดใส่

เสียงทวาดของมวลหม้อสุรเริ่มลดน้อยลง คาดว่า
ต่างทุ่มเทตัวเบาโลดเล่นตะบึง มิมีเวลากล่าวาจา

โดยนัยกลับ สัมผัสเสียงอาวุธลับแหวกฝ่าอากาศ
ยิ่งมายิ่งหนาแน่นขึ้น เสียงควับเคียวกลบทุกสรรพสิ่ง
ไปสิ้น

อาวุธลับที่ซัดฟุ้งมา ครอบคลุมทั้งกระสวย
เกาทัณฑ์แขนเสื้อ ตะปูอาบยาพิษ ยากจำแนกแยก
แยะได้หมดสิ้น คล้ายสายฝนโหมสาดซัดใส่ แน่นหนา
ถึยบยั้งนัก

เบ้งกเล็กรอบกาย ห่อหุ้มด้วย หมอกควันจาง ๆ
ชั้นหนึ่ง คล้ายกำแพงพลังไร้สภาพ อาวุธลับที่ซัดฟุ้ง
ถึงตัว ล้วนกระจัดกระจายออกรอบข้างไป

ล้เซียชั่วถูก กลุ้มใจ โจม จนเพลิง โทสะลุก ชื่อใหม่
กล่าวว่า

“เสียวเสียบ พวกเรากำนัลพวกมันสักหลายชั้น
บ้าง”

เบ้งกเล้งต้องการออกจากเทือก เขามู้อีชั่วโดย
เร็วที่สุด ดังนั้น กล่าวว่า

“ผู้อาวุโส แล้วกันไปเถอะ”

ล้เซียชั่ว ล้วงเข็ม อาบยาพิษ จากอกเสื้อ กำหนึ่ง
ชะลอฝีเท้าลงหมุนกายกลับไป

เบ้งกเล้งคิดสังเสียงทัตทาน มีกาลล้เซียชั่ว
พลันชวนเซดลาไปด้านข้างอย่างเสียหลัก !

เบ้งกเล้งสะท้านใจวาบ ร้องว่า

“ผู้อาวุโสเป็นไรไปแล้ว ?”

ล้เซียชั่วขบกรามกรอด กล่าวว่า

“เทา.... ของเรา....”

“ท่านถูกอาวุธลับทำร้าย ?”

ล้เซียชั่วมิทันตอบคำ ร่างก็บิดกระตุกอีกครา
หนึ่ง สีสหน้าเปี่ยมแววเจี๊ยะปวตรวกร้าว

ที่ด้านหลัง มวลหม้อสุรพอลเลเห็นเช่นนั้น ให้
ร้องถึงกีก้อง โล่ล่าติดตาม จนระยะห่างเย็นใกล้ลง

เบ้งกเล้งมีกลัชะลอชักช้า ย่นมือขวาออกคว้า
กุมข้อมือล้เซียชั่ว กระชากไปยังด้านหลัง ปากกล่าวว่า

“ผู้อาวุโส โปรดพบบ่อยู่ที่กลางหลังข้าพเจ้า”

จบคำ แบกล้เซียชั่วขึ้นบนหลัง กรีดร่างไป
เบื่องหน้าดูจวนเบบาง ทุ่มเทตัวเบาถึงขีดสุด

เบ้งกเล้ง หลังจากเรนกายในดินแดนขงฮุ้นจ้อ
ห้วน ลมปราณลาพากรุดหน้าถงชนทเกา มวลหม้อ
อสุรล้นถูกทอดทิ้งลาหลังเกือบร้อยละ เสียงอาวุธลับ
แหวกฝ่าอากาศค่อย ๆ แผ่วเบาลง

เร่งรัดอีกระยะทางหนึ่ง ในความคาดคิดคำนวณ
ห่างจากทางออกไม่ไกลนัก

พอลดเลี้ยวไหล่เข้ามา เบื่องหน้าสายตาเป็น
ก้อนหินราบเรียบก้อนหนึ่ง

เบ้งกเล้งชะงักเท้าลง วางร่างล้เซียชั่วไว้บน
ก้อนหินคิดตรวจดูอาการของล้เซียชั่ว

หากาคไม่ว่าล้^๕เซียชั่วกลับล้มลงนอนเหยียดยาว
ยวอยุ่นก้นหิน เบ็เง็กเล้งพอนันกายมา ถึงกับ
สะท้านใจอย่างรุนแรง ร้องโพล่งว่า

“ผู้อาวโส....”

ที่แท้ลเซียชั่วถูกอาวุธลับที่ชื่อเท้าและหว่างเอว
สองแห่ง แทะล่วนเป็นอาวุธลับอาบยาพิษ พิษร้ายเริ่ม
แทรกซึมถึงหัวใจ สีหน้าแปรเปลี่ยนเป็นคำคล้า

ลเซียชั่วหน้าบึกเบียวบนยาก กล่าวอย่างลำบาก
ยากเย็น

“เสียเวียบ เล่าชู่.... ไม่รอดแน่แล้ว ท่าน....
รีบไปเถอะ”

เบ็เง็กเล้งย่นมือออก หมายถึงสกัดจุดคุ้มครอง
หัวใจฝ่ายตรงข้าม มิคาตลเซียชั่วพลันรวบรวมกำลัง
อึดสุดท้ายร้องว่า

“รีบไป....”

มิทันจบคำ พลันสะท้านขึ้นเขือกใหญ่ สั่นใจ
ตายไปในทันที !

เบ็เง็กเล้งคับแค้นเสียใจยิ่ง ล้เซียชั่วเพราะย่น
มือช่วยเหลือนตน จึงตกเป็นเป้าจู่โจมของมวลงหม่อสรู
แต่ตนกลับไม่สามารถพิทักษ์คุ้มครองฝ่ายตรงข้ามได้

“เด็กน้อย คุณาเจ้าจะหลบหนีไปที่ใดได้ ?”

เสียงทวาดพลันดัง มวลงหม่อสรูชื่อโหมมาถึง
ย่นเรียงรายเป็นกำแพงมนุษย์ชั้นหนึ่ง ถลึงตาจ้องมอง
มายังเบ็เง็กเล้งเป็นจุดเดียว

เบ็เง็กเล้งบังเกิดเพลิงโทสะลุกชื่อโหม พอเห็น
สภาพเช่นนั้น กลับปราศจากแวหวน्हวาค ตะเบ็ง
เสียงหัวร่อตึงสนั่นหวั่นไหว กล่าวว่า

“ผู้ใดไม่ต้องการมีชีวิต เข้ามาได้อย่างเต็มที่”

จอมฟ้าตำหนักม่วงถลันออกมาจากวง กล่าวว่า

“เปิดกล่องทองออก ให้เล่าชู่ชมตูลักครา แล้ว
จะจากไปทันที”

เบ็เง็กเล้งกล่าวเสียงทุ้มหนัก

“ท่านอาศัยอะไรมาบังการข้าพเจ้า ?”

“เต็กน้อยอย่าได้มรรจุคชวไป”

“ผู้มรรจุคชวเป็นท่านต่างหาก !”

จอมฟ้าตำหนักม่วงเดือดดาลเป็นการใหญ่ ชูคำ-
รามว่า

“เล่าซู่จะสั่งสอนเจ้า”

แขนขวาตัวฟ้าคอก พลังฝ่ามือสีม่วงชุมหนึ่ง
ทะลักทลายฝ่าอากาศไปทันที

เบ๊เง็กเล้งแค้นเสียงอย่างเย็นชากล่าว

“เห็นแก่หน้าเคียวโกวเนี้ย ข้าพเจ้าจะอ่อนข้อให้
สักครา”

ในเสียงว่ากล่าว ผนึกลมปราณฝ่าขึ้นถึงแปด
ส่วน ตลอดทั้งร่างพลันถูกปกคลุมด้วยหมอกควันสีขาว
ชนิดหนึ่ง

พริบตาที่รวดเร็วกว่าประกายไฟ พลังฝ่ามือจอม
ฟ้าตำหนักม่วงก็กระแทกมาถึง

โครม !

เสียงระเบิดพลันดัง ม่านหมอกขาวแตกกระจาย
กลายถูกพายุโหมกระหน่ำ แต่แล้วก็ทะลักออกห่อหุ้ม

ร่างกายเบ๊เง็กเล้งไว้งเดิม พลังฝ่ามือสีม่วงคล่ายก่อน
กรวดถล่มสู่ทะเลลึก ถูกสลายคลายไปอย่างสิ้นเชิง !

คราคร่งนี้ไม่เพียง จอมฟ้าตำหนักม่วงจะแตก
ตื่นจนขวัญสะท้าน แต่มวลหม่อสูรที่รายล้อมอยู่ ออก
สีหน้าแปรเปลี่ยนไปมิได้

ทอดตาไปทั่ววงนักเลงยุคนั้น ยากจะหาบุคคลผู้ใด
ต้านรับการ จูโจมจาก จอมฟ้าตำหนักม่วง อย่างตรง ๆ
เลย

จอมฟ้าตำหนักม่วงคำนึงขึ้นอย่างแตกตื่น

“เต็กน้อยนี้ไม่ลงมือได้ ก็สลายพลังการจูโจม
ของเราได้ หากเมื่อนั้นตอบโต้มา เราโยมิใช่ไม่อาจ
ต้านรับได้”

ขบคิดถึงตอนนั้น ต้องบังเกิดความหวั่นไหวอย่าง
มิอาจข่มกลั้น ถอยกายไปด้านหลังอย่างลึกลับ

ในยามนั้นเงาคนถลันบุบวาบ เทพคำฟ้า เหยี่ยว
ตลบฟ้า มังกรเคราครึมและลี้เซียงล้วนปรากฏออกนอก
วง ยืนเรียงรายอยู่เบื้องหน้าเบ๊เง็กเล้ง ทอกระยะห่าง
ประมาณหนึ่งวา

เบ้เง็กเล้งพอแลเห็นเช่นนั้น อตขมวดคิ้วเข้าหา
กันมิได้ เจตนาของตนไม่ต้องการประมือกับทงสี่ แต่
ฝ่ายตรงข้ามหากต้องการกลองทอง ตนสมควรกระทำ
อย่างไร?

เทพคำฟ้าพลันประสานมือกล่าวว่า

“ขอแสดงความยินดีต่อเสี่ยวเฮียบ ที่สามารถ
ครอบครองสมบัติได้บังน้า”

เบ้เง็กเล้งตัดใจถามตรง ๆ ไป

“ทงสี่ท่านตอนนั้นคิดทำอะไร?”

เทพคำฟ้าล่อไซกล่าวว่า

“จ๋ยนเราสั่งพวกเราช่วงชิงกลองทองมาให้จึงได้
แต่กลองทองเมื่อเป็นของเสี่ยวเฮียบ พวกเราไหนเลย
กล้าลงมือช่วงชิง ได้แต่กลับคืนแดนปักไ้ไปรายงาน
ตัว”

คำตอบนั้นเหนือความคาดหมายของเบ้เง็กเล้งนัก
กล่าวว่า

“จ๋ยนท่านหากตำหนิมา จะทำอย่างไรกัน?”

“พวกเราติดตามรับใช้จ๋ยนมานานปี นับเป็น
ครั้งแรกที่พลาดพลั้งล้มเหลว ได้แต่รับการพิจารณา
โทษจากจ๋ยนแล้ว”

จบคำ ยกมือโบกจบ ชักชวนพวกพ้องอีกสามคน
ว่า

“ไปกันเถอะ”

เงาร่างสี่สายสาดพุ่งออกจากวง ละลวไปยังทิศ
ตะวันออก ชั่วพริบตาก็กลับกลายเป็นเงาคำสัจจุ

ขณะเดียวกันประมุขวังสารพัดพิษอุ้มช่วยก็ขยับ
สองไหล่วูบ ทะลวงออกจากกลุ่มคน กล่าวว่า

“ยมราชพุกันทอง หากสำนึกถึงความร้ายกาจ
ของวังสารพัดพิษ ยังคงมอบกลองทองมาเถอะ”

ประมุข ขมอสุร ภูตพราย ก็สะอึก ตามติด ออกมา
กล่าวว่า

“เด็กน้อย หากคิดมีชีวิตออกจากบู๊ อ้าวก็ปฏิบัติ
ตามวาจาอุบั้นเฮียเถอะ”

เบ้เง็กเล้งปรายตามองประมุขวังสารพัดพิษแวบ
หนึ่ง จากนั้นกล่าวกับประมุขขมอสุรภูตพราย

“ท่านเป็นประมุขสำนักหนึ่ง ไยต้องติดตามอยู่
เบื่องหลังอุบูนช่วยตลอดเวลา?”

“หยุดปาก เจ้ากล้าหยาบหยันข่มอสุรภูตพราย?”

“หยาบย่ำยี? ความจริงเป็นเช่นนั้นต่างหาก”

ประมุขอสุรภูตพราย ตอนอยู่ในบึงมังกรพิษ
เคยพลาดพลั้งต่อบีเจ้าเง็กคราหนึ่ง ยามนั้นอยู่เบื่องหน้า
ชนชาวภูมิล้ม จึงกึกทวงถามความแค้น ถึงนั้นสืบเท้า
ปราดไป ทวาดว่า

“เด็กน้อยปากกล้าสามานย์ รับฝ่ามือ!”

เกร็งลมปราณประจำตัวขึ้น สะบัดฝ่ามือ
จู่โจมไป การจู่โจมครานั้นหนักหน่วงคู่กันยิ่ง คล้าย
มรสุมอันคลุ้มคลั่ง ทะลักทลายใส่เบีเจ้าเง็ก

บทที่ ๓๘

คลื่นเสียงฟ้าประหาร

เบีเจ้าเง็กแค้นเสียงอย่างเข่นชา ฝ่ามือขวา
รังขนสูง กดกระแทกลงอย่างฉะฉาดแผ่วพลว ไข
ออกด้วยท่วงท่าแต่มั่นยืนตา

ลมปราณฝ่าพาของเบีเจ้าเง็กเมือฝึกปรือถึง
ขั้นที่เก้า ยามกรดมื่อวาดเท้า ล้วนปรากฏกระแส
พลังหนักหน่วงแกร่งกร้าวทะลักออกไป ท่วงท่ายิ่ง
ลึกล้ำพิสดารสุดจะเปรียบ

พลึงฝ่ามือสองสายพอปะทะกัน บังเกิดเสียงดัง
ฉาดใหญ่ ประมุขขมอสุรภูตพรายคล้ายมีพะเน็นเหล็ก
กดทับลง แม้แต่ลมหายใจก็อึดอัดติดขัด ร่างชวนเซ
ถลาไปด้านหลังอย่างเสียหลัก

ประมุขวังสารพัดพิษที่ด้านข้าง ต้องคำนึง^๕ชน

“พลึงฝ่ามือของเด็กน้อย^๕ โฉนรูกหน้า^๕น้อยอย่าง
กะทันหัน หรือชั่วเวลาสั้น ๆ มีก๊วนในบึงมังกรพิษ
มันกลับมีประสบการณ์ปฏิกิริยา^๕ ?”

ความกึกกัมถันสนั่นสุด เบ้เง็กเล้งก็กล่าวว่า

“เห็นแก่ไมตรี ที่ริดาท่านเคยช่วยเหลือ ข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจะไม่ลงมือคุกคามไป ยังหวังให้ยุติในระดับนี้
เถอะ”

ประมุขขมอสุรภูตพรายชบครามกรอด กล่าวว่า

“เด็กน้อยคีนธิดาเรามา มาตรมิเช่นนั้นเล่าชู่จะ
เสี่ยงกับเจ้าจนตกตายไปปากฝ่ายหนึ่ง”

เบ้เง็กเล้งกล่าวเสียงกังวาน

“หากคิดใคร่พบธิดาท่าน ในสารทง่วนเซี้ยว
ของปีหน้า ก็รุดไปรับนางที่ห้องก้อยงเหลา^๕”

“วาจา^๕เป็นความจริง?”

“เบ้เง็กเล้งไม่เคยกล่าวไปปดมาก่อน”

“ตกลง เล่าชู่จะรอคอยสักยี่สิบวัน จวบจนถึง
สารทง่วนเซี้ยว”

จบคำเบือนหน้าไปกล่าวกับประมุขวังสารพัดพิษ

“อุบั้นเฮีย อภัยที่ผูน้องไม่รวมหม่อมสนองด้วย”

ประมุขวังสารพัดพิษงงงันวูบ กล่าวว่า

“ท่านโฉนคิดปลื้มตัวไปในตอนนั้นเล่า?”

ประมุขขมอสุรภูตพรายผีนัยมกล่าวว่า

“เพราะเพื่อความปลอดภัยของธิดา มิอาจไม่
ตกลงใจเช่นนั้น ลาก่อน”

ขยับกายวูบพุ่งปราดไปทันที

เหล่าหัวหน้าดำและบรรดาเทวทูตต่างไม่ส่งเสียง
กล่าววาจา ติดตามประมุขขมอสุรภูตพรายไป

เบ้เง็กเล้งแลเห็น ขมอสุร ภูตพราย ยินยอม ถอน
กำลังไป ก็ปลดปล่อยใจชื้นออกไข เบือนหน้าไปยัง
ประมุขวังสารพัดพิษกล่าวว่า

“คราก่อนท่านก็ยอมรับว่าได้ลงมือทำลายล้างอ
ไป เหล่าสำนักมาตรฐานจะไม่ยอมปล่อยปละละวัน
ท่าน นับว่าไ้เหล่าแม่ไพศาล แต่มีมติให้ท่านยืนหยัด
ทรงกายแล้ว”

ประมุขวังสารพัดพิษเห็นเสียงว่า

“เหล่าสำนักมาตรฐานที่หลงเหลือ เล่าอยู่เพียง
ทุ่มเทก่าลงไป ก็ทำลายล้างพวกมันลงได้ สามารถ
ครองความยิ่งใหญ่ในวงนักเลง ไหนเลยเห็นพวกมัน
อยู่ในสายตา”

“ท่านหากยังคิดยึดครองวงนักเลง ข้าพเจ้า
สาบานว่าจะต้องขัดขวางจนถึงที่สุด!”

ประมุขวังสารพัดพิษทวาดว่า

“เด็กน้อย กระทั่งชีวิตตัวเองยังมีอาจกุมครอง
ยังคิดสอคมือมากความอีก”

จบคำ สีหน้าพลันถูกปกคลุมด้วยแววสีความขุ่น
หนึ่งตาสาครประกายโชติช่วง ส่งเสียงดังก้องว่า

“ศิษย์วังสารพัดพิษรับฟังคำสั่ง”

สัมผัสยงพลันแปรเปลี่ยนเป็นกรากกรียวเขื่อนว่า

“จักรวาลอันไพศาล มีแต่เราโดดเด่น”

ศิษย์วังสารพัดพิษทั้งหมดยกขาขึ้นรับว่า

“ปรมาจารย์อุบูน ปกป้องเรายินยอม”

ประมุข วังสารพัดพิษ สะบัดสองแขน ลอยตัวขึ้น
ไป คนของวังสารพัดพิษก็พากันพุ่งตามติดขึ้นไป

พริบตาหนึ่ง กลางอากาศคล้ายปรากฏเมฆมุก
ขนาดใหญ่ชักใยลอยตัวอยู่ จำนวนมากมายสุดคณานับ
บดบังท้องฟ้าไปสิ้น นับเป็นสภาพอันตรายสะท้าน
วิญญาณ

มวลหมู่สูรที่หลงเหลือ พากันถอยปราดออก
นอกบริเวณห่าวา

เบ๊เจ้าเง็กทราบทั่วว่าทั้งหมดคิดใช้พลังพิชเมฆมุก
ครามออกกลุ่มจู่โจมใส่ มีอาจไม่ระมัดระวัง ดังนั้นแล้ว
พุกันทองและขลุ่ยผลาญวิญญาณออกมา แยกย้ายกระ
ชับอยู่ทั้งสองมือ

ประกายสีทองวูบวาบตา เงามีขาวห้อมล้อมดู
สายคาด ยามแผ่ฟุ้งกำลังภายในเข้าไป ยิ่งเปล่งประกาย
เจิดจ้าบาดตา

เบ็เง็กเล้งซ้ายพุกันขวาขลุ่ย ร่างคล้ายหมอกขาว
กลุ่มหนึ่ง ลมปราณเล่าฟ้าถูกแรงเวทย์ถึงขีดสุด ยืนเด่น
เป็นสง่าอยู่ภายใต้ดวงล้อม

เบื้องบนอากาศแว่วเสียง ควับควัยว ระคายโสต
ศิษย์วังสารพัดพิษ แปะคน ละลือร่างลงใส่จากสี่ทิศทาง
หน้าพาเปลวสีครามพวยพุ่งลงใส่เบ็เง็กเล้งเป็นจุดเดียว !

เบ็เง็กเล้งกรีดขลุ่ยเป็นวงกว้างคุ้มครองรอบกาย
ไว้อย่างหนาแน่น พุกันทองในมือซ้ายจู่วูบวาบออก
ตีโต้ไปด้วยระดับความเร็วดูประกายไฟ

แว่วเสียงทึบทึบ พลังพุกันคล้ายสว่นเหล็ก
เจาะทะลวงเข้ามาพลังสีครามเข้าไปศิษย์วังสารพัดพิษ
รุ่นที่สองก็โถมจู่โจมลงมาถึง สะบัดฝ่ามือแผ่ฟุ้งเปลว
สีครามระดมโหมกระหน่ำใส่

เบ็เง็กเล้งรีบกรีด ขลุ่ยออก ด้วยท่า สะท้าน ขวัญ

ประกายสีขาวสะอาดตากกระจายออกเป็นวง เปลวสี
ครามเหล่านันก็แตกกระจัดกระจายออกไป

หากดไม่ว่าในยามนั้น ศิษย์วังสารพัดพิษที่
ล้มลงก็ผลุดกขึ้นจากพื้น โถมเข้าวังต่อสู้อย่าง ทั่วแปด
ผืนกำลังกัน จู่โจมพลังพิษแมงมุมครามใส่เป็นกำรบ
สาม !

เบ็เง็กเล้งสะท้านใจอย่างรุนแรง หวนนึกถึง
ตอนอยู่บนบ่อใบ้ ตนเคยจู่โจมศิษย์วังสารพัดพิษหลัง
โลหิตล้มลง แต่แล้วมันก็ลุกขึ้นหนีเอาชีวิตรอดได้
บัดนี้ก็ได้พบเห็นสภาพเช่นนี้อีกครา

ความกึกกัมมันต์สนั่นสุด เปลวสีครามรวมตัวเป็น
กลุ่มก้อน กัดทาบมาถึงตัวแล้ว พร้อมกับบังเกิดกลิ่น
อันเหม็นคั่งฉุนฉียวกระทบนาสิก

เบ็เง็กเล้งปีดกลืนลมหายใจไว้ หมุนคว้างละลือ
ร่างดูลูกข้างโถมหิมา พุกันจี้สกัดขลุ่ยกราดพาดตีโต้
ไปด้วยความว่องไวดูสายฟ้า

เงาคนที่ห้อมล้อมอยู่รอบกายปลิวกระจัดกระจาย
ไป ถูกทำจู่โจมเบ็เง็กเล้งขับไล่จนถอยร่นไป

แต่ทว่าศิษย์วังสารพัดพิษที่ลอยตัวอยู่กลางอากาศ
ไถ่ถาโถมลงหนุ่นเนื่องไม่ขาดระยะ ผู้ที่ถูกกระแทก
ปลิวไป ล้วนมิได้เกรงกลัวความตาย สะอึกเข้ามา
สมทบอย่างหนาแน่น

แลเห็นทะเลสีครามแถบใหญ่ ปกคลุมทั่วบริเวณ
เมฆหมอกสีขาวกลุ่มหนึ่ง พุ่งฉวัดเฉวียนอยู่กึ่งกลาง
ประกายหนึ่งขาวหนึ่งทองกรีกกระเจายาจับวาวบ พอ
สาตพุ่งถึงที่ใด เปลวสีครามก็เสื่อมโทรมลง

พลังพิษแมงมุมครามของศิษย์วังสารพัดพิษล้วน
แผ่พิษอันร้ายแรงอยู่ หากเม้นสุดคมเข้าไปเป็น
จำนวนมาก ก็จะถูกพิษแทรกซึมทำร้ายเอง

แต่ทว่าลมปราณลำฟ้าของเบ๊เง็กเล้ง พอฝึก-
ปรือถึงขั้นที่เก้า พิษใด ๆ ก็มีอาจแทรกซึมคุกคาม
พลังพิษแมงมุมครามแม้ชั่วร้าย กลับไม่กลากลายเบ๊-
เง็กเล้งแม้แต่น้อย

เพียงแต่บรรดา ศิษย์วังสารพัดพิษ ล้วนไม่จบสิ้น
จำนวนคนยิ่งมายิ่งมากมาย ห้อมล้อมอยู่รอบกายเป็น

ชั้น ๆ พลังการกดกันเพิ่มพูนขึ้นทุกขณะจิต จนต้อง
คำนึงขึ้น

“หากเม้นต่อสู้กันเยี่ยงนี้สืบไป เมื่อใดจึงยุติลง
ได้?”

ขณะขบคิด ปากทวาดว่า

“อู๋บั้นช่วย หากเก่งกล้าสามารถจริง ก็หักล้าง
กับข้าพเจ้าตัวต่อตัว โยต้องใช้เหล่าบริวารช่วยชีวิต
แทน?”

ประมุขวังสารพัดพิษอู๋บั้นช่วย คล้ายแมงมุมตัว
มหึมา ลอยตัวอยู่กลางอากาศ บงการบริวารโถมจู่โจม
เบ๊เง็กเล้งจากทุกทิศทาง พลังทวาดสวนคำ่ว่า

“ศิษย์วังสารพัดพิษ พอฝึกปรือพลังพิษแมงมุม
คราม ชั่วฉวาลัยแห่งชีวิตที่ซ่อนเร้นในร่างมนุษย์จะถูก
กระตุ้นขึ้นถึงขีดสุด มิมีพลังการจู่โจมใดปลิดชีวิตพวก
มันลงได้ หากแต่เจ้าจะต้องถูกจู่โจมกระหน่ำจนขาด
ใจตายไปทั้งเป็น”

เบ๊เง็กเล้งพึงทราบสาเหตุที่ศิษย์วังสารพัดพิษมี

ชะตาชีวิตกล้าแข็งเหนือผู้คนธรรมดา ที่แท้เพราะฝึก
ปรีอพลังพิชแมงมุกรามอันชั่วร้ายนั่นเอง

สภาพการณ์ต่อสู้ดำเนินต่อไปไม่หยุดยั้ง เบ้งก-
เล้งจูโจมถูกศัตรูตลอดเวลา แต่ฝ่ายตรงข้ามหลังจาก
ถูกพุกันทองทิ่มแทงล้มลง ชลฺยผลาญวิญญาณกวาด
ฟาดถูก ก็สามารถตะเกียกตะกายลุกขึ้นใหม่

เบ้งกเล้งจูโจมต้านรับพลังคำนึงขึ้น

“สถานการณ์หากดำเนินสืบไป มีแต่เป็นผลร้าย
ต่อเรา สมควรหาหนทางกำจัดกวาดล้างพวกมันจึงถูก
ต้อง”

พริบตาหนึ่งพลันบังเกิดปฏิภาณวูบ ทะลวงพุกัน
ออกด้วยท่าสะเทือนจิต และกรี๊ดชุลยไปด้วยท่าปลิด
ชีวิต

สองในสี่กระบวนท่าผลาญวิญญาณพอดูใช้ออก
โดยพร้อมเพรียงกัน อานุภาพจึงเพิ่มพูนขึ้นหลายเท่า
ตัวคนของวังสารพัดพิษล้วนถูกคุกคามถอยร่นไปหลาย

เบ้งกเล้งขยับสองไหล่วูบ ร่างพลันพลวเฉียงๆ
ชนบนหินก้อนใหญ่ก้อนหนึ่ง ทรงนั่งขัดสมาธิลง

คนของวังสารพัดพิษงงันวูบ กลับมิได้ไล่ล่า
ตามมา

ประมุขวังสารพัดพิษร้องกัง ๆ ว่า

“ทุมเทกำลังบุกเข้าไป !”

คนของวังสารพัดพิษทวาดเสียงสับสน ทุมเท
พลังพิชแมงมุกราม กระแทกกระหน่ำใส่เบ้งกเล้งที่
นั่งขัดสมาธิอยู่

หากคิดไม่ว่าเบ้งกเล้งกลับไม่ผุ่ดลุกขึ้นหลบเฉียง
เพียงผืนก ลมปราณ ล่าฟ้า ชนขับ เปลว พิษ กระจ่าย ไป
พร้อมกับยักชุลยขึ้นจ่อกับริมฝีปาก

ม่านหมอกขาวก่อตัวอย่างแน่นหนา เป็นสีขาว
สล้าง ครอบคลุมเบ้งกเล้งอยู่กึ่งกลาง

พร้อมกันนั้นคลื่นเสียงชุลยอันสกลใส่กั๊วณพลัน
ดังออกจากกลุ่มหมอกขาวมา

ธิดาตำหนักม่วง เคี้ยวเล้งเหล้ง แหงน หน้ามอง
บิตากล่าวอย่างร้อนรุ่ม

“บิตา เขาไหนกลับเป่าขลุ่ยเล่า เยี่ยงนี้โยมิใช่
รามือรอความตายหรือ ?”

จอมฟ้าตำหนักม่วงแม้มีประสบการณ์ซ้ำของซ้ำ-
นาญ แต่คาดคะเนจิตเจตนาเบ้เง็กเล้งไม่ออก ส่ายหน้า
กล่าวว่า

“บิตาก็ไม่เข้าใจ”

เสียงขลุ่ย เริ่มแหลมสูงกระชั้นถี่ขึ้น คล้ายเข็ม
แหลมคมทิ่มแทงจิตใจผู้คน

จอมฟ้าตำหนักม่วงหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

“เหล้งยี้พวกเราไป !”

ธิดาตำหนักม่วงเคี้ยวเล้งเหล้งกล่าวว่า

“บิตาคิดจากไป ?”

“มิดิด มันคิดใช้คลื่นเสียงขลุ่ยออกทำร้ายคน
คิดไม่ถึงว่าพลังการฝึกปรือของเด็กน้อยนี้ จะบรรลุถึง
ขั้นสูงสุดแล้ว”

“แต่ทว่าเขา....”

จอมฟ้าตำหนักม่วงทราบความในใจของธิดาเป็น
อย่างดี พลันกล่าวเสียงทุ้มหนัก

“เหล้งยี้ เจ้ากับมันมีวาสนาผูกพันกัน ยังคง
ลืมนั่นมันเถอะ”

ธิดาตำหนักม่วงหวนนึกถึง คราครั้งสุดท้าย ที่อยู่
ร่วมกับเบ้เง็กเล้ง ต้องบังเกิดความหตุหุขึ้น คำนี้
ในใจ

“เขาหาได้มีจิตปฏิบัติต่อเราไม่ เป็นเรารุ่มหลง
งมงายแต่ฝ่ายเดียว ความจริงแล้วเราไม่ควรรักกับเขา
เลย”

หน้างามสะคราญหม่นหมองลง กล่าวเสียงแผ่ว
เบา

“บิตา อกภัยให้กับความผิดพลาดที่แล้วมาของ
ผู้บุตรด้วย นับแต่นั้นบุตรขอปรนนิบัติรับใช้ท่านผู้เฒ่า
ไปชั่วชีวิต”

ยามนี้ ก็ยังวังสารพัดพิษ ในบริเวณ ล้วน หน้า
แปรเปลี่ยนไป กล้ายถูกกระป๋องไร้สภาพที่มั่วโจมชั่ว
หัวใจ เลือดลมภายในกายพลุ่งพล่านคาลเดือด

เสียงขลุ่ยแปรเปลี่ยนเป็นเกรียวกราดครุร้ายยิ่งขึ้น
กล้ายระลอกคลื่น โถมทลายฟากฝั่ง ทพมาโจนทะยาน
เหยียบย่ำพสุธาจนราบเรียบ

ศิษย์วังสารพัดพิษที่มีพลังการฝึกปรือตำทราวมิ
อาจดับฟังเสียงขลุ่ยสืบไป พลันอ้าปากกระอักโลหิต
ออกมา สีหน้าบิดเบี้ยวบนยาก สายร่างโง่งเงนแทบ
ล้มลง !

ที่แท้เบ๊เง็กเล้งหวนนึกถึง บทเพลงฟ้าประหารที่
จำเรียนมา ดังนั้นบรรเลงออกหมายใช้คลื่นเสียงพิฆาต
ศัตรู ยามนี้ก็เป่าช่วงแรกออกไปแล้ว เริ่มบรรเลงช่วง
ที่สองสืบไป

คลื่นเสียงขลุ่ยผ่านการถ่ายทอด กำลังภายในเข้าไป
จึงแกร่งกร้าวกังวาน สันขวณูสะท้านวิญญาณผู้รับฟัง

ธิดาตำหนักม่วงเมื่อยู่ห่างจากวงสืบทา ยังรู้สึก
เจ็บปวดครวคร่าวยิ่ง พลันอ้าปากกระอักโลหิตออก
กล่าวอย่างลำบากยากเย็น

“บิดา ข้าพเจ้าเจ็บปวดใจนัก”

จอมฟ้าตำหนักม่วง แม้มีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ
หลายสิบปี แต่พอรับฟังเสียงขลุ่ยถึงตอนนั้น เลือดลม
ก็พลุ่งพล่านปั่นป่วน ทราบดีว่าไม่อาจอยู่สืบไป หาไม่
ก็จะถูกคลื่น เสียงขลุ่ย กระแทกกระเทือน อวัยวะภายใน
จนบอบช้ำ

มันยืนมี้ออกคว่ำกุ่มข้อมือธิดาไว้ ทวาดว่า

“รีบหนีกลมปราณคุ้มครองหัวใจ ไปเถอะ”

ธิดาตำหนักม่วงฝืนใจโคจรลมปราณขึ้น ขบ
กรรมติดตามบิดาวิ่งตะปั้งสู่ทิศตะวันออก

แลเห็นมวลหม้อสุรนอกวง แม้ได้ตกเป็นเป้าจู่-
โจมโดยตรง ยังสายร่างโง่งเงนไปมา กล้าย่ำสุราเข้า
ไปจนเมามาย สีหน้าเปี่ยมแววหวาดหวั่นขวัญเสีย

“โอ้ย !”

กึ่งกลางวงแว่วเสียงแผดร้องดังขึ้น คิษย์วัง
สารพัดพิษผู้หนึ่ง กระอักโลหิตออกมาสองกองโต หงาย
ร่างล้มลงแน่นิ่งไป !

ที่เท้าอวัยวะภายในของม้านกกลืนเสียงขลุ่ยกระ-
แตกกระหน่ำจนกลาดเคลื่อนจากตำแหน่งเดิม ชีพจร
หัวใจขาดสะบั้น ต้องจบชีวิตไปก่อน

เสียงขลุ่ยกล้ายมือนมารบีบเค้นจิตใจผู้คน จุกกับ
พะเนินเหล็กกระแทกกระหน่ำลง โหยหวนอ้ออิง
สะท้านหู

มวลหมู่สุรทินอกวง มิทราบมีผู้ใดร่ำร้องอย่าง
หวาดหวั่นขวัญเสีย จากนั้นทุกคนก็เกล็ดหลบหนีไป
อย่างซุกซ่อนวุ่นวาย

ผู้คนบางคนไปได้ไม่กี่ก้าว ก็ต้องกระอักโลหิตเซ
กลาดล้มลง แต่ยังคงคืบคลานไปเบี่ยงหน้าสุดกำลัง

บทเพลงฟ้าประหารถูกบรรเลงจบช่วงกลางแล้ว
ช่วงสุดท้ายอัน กราดเกรี้ยว รุนแรง ก็ถูกเป่าออกจากรู-
ขลุ่ยไป

กลิ่นเสียงขลุ่ยปกคลุมอยู่ทุกอณูของอากาศคล้าย
จะกวาดล้างทุกสรรพสิ่งในใต้หล้าไปสิ้น จุกกับว่ากาล
แตกดับของพิภพได้มาถึงแล้ว !

“โอ้ย....”

“โอ้ย....”

เสียงแผดร้องดังขึ้นจากทุกที่ทาง คนของวัง
สารพัดพิษทยอยล้มลงไม่ขาดสาย กระอักโลหิตแล้ว
นอนฟุบเหยียดยาว บ้างกลับกระเสือกกระสนอยู่ตาม
พื้นดิน สภาพการณ์เสียดสยของสุดจะทนดู

ประมุขวังสารพัดพิษแลเห็นบริวารล้มตายเกลื่อน
กลาด ตัวเองก็เลือกลมพลุ่งพล่าน ลมปรานแตกซ่าน
กระจ่าย ไม่อาจลอยตัวอยู่กลางอากาศสืบไป ต้อง
กระแทกลงสู่พื้น

สายตายามกวาดมอง แลเห็นบนพื้นดินฟุบ
เกลื่อนกลาดด้วยคิษย์วังสารพัดพิษ หลงเหลือยอดคิษย์
วังสารพัดพิษอยู่ไม่ถึงสิบคน สร้างความเดือดดาลคลั่ง
แค้นแค้นนั้น ตะเบ็งเสียงร้องว่า

“ศิษย์ของวังเราบุกเข้าไป”

เงาร่างเจ็กแปดสายรวบรวมกำลังที่หลงเหลือพุ่ง
โถมเข้าหาเบ๊เง็กเล้งเป็นจุดเดียว

คลื่นเสียงขลุ่ยพลันดังแหลมสูง คล้ายกระบอง
จำนวนมากมายุดคณานับ กระทั่งใส่ผู้บุกรุกเข้ามา

เสียงแผดร้องดังซ่าๆ ซ้อนๆ ศิษย์วังสารพัดพิษ
ล้มตายลงจุไปไม่ร่วง

ประมุขวังสารพัดพิษร่างสั่นระริกมุมปากปรากฏ
โลหิตไหลซึมออกมาเป็นทางยาว เหลียวมองรอบข้าง
กลับไม่พบเห็นบริวารยืนหยัค้อยู่อีก ถึงกับเบ้งตาแทบ
ฉีกขาด กล่าวเสียงแหบโหย

“เด็กน้อย เราขอเสี่ยงกับเจ้าแล้ว”

ร่างยังคงถาโถมเข้าหาเบ๊เง็กเล้ง สะบัดฝ่ามือ
จูโจมออก

หากาคไม่ว่ากำลังภายในกายของมันถูกคลื่นเสียง
ขลุ่ยกระแทกกระจาย ลมปราณมีอาจนึกตัวได้ พลั้ง
ฝ่ามือกลับปราศจากอานุภาพใด

เสียงขลุ่ยดังกังวานเป็นครั้งสุดท้าย ประมุขวัง
สารพัดพิษพลันแผดร้องสุดเสียง กระอักโลหิตออกมา
สองกองโต หายร่างล้มลงกับพื้น ลมหายใจวริน
แทบขาดหัวง

ที่ไกลตาพลันแว่วเสียงระเบิดดังมีมใหญ่

ทางด่านทิศเหนือพลันปรากฏ เปลวอัคคีพวยพุ่ง
ขึ้นสู่ท้องฟ้า ควันทำหมื่นกละคลุ้ง

จากนั้นทางด่านทิศตะวันตกก็บังเกิดเสียงระเบิด
ตามทิศขึ้น สะท้านแก้วผู้คนแทบแตกทำลาย

คลื่นเสียงมีทันขาดหาย ทางทิศใต้ก็แว่วเสียง
ระเบิดกึกก้องกัมปนาท เปลวอัคคีดับบงทั่วท้องฟ้า

ขุนเขาโยกคลอน พสุธาสิ้นไหว

บรรดาซากศพบนพื้นดินได้รับความสั่นสะเทือน
จนตึกกระดอนขึ้นจากพื้น และแล้วก็ร่วงลงลือลง

เบ๊เง็กเล้งที่นั่งอยู่บนก้อนหิน แทบถูกกระแทก
กระเทือนจนร่วงหล่นลง รีบลดขลุ่ยแนบลำตัว สลัก
คราบน้ำองบนร่าง ผุดลุกขึ้นอย่างเข้มข้ำ

เบ้เง็กเล้งพลวลงจากกอนหิน สาวเท้าถึงเบ้อง
หน้าประมขวังสารพัคพิษ แลเห็นร่างที่เตยเล็กของมัน
ยังคล้ายเป็นทารก สองตาเหลือกถลนออกนอกเบ้า
สภาพการตายสยดสยองสะท้อนขวัญยิ่ง

ทุกที่ทางมีแต่ซากศพศิษย์วังสารพัคพิษฟูประเน
ระนาด แม้ไม่เสียชีวิตกายไต่กลิ่นเสียงขลุ่ยที่กระแทก
กระแทก แต่ก็ได้รับความสั่นสะเทือนจากรอบข้างจนสั่น
ใจตายไป

วังสารพัคพิษ นับว่าถูก ครอบงำไป จากวงนักร้อง
แล้ว!

เบ้เง็กเล้งแลเห็นทางทิศตะวันตก เหนือ ไต้ยัง
ปรากฏควันไพลอยกละกลิ้ง คาดว่าดินระเบิดที่กระบี่
อิมเอียงโง้วบ่วงขลุ่ยฝังไว้แล้วระเบิดขึ้น

เบ้เง็กเล้งมิกล้าชะลอชักช้า ชุกขลุ่ยผลาญวิญ
ญาณไว้ในอกเสื้อ ทุ่มเทววิชาตัวเบาออกจากเทือกเขา
บู้อช่วยอย่างรวกเร็ว

บทที่ ๗๕
๗ ๕ ๗ ๗
เขาเสถียร

โลดแล่นอยู่อดใจใหญ่ จนออกพ้นจาก
เทือกเขาบู้อ ตั้งนิจประหวัดนั่งถ่วงถ่วงที่
ช่วงชิงมาได้

จิตใจเบ้เง็กเล้งเริ่มพลุ่งพล่านขึ้นมา ฟุ้ง
ปราด ๆ ผ่านไหล่เขาแห่งหนึ่ง หยุดยั้งชะงักเท่า
ลง ล้วงถ่วงถ่วงออกมา

ยามนี้ เบ้เง็กเล้งจึงเพ่งสำรวจดูถ่วงถ่วง

โดยละเอียด จึงพบว่ามีความกว้างยาวประมาณหกนิ้ว
หนาประมาณสามนิ้ว บนฝากล่องสลักลวดลายวิจิตร
พิสดาร

เบ๊เง็กเลี้ยงยื่นมือกดไปบนปุ่มกลไก ฝากล่องพลัน
เปิดออกดังควับเบาๆ ภายในกล่องมีกระดาดน้ำมัน
อยู่ชั้นหนึ่ง มีทราบภายในเป็นของดี

เบ๊เง็กเลี้ยงก็ลงมองดู แลเห็นบนกระดาดน้ำมัน
ขีดเขียนอักษรไว้ว่า

“ขอมอบต่อเบ๊เง็กเลี้ยงทายาทเรา”

เบ๊เง็กเลี้ยงใจสะท้อนหัวน้ําหวว ด้จากความ^๕แสดง
ว่านี่เป็นมรดกที่บิดาทิ้งไว้จริงๆ ตั้ง^๕นั้นถึงกระดาด
น้ำมันออก พบว่าเป็นถงกระดาดน้ำมันใบหนึ่ง จึง
ล้วงมือไปในถง พอถึงมือกลับออกมา ก็เห็นเป็นแผ่น
กระดาดพับไว้ ขีดเขียนอักษรเต็มไปหมด

สายตาเบ๊เง็กเลี้ยงกวาดไปบนอักษรแถวแรก เห็น
มีใจความว่า

“เราก็คืออาคันตุกะอุดรเบ๊ฮุ้น...”

เบ๊เง็กเลี้ยงสะท้อนทางร่าง ในยามกะทันหันจิตใจ
พลุ่งพล่านคุจรระลอกคลื่น มีอาจสะกดข่มถันได้

อาคันตุกะอุดรเบ๊ฮุ้นกลับเป็นบิดาของตน !

พริบตานี้ ปมปริศนาที่เคลือบแคลงสงสัยตลอด
มาพลันคลี่คลายกระจ่างทันที

มิน่าเล่าท่านผู้เฒ่าพอทราบข้อฉะฉานของตนจาก
๕๕ ลีเชียงและพวก จึงใช้^{๕๕}ทางสลับเข้าแผ่นดินตงวันเวง
เร้าตนรุดสู่แดนบักไฮ ที่แท้ท่านผู้เฒ่าทราบชาติกำเนิด
ของตนนั่นเอง

มิน่าเล่าเบ๊เง็กใช้^{๕๕}ผู้เป็นบุตรอาคันตุกะอุดร จึง
มีเก้าน้ำประพิมประพายคล้ายเหมือนตนเพราะเบ๊เง็ก-
ใช้^{๕๕}เป็นน้องฝาแฝดของตน แต่หายสาบสูญไปตั้งแต่
เยาว์วัย

มิน่าเล่าอาคันตุกะอุดรเบ๊ฮุ้นจึงใช้เทพคำฟ้า ลี-
๕๕ ลีเชียงและพวกตนดันสู่บึงมังกรพิช เนื่องจากกริ่งเกรง
ว่าถงทองต้องตกไปใน^{๕๕}เงมมือนผู้

เบ้เง็กเล้งขบคิดถึงตอนนั้น ต้องสลุทมหายใจ
ลึกๆ ช่มกั้นความรู้สึกภายใน ก้มลงอ่านคู่มือไป

“ภรรยาของเราคือเทพธิดาคร่ำขำญกอเอ็ง....”

เบ้เง็กเล้งหวนนึกถึงคราแรกที่ได้พบเบ้เง็ก มั่น
บอกว่าตนละม้ายคล้ายสตรีนางหนึ่ง ฉายาเทพธิดา
คร่ำขำญ เมื่อเป็นเช่นนั้น อาคันตุกะอุดรคือบิดาของ
ตนแน่แล้ว

“...เราสองรู้จักกันมาตั้งแต่เยาว์วัยในฐานะ
ที่บรรพบุรุษมีความสัมพันธ์กันอย่างสนิทสนม หลังจาก
เติบโตใหญ่ขึ้น เราก็ต้องเที่ยวในวงนักร้อง จนมีเกียรติ
ภูมิอยู่เล็กน้อย ส่วนนางเมื่อยังเข้าวัยสาว ยิ่งโสกา
สะคราญล้ำ ถูกยกย่องเป็นหนึ่งในสี่โฉมสะคราญแห่ง
แดนดิน โดยจัดอยู่อันดับสอง

ตลอดเวลาที่ผ่านมา ความสัมพันธ์ของเราสอง
ผูกพันกันลึกซึ้งสนิท หากแต่ไม่ว่าพลันปรากฏบุคคล
ที่สามสอดแทรกเข้ามาในวิถีชีวิตของเรา มันก็ฉีกหลัง

จากได้พบภรรยาเราคนเดียว ก็เฝ้าพัวพันโดยไม่ยอม
เลิกรา ตอนนั้นมันนับเป็นยุคสมัยที่ชื่อเสียงกระเดื่อง
เลื่องลือในวงนักร้อง ฉายาก็มียาวชิ่ง (ญาติทอกรัง
บิน) อ้วนพู่เซีย”

เบ้เง็กเล้งอ่านถึงตอนนั้น ถึงกับสะท้อนใจอย่าง
รุนแรง ลอบร้องในใจ

“อ้วนพู่เซีย....นั่นมิใช่ศิษย์ทฤษฎีของซ่งฮุนจื่อ
หรือหรือ?”

ถึงนั้นอ่านสืบไปอย่างเร่งร้อนรน

“....แต่ที่ว่าไมตรีที่มันทอดมา หาได้รับความสน
ใจจากนางไม่ กลับปฏิเสธบอกปัดโดยสิ้นเสียเลย จึง
เพาะเป็นความอาฆาตแค้นขึ้นในใจญาติทอกรังบิน
อ้วนพู่เซีย

ครั้นแล้วเรากับนางประกอบพิธีแต่งงานอยู่กิน
ก่อฤกษ์ผ่านกันร่วมกัน หนึ่งปีให้หลัง นางกำเนิด
บุตรให้กับเรา กลับเป็นฝาแฝดชายคู่หนึ่ง นับว่าสร้าง
ความปลื้มปิติแก่เราสองเป็นล้นพ้น

หากถามไม่ว่าในวันครบรอบหนึ่งเดือนของบุตร
ฝาแฝด กลับปรากฏตัวกลับบุกรุกมา ขโมยบุตรชาย
เราไปผู้หนึ่ง เราแม่ท่อมเทกำลังออกสืบเสาะ กลับไม่
พบพานร่องรอยเบาะแสใด

จวบจนสามปีให้หลัง เราจึงสืบเสาะพบว่า เป็น
การลักพาของภุมิตทองรุ่งบินอ่วงพูเซีย ดังนั้นไล่ล่าถึง
สถานที่อยู่ของมัน แต่ฝ่ายตรงข้ามท่อมเทกำลังออก
กลุ่มจู่โจม เรากลับได้รับบาดเจ็บสาหัส ต้องหลบหนี
กลับมา

เนื่องเพราะกริ่งเกรงว่าอ่วงพูเซียจะติดตามมา
รังควาน จึงโยกย้ายหลักแหล่งมาพำนักที่เทือกเขาใต้-
เซาะซัว แต่ความคะนองนึกถึงบุตรที่ถูกลักพาตัวกร่อน
กินใจเราตลอดมา ดังนั้นไปปกครองเราว่าจะมุ่งหุบ
เขามรณะ บุกลี้ที่พำนักอ่วงพูเซียอีกครา”

เบ้งเง็กเล้งอ่านถึงตอนนั้น ต้องพลุ่งพล่านตื่นตัน
จนรำพึงขึ้น

“บิดา ความรักของท่านยิ่งใหญ่ไพศาลนัก”

ข่มจิตใจจนเยือกเย็นแล้วอ่านดูสืบไป

“.... คราวครั้งนี้เราท่อมเทความ พยายาม บุกจู่โจม
ในที่สุดช่วงชิงบุตรชายคืนมาได้ แต่ตัวเองก็ได้รับ
บาดเจ็บสาหัส หากหลบหนีกลับได้เซาะซัว มิแน่ว่า
ว่าจะถูกศัตรุสะกดติดตามไปพบ ดังนั้นมุ่งสู่แดนปักไธ
รักษาบาดเจ็บพร้อมทั้งเลี้ยงดูบุตรชาย

เง็กเล้งบุตรเราหากอ่านถึงตอนนั้น คงทราบเหตุ
การณ์ที่ผ่านมาได้แล้ว ชั่วชีวิตของเราตั้งปณิธานว่า
ต้องทวงถามความอภัยจากภุมิตทองรุ่งฟ้า อ่วงพูเซีย
หากมันไม่อาจเสร็จสมความตั้งใจ บุตรเราที่สาน
ปณิธานสืบแทนด้วย แต่อ่วงพูเซียฝีมือสูงเยี่ยม กลอก-
กลิ้งเจ้าเล่ห์ ต้องระมัดระวังให้มากไว้”

เบ้งเง็กเล้งพออ่านจบความ ต้องขบกรามกรอด
อธิษฐานในใจ

“บิดาโปรดวางใจ ผู้เยาว์ต้องสืบเสาะไปทั่ววง

นักเลง จวบจนพบญาติของรุ่งฟ้าอ้วงพี่ชาย ทวงถาม
ความแค้นแทนท่านผู้เฒ่าให้จงได้

ในที่สุดชาติกำเนิดของตน เปิดเผยคลีคลายแล้ว
อาคันตุกะอุดรเบ็ญขึ้นเมื่อเป็นบิดาผู้ให้กำเนิด เบ็ญก็เล็ง
ก็ยังร้อนรุ่มใจ จนคิดใคร่ตักบักโบยบินสู่แดนบักใช้
กราบพบท่านผู้เฒ่า

แต่ทว่าสารทง่วนเซียวห่ามถึงยี่สิบวัน จาก
บู^๕ อชวรุดสู^๕ หองก^๕ เอียงเหลา ต้องใช้เวลากว่าสิบวัน
หากจะคืนคืนสู่แดนบักใช้อันไกลโพ้นก็ต้องคลากำ-
หนดนัดพบบนหองก^๕ เอียงเหลาแล้ว

กำหนดพบหน้าบนหองก^๕ เอียงเหลา เป็นกิมเลง-
จัน^๕ ดัน^๕ เมื่อถึงเวลานั้นจะมีสี่เทพแห่งจักรวาลรุดไป
ร่วมด้วย ตนมิอาจไม่รู้ไปเด็ดขาด

ในยามกะทันหัน เบ็ญก็เล็งต้องบังเกิดความ
ลังเลยากตกลงใจได้

ทันใด ที่ห่างไกลแว่วสຸ່มเสียงหนึ่งดังมาว่า
“เบ็เสียวเซียบ ยินดีที่ได้พบ !”

กระแสน้ำก็ก้องคึกคักคึกคักคำราม มาตรแมน
อยู่ห่างไกล ยังสะท้อนแก้วหูจนอื้ออึง

เบ็ญก็เล็งกวาดตาไป แลเห็นเงาร่างสองสายพุ่ง
ปราด ๆ ตรงมา ชั่วพริบตาละลือลงที่เบื้องหน้า

ผู้มาเป็นบุรุษชุดคำร่าสูงใหญ่ ทาโปนโตเซียว
ขาวแวววาว สีหน้าเหี้ยมหาญมีพิศพจน์ร้าย คำน
หลังตามติดด้วยบุรุษร่างสันทัด หน้าตากรูย่นาหวาด
หวนเช่นกัน

เบ็ญก็เล็งกวาดตามองมันสองตนหนึ่ง กล่าวว่า
“อภัยที่ข้าพเจ้าตาตำ จดจำสองท่านไม่ได้”

บุรุษดวงตาโปนโตหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

“เราสังกัดป๋ามักส์ญู^๕ ดำรงตำแหน่งหัวหน้า
โฮ้วตั้ง (ตำหนักพยัคฆ์) ผู้ติดตามคือรองหัวหน้า
ตำหนัก”

“ที่แท้เป็นคนที่ป๋ามักส์ญู^๕ หรือได้รับมอบ
หมายให้มาช่วงชิงสมบัติในบึงมังกรพิษเฉกเช่นมวลหมู่
อสูรร้ายด้วย?”

หัวหน้าตำหนักพยัคฆ์หว่าตังสนั่น กล่าวว่า

“ผู้ที่เร่รุดสู่บึงมังกรพิษ ล้วนแต่โง่เขลาบัดซบ
นั้นไหนเลยมีสมบัติล้ำค่าได้”

เบ้งกเล้งงงงนวบ กล่าวว่า

“หรือพวกท่านทราบว่ามีสมบัติในบึงมังกรพิษเป็น
ของใด?”

“ท่านเจ้าของป่าทราบแต่แรกว่า ในบึงมังกรพิษ
หามีคัมภีร์วิชาฝีมือชุกซ่อนอยู่ไม่ แต่กลับแพร่พราย
ข่าวคราวออกสู่คนกเล้งหวังให้มวลหมู่อสูรเร่รุดมา
ช่วงชิง”

เบ้งกเล้งสุดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บนี้
นับเป็นแผนอันอำมหิตนัก แสร้งเป็นแพรวข่าวว่าบึง-
มังกรพิษชุกซ่อนคัมภีร์วิชาฝีมือ ล่อลวงให้มวลหมู่อ-
สูรรุดมาช่วงชิง สุดท้ายย่อมต้องเสี่ยงชีวิตจนบาดเจ็บ
ล้มตายตามกัน มิมีผู้ใดขัดขวางแผนยักรบบุ^๗ ลมตง-
วันของเจ้าของป่ามิกษณูญได้

เบ้งกเล้งเริ่มสำนึกว่าเจ้าของป่ามิกษณูญเป็นชน
ชั้นกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ แต่ฝ่ายตรงข้ามทราบได้อย่างไร
ว่าในบึงมังกรพิษหามีคัมภีร์วิชาฝีมือไม่?

ขณะขบคิด ปากกลับกล่าวว่า

“อย่างนั้นมิทราบสองท่านมีเรื่องใด?”

หัวหน้าตำหนักพยัคฆ์กล่าวว่า

“พวกเรา ได้รับคำสั่งออก สืบเสาะหาเสียวเซียบ
เพื่อนอ้อมเชิญไปพบท่านเจ้าของป่าสักครา”

“อาศัยสองท่านก็คิดคุกคามให้ข้าพเจ้าไป?”

“เบ้งเสียวเซียบ เจ้าของป่าเรามีความต้องการ
ใคร่พบท่าน ท่านโปรดติดตามพวกเราไป”

เบ้งกเล้งแค้นหว่าตว่า

“ท่านหากต้านทานรับ การจู่โจม จากข้าพเจ้า ได้
ข้าพเจ้าจะติดตามพวกท่านไปพบเจ้าของป่ามิกษณูญ!”

จบคำตวัดฝ่ามือซ้ายขึ้นหมายกระแทกไป

หัวหน้าตำหนักพยัคฆ์ยืนหยดกับที่ตังเดิม สอง

ตาพลันเบ้งขึ้น ประกายเจิดจ้าทูลสายฟ้าสองสายพลัน
สาธพพุ่งออก !

เบ้เง็กเล้ง พอประสานสกับประกายเจิดจ้า สอง
สายนั้น ถึงกับสะท้อนเชือกคูกุญสายฟ้าฟาดไล่ หวัง
สมองเว้งว่างเปล่า พริบตานี้ณึกคิดว่าประกายตา
นั้นผิดปรกติไป

หัวหน้าตำหนักพยัคฆ์ เข้มนมอง เบ้เง็กเล้ง เข้ม
นึ่งฮึดใจให้หลัง สายตาเบ้เง็กเล้งพลันแปรเปลี่ยนเป็น
แตกข่านสลาย สีน้กกเขื่องซึมเลือนลอย ฝ่ามือซ้าย
ปล่อยลงแนบลำตัว

รองหัวหน้าตำหนักพยัคฆ์ที่ด้านหลังกล่าวว่า

“ท่านหัวหน้าตำหนักยอดเยี่ยมนัก ถึงกับสยบ
ยมราชพุกันทองอยู่ใต้อำนาจได้”

ประกายตาหัวหน้าตำหนักพยัคฆ์กลับสู่สภาพเดิม
ตะเบ็งเสียงหัวร่อพลางกล่าวว่า

“วงนักเลง ร่ำลือว่า ยมราชพุกันทอง ร้ายกาจถึง
ปานใด มิคาดกลับถูกวิชาโช้วมกัจจอก (วิชาเนตร-
พยัคฆ์) สยบจิตใจเอาไว้”

เบ้เง็กเล้งยังคงยืนเชื่อมซึมเชา กล้ายมิได้ยืนคำ
สนทนาของทั้งสองก็ปาน

รองหัวหน้าพยัคฆ์กล่าวถามว่า

“ท่านคดียึดครองพุกันทองของมันมาหรือไม่?”

“เดี๋ยวนะ เมื่อถูกวิชาเนตรพยัคฆ์สยบเอาไว้ มี
แต่ปฏิบัติตามคำสั่งของเราตายเดียว แม้พุกันทอง
ติดตัวก็ไม่คิดใช้ออก ยังคงควบคุมตัวไปพบท่านเจ้า
ของป่าจัดการเองเถอะ”

จบคำ ปรบมือตังกังวานสามครั้ง สุ่มเสียงพอ
ขาดหาย ที่ไกลตาปรากฏรถม้าคันหนึ่งควบตะเบ็งตรง
มา

รถม้าหยุดลงที่เบ้องหน้าคันทงสาม สารพัดเป็น
ชายฉกรรจ์ผู้หนึ่ง น้อมกายการวระต่อหัวหน้าตำหนัก

พยัคฆ์ หัวหน้าตำหนักพยัคฆ์ผ่องศรีพระรับ เปิดประตู
รถม้าออก เบือนหน้ามากล่าวกับเบ้เง็กเล้ง

“ขึ้นรถไป”

เบ้เง็กเล้งคล้ายปราศจากชีวิตจิตใจ ก้าวขึ้นรถ
ม้าทรุดกายนั่งลง

หัวหน้าตำหนักพยัคฆ์โบกมือส่งต่อสารดี

“กลับสำนักใหญ่โดยเร็วที่สุด”

พลางชักชวนรองหัวหน้าตำหนักพลวชน บนรถ-
ม้าขับประตูรถลง ครั้นแล้วรถม้าก็หือตะบึงไปเบื้อง
หน้าอย่างรวดเร็ว

รถม้าเร่งรุดเดินทางโดยไม่หยุดยั้ง ภายในรถก็
จัดเสียบียงอาหารอยู่ หัวหน้าตำหนักพยัคฆ์ได้แบ่งปันต่อ
เบ้เง็กเล้ง เบ้เง็กเล้งก็รับมากัดกินอย่างไร้รสชาติ

รอนแรมเดินทางหนึ่งวันเต็ม ๆ ในที่สุดมา
ถึงกัน หุบเขาที่ปรากฏ ขุนเขาราย ล้อมอยู่รอบข้าง
แห่งหนึ่ง

เบื่องหน้าสายตาเป็นป้ากักำบรรพทิศ^{๘๘} ๕ ๖
ต้นเป๊ะ และต้นไม้นานาชนิดออกเงยอยู่ ครอบคลุม
อาณาเขตกว้างไพศาล ต้นไม้สูงชันบดบังแสงอาทิตย์
บรรยากาศจึงมืดครึ้มเลื่อนราง เยือกเย็นวังเวง

รถม้าพอกวบขับถึงริมดง แลเห็นบนต้นเป๊ะ
โบราณต้นหนึ่ง ก่อตงบายไม้สลักอักษรว่า

“สำนักใหญ่ป้ามคสัญญญ ผู้ล่วงลาตองตาย”

รถม้าควบตัดตรงเข้าดงไม้ไป ภายในจัดสร้าง
เป็นทางสายใหญ่ ทอดคดเคี้ยวไปตามสภาพของดงไม้
ยิ่งเข้าไปยิ่งมืดมิด

จิตใจใหญ่ให้หลัง เบื่องหน้าสายตาพลันสว่างวูบ
เห็นเป็นตึกกรามใหญ่โตมโหฬารแถบหนึ่ง การก่อสร้าง
โอ้อ่าตระการตา ประทีปโคมไฟจุลสว่างไสว ผิดแผก
จากตอนขามาอย่างสิ้นเชิง

ประตูตึกพลันเปิดอ้ากว้าง ชายฉกรรจ์ชุดทอง
แปดคนถลันวูบวาบออกมายืนเรียงรายเป็นแถวเดี่ยวที่
หน้าประตู หนึ่งในจำนวนนั้น กล่าวเสียงกังวาน

“ท่านหัวหน้าตำหนักพยัคฆ์ปฏิบัติหน้าที่สำเร็จ
ลุล่วงกรรมัง?”

หัวหน้าตำหนักพยัคฆ์ชะโงกหน้าออกนอกประตู
รถ กล่าวว่

“ถูกแล้ว ยมราชพุกันทองอยู่ในรถนี้เอง”

ชายฉกรรจ์ชุดทองนั้นกล่าวว่า

“อย่างนั้นเชิญมุ่งสู่ห้องโถงใหญ่ ท่านเจ้าของ
บารอคอยอยู่แล้ว”

กล่าวพลางเบี่ยงกายเปิดทาง รถม้าจึงควบขับ
ผ่านประตูตึกเข้าไป

ผ่านตึกรามมาสองหลัง มาถึงหน้าห้องโถงใหญ่
หลังหนึ่ง รถม้าพอยหยุดชะงัก หัวหน้าตำหนักพยัคฆ์
และรองก็เปิดประตูรถก้าวลงมา พร้อมกับโบกมือ
ชักชวนเบ้เง็กเล้งลงมาด้วย

หัวหน้าตำหนักพยัคฆ์กล่าวเสียงกึกก้องไป

“หัวหน้าตำหนักพยัคฆ์นำพายมราชพุกันทองมา
ถึง”

ในห้องโถงแว่วเสียงแกร่งกร้าวกังวานดังออกมา
ว่า

“เข้ามาได้!”

หัวหน้าตำหนักพยัคฆ์หันมาโบกมือต่อเบ้เง็กเล้ง
พากันก้าวขึ้นบันไดศิลา เข้าสู่ห้องโถงใหญ่

ในห้องโถงก่อสร้างอย่างวิจิตรงดงาม เสาศิลา
ทั้งสี่ต้นสลักเสลาดูคล้ายต่าง ๆ สองฟากข้างของห้อง
โถงยืนเรียงรายด้วยผู้คนสิบกว่าคน ล้วนเป็นชนชั้น
หัวหน้าตำหนักและรองในสิบสองนักษัต

ถึงกลางห้องโถง จัดตั้งเก้าอี้หมวตั่วสูงใหญ่
นั่งตระหง่านด้วยชายชราชุดทองไว้เฝ้ารักษา แยก
หน้ากลับส่งงามมีน้อย แต่หว่างคิ้วปรากฏแววเล็ด
เย็นชั่วร้าย ชวนให้ผู้พบเห็นไหวหวั่นพรันใจ!

ด้านหลังของชายชราชุดทอง ยืนสำรวจด้วยคน
ชุดดำคลุมหน้า ปกเสื้อปักรูปรั้งแดงถนัดตาผู้หนึ่ง

หัวหน้าตำหนักพยัคฆ์สืบท่านำหน้า น้อมกาย
การวะชายชราชุดทอง กล่าวอย่างนอบน้อม

“น้อมพบท่านเจ้าของป่า”

สองตาชายชราชุดทองสาครประกายโชติช่วงกวาด
มองมายังเบงกเล้ง พิมฟ้า^{สี}ซน

“ยมราชพุกันทอง ในที่สุดเจ้าตกอยู่ในเงื้อมมือ
ของเราแล้ว ฮา ฮา....”

กลิ่นเสียงหัวร่อกึกก้องกัมปนาท สะท้านแก้วหู
ทุกคนในห้องโถง จนเลื้อยคลมพลุ่งพล่าน แสดงว่า
พลังการฝึกปรือลึกล้ำนัก

เสียงหัวร่อพอลงหาย ชายชราชุดทองก็ส่งเสียง
ซน

“หัวหน้าตำหนักอสรพิษ....”

หัวหน้าตำหนักอสรพิษที่เรือนร่าง สูงโปร่งปล้น
สะอึกออกจากทางซ้ายมือ น้อมกายคารวะชายชราชุด
ทอง กล่าวว่า

“บริวารขอน้อมรับคำสั่ง”

“ไปเชิญเชณกเอ็งมา!”

หัวหน้าตำหนักอสรพิษรับคำ ล่าถอยออกจาก
ห้องโถงไป

เจ้าของป้ามิคส์^{สี}ณูญี^{สี}เป็นหน้าไปกล่าวกับหัวหน้า
ตำหนักพยัคฆ์

“ให้ยมราชพุกันทองแฝงกายอยู่หลังเสา อย่า
เพิ่งให้ก้อเอ็งพบเห็น”

หัวหน้าตำหนักพยัคฆ์รับคำ บงการเบงกเล้ง
อ้อมไปยังหลังเสาต้นหนึ่ง เมื่อเป็นเช่นนั้น ผู้คนที่เข้า
ห้องโถงมาจะไม่พบเห็นเงาร่างของเบงกเล้ง

จิตใจให้หลัง หัวหน้าตำหนักอสรพิษหวนกลับ
เข้าห้องโถง ติดตามมาด้วยสตรีกลางคนชุดสมถะนาง
หนึ่ง เค้าน้ำอิตโรยหมองคล้ำ แต่ยังมีอาจลบล้าง
ความสวยสะคราญไปได้

สตรีกลางคนพอเข้าสู่อำนาจห้องโถง ก็จับจ้อง
มองเจ้าของป้ามิคส์^{สี}ณูญี^{สี}อย่างขึงขัง กล่าวเสียงเย็นชา

“ท่านยังต้องการสิ่งใดจากเราอีก?”

เจ้าของปามิกศัญญีกกล่าวเสียงราบเรียบ

“สืบกว่าปีที่ผ่านมาเรายังรักในตัวท่านไม่เปลี่ยนแปลง มิทราบท่านแปรเปลี่ยนความตั้งใจโอนอ่อนต่อเราแล้วหรือไม่?”

สตรีงามกลางคนทวาดเสียงเกรี้ยวกราด

“หยุดปาก เราเป็นผู้มีสามีแล้ว จวบชั่วชีวิตนี้ นับเป็นคนของตระกูลเบ้ ไหนเลยผันแปรไปเป็นอื่นได้?”

เจ้าของปามิกศัญญีกกล่าวเสียงทุ้มหนัก

“กอลเอ็ง นับแต่ที่เราใช้บริวารไปเชื่อเชิญท่าน มาก่ปฏิบัติต่อท่านเช่นอาคันตุกะทรงเกียรติ ไม่เคยล่วงล้ำท่านมาก่อน บัดนี้คิดให้ท่านได้พบกับคนผู้หนึ่ง มีแน่วแน่ที่จะบันดาลให้ท่านเปลี่ยนความตั้งใจได้”

จบคำ เบือนหน้าไปยังหัวหน้าตำหนักพยัคฆ์
แวบหนึ่ง หัวหน้าตำหนักพยัคฆ์ก็โบกมือชักชวน
เบ้เง็กเล้ง หมุนกายออกจากหลังเสามา

สตรีงามกลางคนพอกวาดตามองมาถึงกับสะท้อน
ทั้งร่างร้องโพล่งว่า

“เง็กเล้ง เจ้า....”

เจ้าของปามิกศัญญีกแผดเสียงหัวร่อ กล่าวว่า

“กอลเอ็ง บุตรชายท่านตกอยู่ภายใต้สยบของเรา
มิว่าเราเบงการอย่างไร มันล้วนต้องปฏิบัติ หรือท่าน
จะตัดใจทนเห็นบุตรชายท่านเป็นเพศฆาตหุนที่ถูกจับ
เช็ด ทำลายเกียรติภูมิของอาคันตุกะอุดรเบ้สูงันได้
หรือ?”

สตรีงามกลางคนกล่าวเสียงสั่นสะท้าน

“คลายการสยบบุตรชายเราควย”

“สยได้ แต่ท่านต้องรับปากเป็นภรรยาเรา อยู่
เคียงคู่กับเราร่วมปกครองบุญลมตงจ้วน”

สตรีกลางคนส่ายร่างโงนเงน ร้องว่า

“อ้วงฟูเซี่ย ท่านอำมหิตนัก!”

ในยามนั้นเอง เบ้งกเล้งในห้องโถงพลันตวาด
ก้องร้องขึ้น ร่างพุ่งควบไปเบี่ยงหน้าตุจเกาทัณฑ์หลุด
จากแหล่ง ถาโถมใส่หัวหน้าตำหนักอสรพิษที่ควบคุม
สตรึงามกลางคนอยู่ สะบัดฝ่ามือกระแทกออกด้วย
ท่วงท่าหัตถ์ทรง!

กระบวนท่านจุโจอมออกด้วยระดับความเร็วสุด-
แสน แผลงกระแสงาดังเกรงกร้าวเกรียวกราด กล้าย
พะเนินเหล็กกระแทกกระทั้นใส่

“โอ้ย....!”

หัวหน้าตำหนักอสรพิษกระทั้งเงาร่างเบ้งกเล้ง
ยังมีอาจเห็นชัดตา ก็ถูกพลังฝ่ามือกระทั้นใส่ทรวงอก
กระอักโลหิตออกมาสองกองโต ทรวดขวบลงสิ้นใจตาย
ไป!

เหตุการณ์นั้นเหนือความคาดหมายทุกผู้คนนัก ใน
ห้องโถงแม่ชุมนุมไปด้วยเหล่าหัวหน้าตำหนักและรอง
แต่มีผู้ใดลงมือขัดขวางได้

ที่แท้เบ้งกเล้งรู้สึกว่าเจ้าของปามิคส์ญูเป็น
จอมกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ มันเผ้าชกชวนตนสู่ปามิคส์ญู
ย่อมมีจิตเจตนาอันล้าลึกแอบแฝงอยู่ พอดีกับหัวหน้า
ตำหนักพยัคฆ์ใช้วิชาเนตรพิกษ์หมายสยบจิตใจของตน
แต่เบ้งกเล้งมีพลังการฝึกปรือลึกกว่าร้อยปี ตอน
แรกเพียงรู้สึกจิตใจหวั่นไหว จากนั้นควบคุมสติได้

แต่เพราะเพื่อปะปนเข้าสู่ปามิคส์ญู เบ้งกเล้ง
จึงดำเนินแผนซ้อนแผน เส่แสรงเป็นตกลูกอยู่ภายใต้การ
สยบจิต แต่พอพบพานมารดา ก็พลุ่งพล่านใจจนแทบ
มีอาชฆมกลน พอฟังมารดาเอ่ยคำอ้วงพู่เชย ก็ลงมือ
ในบัดดล

ยามนั้นเบ้งกเล้งพุ่งตามองมารดาผู้พลัดพราก
จาก กล่าวเสียงสั่นเครือ

“มารดา ผู้บุตรอกตัญญู ปล่อยให้ท่านต้องทน
ทุกข์ทรมานจวบจนบัดนี้”

เทพธิดาคร่ำขวนกอเอ็งพลุ่งพล่านปีติสุดระงับ
สองตาเอ๋อคลอด้วยหยาดน้ำ กล่าวว่า

“มารดา นอกจาก ถูกจำกัฏ อยู่ใน สถานที่ อันคับ
แคบ ตลอดเวลาที่ผ่านมา ก็ได้รับการดูแลเป็นอย่างดี
ก็ต้องให้เจ้ากังวล”

“มารดา เลงจะช่วยเหลือท่านออกไปเอง”

เจ้าของปามิคสัญญีหน้าบิดเบียวบนยาก ผุดลุก
ขึ้นจากเก้าอี้ ทวาดก้องว่า

“ยมราชพุกันทอง เจ้าแม่ปะปนเข้ามาได้ แต่
รับรองมีชีวิตรอดออกไป”

กล่าวจบคำ ก็ร้องคังกังวาน หน้าประตูห้องโถง
ปรากฏเงาคนถลันวูบวาบ บริวารปามิคสัญญีล้วน
ฮือโหมมาจากทุกทิศทาง บดบังปากประตูเอาไว้

เบ๊เง็กเล้งหาได้แยแสสนใจไม่ เขม้นมองเจ้า
ของปามิคสัญญี กล่าวว่า

“ที่แท้เจ้าของปามิคสัญญี คืออ้วงพุเซี่ยท่านนั้น
เอง”

เจ้าของปามิคสัญญีเค้นเสียงว่า

“เต็กน้อย เป็นไรหรือ?”

เบ๊เง็กเล้งลวงพุกันทองจากอกเสื้อ ยื่นส่งต่อ

เทพธิดาคร่ำขวน กล่าวว่า

“มารดา ท่านรับไปถือไว้”

พลางล้วยผลาญวิญญาณออกมา กรีดฝ่า
อากาศดังหวัดหวิว เค้นเสียงว่า

“อ้วงพุเซี่ย ท่านจำของนี้ได้หรือไม่?”

“ขลุ่ยผลาญวิญญาณ!”

“ถูกต้อง เจ้าของขลุ่ยผลาญวิญญาณขงฮุ้นจ้อ
เป็นชื่อแป๊ะท่าน แต่ท่านกลับทรยศต่อสำนักอาจารย์
ประกอบความชั่วร้ายในวงนักเลง ข้าพเจ้าจะใช้ขลุ่ย
ผลาญวิญญาณสำเร็จโทษท่านเอง!”

ความลับขงฮุ้นจ้อรับศิษย์ทรยศ น้อยคนนักก็
ทราบได้ วาจาพอกล่าวออก เจ้าของปามิคสัญญี
อ้วงพุเซี่ยต้องงงนุบจากนั้น ทวาดว่า

“เด็กน้อยยอวคโธ่นัก เราต้องนึกกระซางสังขาร
เจ้าทั้งเป็น^{๕๗} จึงจะระบายความแค้นจากอกได้”

ยามนั้น คนชุดคำคลุ่มหน้าทรวงอกปักรูปร่าง
ที่ด้านหลังเจ้าของปามิสัญญ์พลันถลันเข้าหาเบ้งเง็กเล้ง
กล่าวว่า

“ยมราชพุกันทอง เราจะจัดการเจ้าเอง”

เบ้งเง็กเล้งแลเห็นฝ่ายตรงข้าม คือประมุขพรรค
รุ่งแดง ต้องแค้นเสียงกล่าวว่า

“ท่านเป็นชนชั้นประมุขสำนักหนึ่ง ไฉนลกดตัว
มาเป็นข้าทาสของผู้อื่น?”

เจ้าของปามิสัญญ์สอคำขึ้น

“เด็กน้อยนับว่ารอบรู้น้อยนัก มันกับประมุข
นิกายภูษิตทองต่างเป็นศิษย์เรา ความเคลื่อนไหวของ
พรรครุ่งแดงและนิกายภูษิตทอง ล้วนปฏิบัติตามคำสั่ง
เราทางสน!”

เบ้งเง็กเล้งนึกใจคิดขึ้น

“เราไฉนไม่ทันได้คิด อ้วงพี่เขยมีนายภูษิต-
ทองรุ่งฟ้า ย่อมต้องมีส่วนสัมพันธ์กับนิกายภูษิตทอง
และพรรครุ่งแดงจึงถูกต้อง”

ขณะขบคิด ปากกล่าวเสียงเย็นชา

“พี่ท่านเป็นจอมโจดชั่ว ก่อความเดือดร้อน
สร้างเภทภัยแก่วงนักเลง แม้ตายหมื่นครั้งยังไม่อาจ
ถ่วงถอนโทษทัณฑ์”

มิทันจบคำ เบื้องบนศีรษะแว่วเสียงกรืนกรืน
สะท้านหู ประมุขพรรครุ่งแดงกอดกระหน่ำบ้ายเหล็กรูป
ลักษณะคล้ายโล่ ซึ่งจุโจมลงใส่อย่างหนักหน่วงคุดัน

เบ้งเง็กเล้ง ทราบคิดว่า ตนเองอยู่ท่ามกลาง วงล้อม
ต้องรวบรัดการต่อสู้โดยเร็วที่สุด ดังนั้นแผ่พู่กำลัง
ภายในใส่ตัวขลุ่ย กรัดกระจายออกด้วยท่าทางปลิดชีวิต

ประมุขพรรครุ่งแดงเข้าใจว่า มันพอจุโจมอย่าง
กะทันหัน ย่อมต้องรุกไล่เบ้งเง็กเล้ง จนมือไม้สั่นเป็น
พัลวัน หากคาดไม่ว่าท่าทางท่าเพ็งโหมลง ประกายขลุ่ยก็
กระจายจำขนมา

ลมปราณเลาพาเบ้งกเล้ง เมอรุดหน้าถึงชนที่เกา
 อานภาพการจู่โจมย่อมเกรี้ยวกราดกว่าเดิมมากนัก เจา
 ชล้วยพองฟูไป เสียงแผ่ครองอันโหยหวนก็ดังขึ้นทันที
 แลเห็นเงาร่างประมุขพรรครุ่งแดงปลิวละลือกลับ
 ไปตุจว่วที่ขาดบ้านกระแทกลงบนพื้นดินดังสนั่น โล-
 หิตฉีตพุ่งออกจากปากไม้ขาดสาย จบสิ้นชีวิตไปใน
 กระบวนท่าเดียว

ฝีมือของเบ้งกเล้งสะกิดคนของปามิสัญญีตะลึง
 ลานไป เจ้าของปามิสัญญีทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล
 ทวาดคองว่า

“บุกจู่โจมศัตรู”

คำสั่งพอดัง ยอดฝีมือปามิสัญญีพากันฮือโหม
 เข้าหาเบ้งกเล้งและเทพธิดาคร่าขวัญอย่างรวดเร็ว

เบ้งกเล้งแลเห็นศัตรูที่นำหน้ามา คือหัวหน้า
 ตำหนักพยัคฆ์และรอง ตามติดด้วยผู้คนจำนวนมาก
 ดังนั้นขบกรามกรอด ชล้วยผลาญวิญญาณพุ่งทะลวง

ออกด้วยท่าสะเทือนจิต ผ่านมือซ้ายกระทบแตกไปด้วย
 ท่าแต่มั่นยืนตา

เสียงแผ่ครองดังขึ้นสองครั้ง หัวหน้าตำหนัก
 พยัคฆ์ถูกชล้วยผลาญวิญญาณเจี๊ไต้ทรวงอก จนอวัยวะ
 ภายในแหลกเหลว ส่วนรองหัวหน้าตำหนักศรีษะถูก
 กระแทกแหลกเหลว เสียชีวิตโดยพร้อมเพรียงกัน !

ที่ด้านข้างแว่วเสียงทวาดคองเจื้อยแจ้ว เทพธิดา
 คร่าขวัญกอดเอ็งก็ประหม่อมกับศัตรูแล้ว

เบ้งกเล้งกวาดตาไป แลเห็นเทพธิดาคร่าขวัญ
 ถูกชนชั้นหัวหน้าตำหนัก และเหล่าบริวารเจ็ดแปดคน
 พัวพันไว้ แต่นางก็กริ๊ดพุกันทองออกต่อสู้กับศัตรูอย่าง
 คุเคือก

ขณะนั้น ทางด้านข้าง ปราภพ ชุมกำลัง อันหนัก-
 หน่วงกกระทบแตกใส่เบ้งกเล้ง ผู้ลงมือคือหัวหน้า
 ตำหนักมังกร

พร้อมกันนั้น คนของปามิสัญญีก็ตงเป็นวง
 ล้อมกักเบ้งกเล้งอยู่กึ่งกลาง ระดมจู่โจมอาวุธโหม
 กระหน่ำใส่ตุจสายฟ้าคะนองฝน

เบ้เง็กเล้งหน้าแคงระเรื่อ ทาสาตประกายอำมหิต
เบี่ยงกาย เลียงหลบ ท่าฝ่ามือของ หัวหน้า คำหนักม้งกร
กร๊อชลุ่ยกวาดออกไปรอบข้าง

แว่วเสียงแผดร้องครวญครางกังระงม บรืวาร
ป้ามักส์ญูญีสองคน อาวุธหักสะบั้นล้มตายไป

แต่แล้วปรากฏคนของป้ามักส์ญูญีอีกสองคนถลัน
เข้าวังต่อสู้ ชกเซยพวกพ้องที่เสียชีวิตไป กระหน้า
ใส่เบ้เง็กเล้งอย่างคุดันอำมหิต

เบ้เง็กเล้งฝ่ามือซ้ายกระแทกกระแทก ชลุ่ยผลาญ
วิญญาณในมือขวากรัดฝ่าอากาศออก เช่นฆ่าล้างผลาญ
โดยไม่ยั้งมือ

การประหัตประหารอันอำมหิตก็เปิดฉากขึ้น
เบ้เง็กเล้งพอหักล้างได้ระยะหนึ่ง ก็พบว่าหัวหน้า
คำหนักม้งกรมีพลังการฝึกปรือเข้มแข็งแกร่งกร้าวโหม
จู่โจมในด้านตรง เหล่าบรืวารคอยหนุนเนื่องซ้ำเติม
ดังนั้นต้องกำจัดฝ่ายตรงข้ามไปก่อน

พอได้คิด กร๊อร่างเข้าหาหัวหน้าคำหนักม้งกร
อย่างตรงๆ คงฝ่ามือสลายจู่โจม ชลุ่ยในมือขวาพุ่ง
ออกด้วยท่าผลาญวิญญาณ

ไม่ตายอันเกรี้ยวกราดพอใช้ออก ประกายชลุ่ย
ก็พุ่งวามเข้าหาด้วยอาณุภาพอันแกร่งกร้าวรุนแรง หัว
หน้าคำหนักม้งกรเบี่ยงกายหมายหลบหลีก แต่ไหนเลย
รอดพ้นได้

“โอย !”

ท่าโลहितพลันฉีกพุ่ง หัวหน้าคำหนักม้งกรล้ม
พุบลงเสียชีวิตไป

ศัตรูเข้มแข็งพอถูกกำจัด พลังการกดดันรอบกาย
ก็ลดทอนมากมาย เบ้เง็กเล้งพลันกรู๋องตั้งกังวาน กวาด
ชลุ่ยออกเป็นวงกว้าง

แลเห็นอาวุธปลิวกระเด็นขึ้นสู่ท้องฟ้า เสียงแผด
ร้องกังระงม บรืวารป้ามักส์ญูญีจบชีวิตไปในคราเดียว
สามคน

วงล้อมพลนป็นปวนเป็นระส่ำระสาย เบ็เจ็กเล้ง
 ขยับกายหมายทะลวงออกจากวง มีคาคบ้องหน้าสายตา
 พลันปรากฏเงาร่างอันปราดเปรียวสายหนึ่ง พุ่งวาบ
 เข้าหา ยกมือตะกุกใส่เบ็เจ็กเล้งอย่างว่องไว

เบ็เจ็กเล้งกวาดตาไป แลเห็นบุรุษร่างผอมเล็ก
 สวมใส่ชุดแดงฉาน มันคือหัวหน้าตำหนักวานร แนว
 ทางฝีมือพลิกแพลงชั่วร้าย นับเป็นชนชั้นยอดฝีมือใน
 บำมิกศัญญ์

ในยามฉุกฉะทุก เบ็เจ็กเล้งได้แต่หงายร่างท่อน
 บนไปด้านหลัง หลบเลี้ยงจากท่าจู่โจม

หัวหน้าตำหนักวานรกวาดเสียงแหลมเล็ก บิด
 กายกลางอากาศอย่างปราดเปรียว แปรเปลี่ยนท่วงท่า
 เป็นตะกราดใส่ท้องน้อย

บทที่ ๘๐

สันตคนบู ลม

เบ็เจ็กเล้งสะท้านใจวูบ สุดลมปราณยุบท้อง
 น้อยเข้าไป พร้อมกับกวาดขลุ่ยกรัดใส่ข้อเท้าฝ่าย
 ตรงข้าม

หัวหน้าตำหนักวานรไม่ทันจู่โจมซ้ำเติม ได้
 แต่เหดเท้ากลับถอยปราดไปด้านหลัง

ขณะนั้น คนของ บำมิกศัญญ์ รับ หนุนเนื่อง
 เข้ามาสมทบ ประกายอาวุธแลบแปลบปลาบทั้
 ทายใส่เบ็เจ็กเล้งเป็นจุดเดียว

เบ้เง็กเล้งสะบัดฝ่ามือกระแทกจนอาวุธที่จู่โจมมา
เบนเบือนไป แต่หัวหน้าตำหนักวานรระอึกปราชัย
มาอีกคราแล้ว จึงหักล้างประกระบวนท่ากับฝ่ายตรง
ข้าม

ทั้งสองฝ่ายลงมือด้วยระดับความเร็วสุดแสน เบ้-
เง็กเล้งต้องใช้ท่าร่างออกไปหักกระบวนท่า จึงคลี่คลาย
สภาวะรุกไล่ของฝ่ายตรงข้ามได้

ยามนั้น ด้านข้างแว่วเสียงแผดร้องกังวานเบ้-
เง็กเล้งรีบกวาดตาไปยังวงต่อสู้ของมารดา แลเห็นคน
ของป้ามิคสัญญีจับชีวิตภายใต้พู่กันทองไปสองคนแล้ว

เทพธิดาคร่าขวัญกอดเอ็งจ้อยอยู่ในอัมกับสองของ
สี่สะคราญแห่งบุลิม ระวังฝีมือย่อมสูงเยี่ยมยิ่ง พอ
ประมือกับศัตรูได้ระยะหนึ่ง ก็สามารถเช่นฆ่าทำลาย
ล้างฝ่ายตรงข้าม

เบ้เง็กเล้งพอแลเห็นเช่นนั้น ก็คลุกกักเข้มแข็ง
อีกไซ้ แผ่ฟุ้งกำลังภายในใส่สองแขน ตีโต้กระหน่ำ
รุนแรงยิ่งขึ้น

พลังการฝึกปรือของเบ้เง็กเล้ง บรรลุถึงจุดสุด
ยอดแล้ว แม้ผ่านการหักล้างมาจิตใจใหญ่ อานุภาพ
มิเพียงไม่ลดทอนลง ยิ่งแกร่งกร้าวเกรียวกราดขึ้นทุก
ขณะจิต

สืบกว่ากระบวนท่าพ้อผ่านพ้น วงล้อมรอบข้าง
ก็เริ่มปั่นป่วนรวนเร เบ้เง็กเล้งจึงทุ่มเทการจู่โจมใหม่
ใส่หัวหน้าตำหนักวานร

หัวหน้าตำหนักวานร รู้สึก มีกระแส กำลังทะลัก
ทลายใส่ไม่หยุดยั้ง จนท่าร่างสูญเสียความคล่องแคล่ว
ปราชัยเปรี้ยว ได้แต่กระโดดหลบเลี้ยวไปมาถ้ายืดเยื้อ

เบ้เง็กเล้งพลันกำรู้งดั่งกังวาน ชลี่ยผลาญวิญ-
ญาณกรัดไปด้วยท่าสะท้านขวัญ ท่วงทำนองแผ่กำลัง

ภายในถึงสิบส่วน อานุภาพจึงคล้ายอสนีบาตพาดลง
อย่างกะทันหัน

หัวหน้าตำหนักวานร ไม่ทันพักผ่อน หอบหายใจ
พลั้งชุลยก็แหวกฝ่าอากาศมาถึง สร้างความแตกตื่นแก่
มันจนขวัญกระเจิดกระเจิง

ยามนั้น เสียงชู้คำรามดังขึ้นจากด้านข้าง เเง
ร่างอ้วนดุสยหนึ่งพุ่งปราดสอดแทรกเข้ามา กระแทก
ฝ่ามือจูโจมเป็นกระแสปลังอันหนักหน่วงรุนแรงใส่เบ-
งึกเล้ง

ปฏิกิริยาของ เบ้งกเล้งว่องไว ถึงขั้นเคลื่อนไหว
ได้ตามใจนึก พอเผชิญกับการจูโจม ฝ่ามือชู้ก็กรัด
ควงออกด้วยท่าวาดคอกเหมย ทั้งคุ้มครองป้องกันตัว
อย่างเข้มแข็ง และจูโจมโต้กลับไป

เสียงแผดร้องดังขึ้นอีกครั้ง จากนั้นเป็นเสียง
ระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว หัวหน้าตำหนักวานรปลิวละลี้ว
ออกจากวง ทอร่างกลายเป็นซากศพอีกผู้หนึ่ง

ส่วนเบ้งกเล้งและเงาร่างอ้วนดุพอประฝ่ามือกัน
ท่าหนึ่ง ต่างก็ถอยกายไปด้านหลัง เบ้งกเล้งรู้สึกเป็น
พลังฝ่ามือที่หนักแน่นยิ่ง ดังนั้นกวาดตามองไป

แลเห็นเงาร่างนั้นเป็นบุรุษร่างอ้วนเตี้ย สारรูป
มีผิวกับสุกรตัวหนึ่ง ดูท่าทีคงเป็นหัวหน้าตำหนักสุกร
แล้ว

หัวหน้าตำหนักสุกรก็ถูกท้วงท่า อันลึกลับพิสดาร
ของเบ้งกเล้งซุ่มซู่จนถกถอยอย่างลนลาน ยืนตะลึง
ลานไปชั่วขณะ

ขณะนั้น เงาร่างสายหนึ่งก็พลวละลี้วมายืนเคียง
บ่าเคียงไหล่กับหัวหน้าตำหนักสุกร สองมือถืออาวุธ
ประหลาด มีทียัดจับ ตรงปลายลักษณะคล้ายขาไก่
ยกขึ้นไขว้สลับพลางชักชวนว่า

“เราสองร่วมมือกันพิฆาตเด็กน้อยนี้”

ในเสียงว่ากล่าว พุ่งกายเข้าหาเบ้งกเล้งก่อน

อาวุธรูปขาไก่อนหนึ่งตะกุดลงใส่ศีรษะ อีกอันหนึ่งปาต
ไปยังชายโครงฝ่ายตรงข้าม

หัวหน้าตำหนักสุกร ก็พุ่งกาย ไปอีก ทิศทางหนึ่ง
กำหมัดต่อยออกเป็นพลังอันดุคั่นดุจกับทลายภูผา

เบ้เง็กเล้งเผชิญกับการ จู่โจมที่ ผิดแผกแตกต่าง
กัน จึงรวบรวมสมาธิต่อต้านรับไว้

หักล้างกันห้าหกกระบวนท่า รู้สึกว่ากระบวนท่า
ของหัวหน้าตำหนักไก่พลิกแพลงชั่วร้าย แต่พลังการ
จู่โจมของหัวหน้าตำหนักสุกรหนักหน่วงรุนแรง มีหน้า
ซ้ำบรรดา บริวาร บำมีคส์ณญี คอยฉกฉวย โอกาส จู่โจม
ซ้ำเติม นับว่าหนักอึ้งถึงเคยยั้งนัก

เบ้เง็กเล้งโคจรลมปราณขึ้นอย่างเร่งร้อน คำนึง
ในใจ

“หากพัวพันสืบไปเช่นนั้น ย่อมต้องเสื่อมสูญเร็ว
แรงไปอักษิ ยามเมื่อเจ้าของบำมีคส์ณญีโถมเข้าวัง

ต่อสู้ เกรงว่ายากจะรับได้ สมควรกำจัดเหล่าหัวหน้า
ตำหนักไปที่ละคน”

พอได้คิด พลิกฝ่ามือออกต้านปะทะพลังฝ่ามือ
จากหัวหน้าตำหนักสุกรอย่างหักโหม ส่วนขลุ่ยในมือ
ขวาทุ้มเทใช้ กระบวน ท่า ผลาญวิญญาน ไปเป็น กำร
สองครอบคลุมใส่หัวหน้าตำหนักไก่คุดสายฟ้า

หัวหน้าตำหนักไก่จู่โจม อาวุธรูปขาไก่ทั้งสองใส่
ชายโครงซ้ายขวาเบ้เง็กเล้ง ในความคิดของมันเบ้เง็ก-
เล้งย่อมต้องเบี่ยงกายหลบหลีก หากแต่ไม่ว่าฝ่ายตรง
ข้ามกลับทุ้มเทใช้ท่าไม้ตายออก ยามนั้นคิดหลบเลี่ยง
ก็ไม่มีที่ทางที่แล้ว

“โอ้ย !”

หัวหน้าตำหนักไก่แผ่ร่องออกมา ล้มฟุบลงเสีย
ชีวิตไปทันที

แต่เบ้เง็กเล้ง ก็ถูกอาวุธ รูปขาไก่ อันหนึ่งกรัดใส่
ชายโครงข้างซ้าย จนเสื้อผ้าขาววันปรากฏโลหิตไหล
ซึม แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงอวัยวะภายใน

หัวหน้าตำหนักสุกรแลเห็นหัวหน้าตำหนักไก่ต้อง
เสียชีวิตไปอย่างสยดสยอง ออกแตกตื่นจนขวัญสั่น
สะท้านมิได้ พริบตาหนึ่งเบ้เง็กเล้งไม่คำนึงถึงบาดแผล
ที่ได้รับ จึงพุ่งปราดเข้าหาหัวหน้าตำหนักสุกรทันที

เจ้าของปามิคส์ญู๋ซุมอยู่ด้านข้าง แลเห็น
เหล่าหัวหน้าตำหนักและบริวารล้วนจบชีวิตไป พอเห็น
หัวหน้าตำหนักสุกรตกเป็นเป้าโจมตีของเบ้เง็กเล้ง ก็
ทวาดก้องว่า

“หัวหน้าตำหนักสุกร รีบถอย”

ถีบเท้าพุ่งกายเข้าวงต่อสู้ทันที

ยามนั้นเบ้เง็กเล้งลอยตัวอยู่กลางอากาศ พลันกด
กระแทกฝ่ามือลงด้วยท่าแต่มั่นยืนตา เงามฝ่ามือฉะฉาน
แผ่วพลว ยากจะหยั่งคาดคำนวณเป้าหมายได้

ท่ามกลางเงาฝ่ามือที่โหมกระหน่ำ เรือนร่าง
หัวหน้าตำหนักสุกรคล้ายเตี้ยเล็กลงกว่าเดิม ผลักฝ่ามือ
ขึ้นอย่างสุดกำลัง

แต่ทว่าท่าแต่มั่นยืนตาเบ้น ไม่ตาย ของสามฝ่ามือ
ล่ำวัญญานยามจุใจลงจากเบื่องบน ยิ่งเปี่ยมอานุ
ภาพเข้มแข็งรุนแรง ฝ่ามือหัวหน้าตำหนักสุกรเพ็งตัวค
ขึ้นเงาฝ่ามือของเบ้เง็กเล้งกกดกระหน่ำลงแล้ว

ท่าโลหิตพลันสาครกระจาย หัวหน้าตำหนักสุกร
ไม่ทันแผ่ร่องครวญคราง ก็ล้มลงกลับกลายเป็นซาก
ศพ

เจ้าของปามิคส์ญู๋พอดลันมาถึงหัวหน้าตำหนัก
สุกรก็ทรุดซวบลงแล้ว สร้างความคลั่งแค้นแก่นแก่นจน
ทวาดว่า

“เด็กน้อย เล่ายู่ต้องบดขยี้เจ้าจนแหลกลาญ”

ในเสียงว่ากล่าว สืบเท้าไปจนยืนประจันกับ
เบ้เง็กเล้ง

เบ้เง็กเล้งรังชลุ่ยในมือซ้ายขึ้น ช้เฉียงสู่ท้องฟ้า
ฝ่ามือซ้ายรังชลุ่ยบ้องอก ยืนสงบสำรวมไม่กล่าววาจา

บริวารป๋ามิคส์ญูญี่ที่รายล้อมอยู่รอบข้างก็หยุด
ชะงักทำจุ่มใจลง

บรรยาการเข้มแข็งตึงเครียด บิบบคั่นจิตใจผู้คนสุด
แสน

กล่อมเนอบน ใบหน้าเจ้าของป๋ามิคส์ญูญี่กระตุก
เข้าหากัน ดวงตาสาตประกายวาวโรจน์ คล้ายกับจะ
กลืนกินเบ้เง็กเล้งลงไปทั้งเป็นก็ปาน

เบ้เง็กเล้งชบคิตอย่างว่องไว คำนวณจากระดับ
ฝ่ามือของประมุขพรรครุ่งแดง และประมุขนิกายภูษิตา-
ทอง คาดว่าเจ้าของป๋ามิคส์ญูญี่ผู้เป็นชื้อแป๊ะ ย่อมต้อง
สูงล้ำเยี่ยมยอดยิ่ง

ดั่งนั้นต้นตอเต็มที เร่งเร้ากำลังภายในทุ่มเทใส่
สองแขนสองตาก็เข้มนมองเจ้าของป๋ามิคส์ญูญี่แน่วหนึ่ง

เสียงทวาดพลันดัง เจ้าของป๋ามิคส์ญูญี่สะบัด
ฝ่ามือชิงจุ่มใจมาก่อน เหล่าบริวารที่สองฟากข้างก็รุก
กระหนาบเข้าหา เงาอาวุธและพลังภายในม้วนตัวใส่
เบ้เง็กเล้งเป็นจุดเดียว

เบ้เง็กเล้งซ้ายฝ่ามือขวาชลุ่ย ตันทานรับการ
จุ่มใจไว้ได้พร้อมกับตีโต้กลับไปอย่างฉับไว

เจ้าของป๋ามิคส์ญูญี่สะบัดกวาดฟาดสองมือ กระ-
บวนท่าลั่นพลิกแพลงพิศดาร แผ่กำลังภายในแกร่ง
กร้าวระดมโหมกระหน่ำใส่สามกระบวนท่าซ้อน ๆ กลับ
รุกไล่จนเบ้เง็กเล้งถอยกายไปสามก้าว

เจ้าของป๋ามิคส์ญูญี่ รุกไล่ ตามติด ดุจเงา ตามตัว
ทำจุ่มใจคล้ายระลอกคลื่นทลายฟากฝั่ง ทอยยทะเล็ก
เข้าหา ปากทวาดว่า

“เด็กน้อย แม้แต่บิดาเจ้ายังมีใช้คู่มือเรา อาศัย
เจ้านับเป็นอย่างไรได้?”

เบ้เง็กเล้งชบกรามกรอด ลอบร้องในใจ

“เราต้องไม่อาจพ่ายแพ้ เพราะเพื่อชำระล้าง
ความอับยศของบิดา และล้างแค้นแทนฝ่ามือสลาตัน
เล้งบั้น รวมทงสันติของส่วนรวมจะต้องไถ่ฝ่ามือตรง
ข้ามลงให้จงได้”

ชบคิดถึงตอนนั้นพลันทวาดก้องร้องขึ้น กระแทก
ฝ่ามือกรีดทวาดขลุ่ย มรสุมพลังพลันทะลักออกจากใจ
กลางฝ่ามือ ประกายขลุ่ยกระจายจา^{ขึ้น}ชน

ทั้งสองพลันเปิดฉากหักล้างกันอย่างดุเดือดสะท้าน
ขวัญ เหล่าบริวารปามิคสัญญีก็นอยนถอยโอกาสซ้ำ
เติมใส่เบ้เง็กเล้งตลอดเวลา

เจ้าของปามิคสัญญินับเป็นจอมอสูรแห่งยุคจริง ๆ
การจู่โจมตุ้ยเกรี้ยวกราด โหดเหี้ยมอำมหิต มุ่งหมาย
พิชิตเบ้เง็กเล้งให้แหลกลาญคามือ

แต่ทว่าเบ้เง็กเล้งหลังจากฝึกปรือลมปราณล้ำฟ้า
ถึงขั้นที่เก้า ยามกรีดมือวาดเท้า ล้วนปรากฏกระแส

กำลังทะลักทลายออก อาศัยวิชาฝีมือที่ร่ำเรียนมาหัก
ล้างกับฝ่ายตรงข้ามอย่างสุดกำลัง

ประกายโลหิตกระช่านขึ้น เงาคนปลิวกระจัด
กระจาย คละเคล้าระคนเป็นสภาพพจน์สะท้อนขวัญ
คนตรือนันคลุ้มคลั่ง

สามฝ่ามือล่ำวิญญาณ สีกระบวณท่าผลาญวิญ-
ญาณพอดูเบ้เง็กเล้งไข่ออก ล้วนปรากฏผู้คนล้มตาย
ลงอย่างแน่นหนา ในห้องโถงได้ฟุบเกลื่อนกลาดไปด้วย
ซากศพจำนวนมากมายสุดคณานับ

เบ้เง็กเล้งพัวพันกับเจ้าของปามิคสัญญีเกือบสาม
สิบกระบวณท่า ยังมีอาจจู่โจมทำร้ายฝ่ายตรงข้าม ส่วน
เจ้าของปามิคสัญญีก็ไม่สามารถสยบเบ้เง็กเล้งลงได้

กึ่งกลางแว่วเสียงทวาดก้องสับสน เบ้เง็กเล้งและ
เจ้าของปามิคสัญญีพากันโถมทะยานเข้าหา แว่วเสียง
กรางหนัก ๆ เกรว้างสองสายชวนเชลลไปคนละทิศ
ละทาง

เจ้าของปามิคสัญญีหน้าบิกเบี้ยวบนียาก ชาย
โครงถูกปลายขลุ่ยใส่คราหนึ่ง จนกระดูกชายโครงหัก
ไปสามซี่

ขณะเดียวกัน เบ็้งกึ่งเล็กก็ถูกฝ่ามือประทับใส่ที่
หัวไหล่ จนแขนซ้ายปล่อยห้อยลง

แต่ที่ว่าท่ามกลางเพลิงแค้นที่ลุกฮือไหม เบ็้งก-
เล็กพอดดดอยก็พุ่งโถมเข้าหา กวาดขลุ่ยผลาญวิญญาณ
จุใจไป

ผมเผ้าหนวดเคราเจ้าของปามิคสัญญีลุกชันปาน
เส้นลวดสะบัดฟาดฝ่ามือตีโต้ใส่

ในเสียงระเบิด เจ้าของปามิคสัญญีอ้าปากกระ-
อักโลหิตออกมา เบ็้งกึ่งเล็กก็ถูกพลังฝ่ามือกระแทกจน
ตะลิวร้างลงอย่างเสียหลัก โลหิตสดๆ ประดังถึงคอหอย
แต่ขบกรามกล้ำกลืนไว้ไม่ยอมกระอักออก

เจ้าของปามิคสัญญีเข้คราบโลหิตที่มุมปาก อา-

ภรณ์ที่สวมใส่พองโตราวกับตุกลมอัด รวบรวมกำลัง
ภายในทั้งมวลกระแทกฝ่ามือกระหน่ำใส่เบ็้งกึ่งเล็ก

พลังฝ่ามือรวบรวมจากพลังการฝึกปรี๊ดชั่วชีวิต
จึงหนักหน่วงกดดันคุชุนเขาถล่มลงถมทับ สามารถบด
ขยี้ผู้คนขาดใจตายไปทั้งเป็น !

พริบตานี้ เบ็้งกึ่งเล็กก็สูญลมหายใจเข้าไปลึกๆ
แผ่พุ่มลมปราณล้ำฟ้าใส่ขลุ่ยผลาญวิญญาณ กรีดขึ้น
สู่เบื้องบน สัมเสียงหวีดหวิวระกายโศกพลันดัง เงานขลุ่ย
กระจายจันับร้อยพันสาย ครอบคลุมรอบรัศมีสามวา

นี่เป็นกระบวนท่าไม้ตายของช่งฮุ้นจ้อ นามพิภพ
ถล่มทลาย อาณาภพนับว่าเกรี้ยวกราดรุนแรงสุดจะ
เปรียบประมาณ !

ประกายขลุ่ยพอกกรีดกระจายออก เสียงแผ่ร้อง
อันโหยหวนยาวนานพลันดัง เงานรังสีทองสายหนึ่ง
พลันปลิวตะลิวออกจากวง

เจ้าของปามิกสัณณูอ้วงพุ่เซีย ถูกขลุ่ยผลาญ
วิญญาณจุ่โจมใส่จุคชีวิตต่าง ๆ โลหิตสด ๆ ทะลักออก
จากงุมปาก อวัยวะภายในก็แหลกละเอียดไปสิ้น

มันเบ้งตาที่แตกชานจับจ้องมายังเบ้งเง็กเล้งคล้าย
คิดไม่ถึงว่าฝ่ายตรงข้ามจะปลิดชีวิตมันแล้ว แต่แล้ว
ร่างก็หงายตึงลง ไม่อาจประกอบความชั่วร้ายใดได้
อีก!

เจ้าของปามิกสัณณูพอเสียชีวิต คนของปามิก-
สัณณูที่หลงเหลือไหนเลยกล้ายู่สืบไป ให้ร้องพลาง
หลบหนีออกจากประตูห้องโถงไป

เบ้งเง็กเล้งทราบดีว่าอาศัยเหล่าบริวารที่หลงเหลือ
ย่อมไม่อาจสร้างเภทภัยได้ ก็ไม่ได้ละติดตามเบือนหน้า
มายังเทพธิดาร่าขวัญ ร้องอย่างพลุ่งพล่าน

“มารดา ผู้บุตรชำระล้างความอับยศให้กับท่าน
และบิดาได้แล้ว”

เทพธิดาร่าขวัญโอบกอดเบ้งเง็กเล้งไว้ รำพันว่า

“เล้งยี้ ในที่สุดเจ้าฝึกปรือวิชาฝีมือสุดยอดได้
ตลอดเวลาที่ผ่านมา เจ้าได้รับประสบการณ์ใดบ้าง?”

“เล้งยี้จะค่อย ๆ น้อมเรียนให้ทราบ แต่พวกเรา
ยังคงทำลายล้างสถานที่นั้นก่อนเถอะ”

ทั้งสองพุ่งปราด ๆ ออกจากห้องโถง เบ้งเง็กเล้ง
รวบรวมเชื้อเพลิงแล้วจุดไฟเผาผลาญสำนักใหญ่ปามิก-
สัณณู รวจนเปลวอัคคีแลบเลียขึ้นทั่วทั้งท้องฟ้า จึงล่า
ถอยจากมา

วันสารทง่วนเซียว (หลังตรุษจีน สิบห้าวัน)

ที่ห้องกัเอียงเหลากลางทะเลสาบทุ่งเท่ง

เบ้งเง็กเล้งและเทพธิดาร่าขวัญ ได้เร่งรุดถึงตาม
กำหนดนัดพอสันสนิบนของหอ แลเห็นชายชราท่วง-
ท่าเหี้ยมหลาวสัคนยันรักษาการณ์อยู่ปากทางเข้า กลับ
เป็นเทพคาฟ้าลี้เซียงและพวก

ทั้งสี่เฒ่าพอเห็นเบ้งเง็กเล้งสองแม่ลูก ต่างน้อม
กายคารวะ กล่าวว่

“น้อมพบชู้หยิน (ภรรยาเจ้านาย) เสียวเซียม
จู้ยั้น (นาย) เราอุตมารอคอยอยู่ก่อนแล้ว”

เทพธิดาคร่ำขวัญสะท้านเชือกหนึ่ง เบ้งเง็กเล้ง
ก็ร้องโพล่งอย่างแตกตื่น

“อะไร บิดามาแล้ว?”

ในเสียงอุทาน ทั้งสองพากันพุ่งกายเข้าไป

ภายในหอ จอมปราชญ์แดนคิน เทพขอทาน
แปดนิ้ว และหลวงจีนขรรค์สูงโปร่ง แก่หน้าเปี่ยม
แววเมตตารูปหนึ่ง คาดว่าคงเป็นหลวงจีนอิทธิฤทธิ์
หนึ่งในสี่เทพแห่งจักรวาลนั่งอยู่ทางซ้ายมือ

ทางขวามือเป็นหัวหน้าหมู่บ้านเมฆไสยาสน์สวน
บักกิดชู้ยั้น หักถักเมฆพลั่วขอชวนกุนและภรรยาช่วย-
อยู่ช่วย

ที่กลาง นั่งไว้ด้วยบุรุษกลางคนหน้าแดงฉาน
สดใส เกรายาวจรคอก ท่วงท่าหิ่ยมหาญน่ายำเกรง
ค้ำหลังยืนสำรวจด้วยเบ้งเง็กโซ้ว

สองฟากข้างของบุรุษกลางคนหน้าแดงฉาน นั่ง
ไว้ด้วยสตรีงามอีกสองนาง คือกิมเล้งจ้อและบัวมรกต
ในสี่สระราญแห่งบู๊ลิ้ม

กิมเล้งจ้อพอเห็นเทพธิดาคร่ำขวัญ ก็กล่าว
เสียงเจื้อยแจ้ว

“ยี่ม่วย (น้องที่สอง) เราอุตริงมันมาจากแดน
ปักไ้ มิคาดท่านก็มาด้วย นับว่าประเสริฐแท้”

บุรุษกลางคนหน้าแดงฉานผุ่คลุกชัน สืบเท้า
ปราดเข้าหาเทพธิดาคร่ำขวัญ ครวักุมข้อมือของนางไว้
กล่าวอย่างพลุ่งพล่าน

“เนี้ยจ้อ (คำเรียกหาภรรยา)....”

น้ำตาของเทพธิดาคร่ำวญไหลรินพร่างพรูกระ-
ทั้งนางก็จำแนกไม่ออก ว่าเป็นน้ำตาแห่งความปลื้มปิติ
หรือโศกเศร้ารันทด กล่าวได้แต่เพียงว่า

“ฮุกุน (คำเรียกหาสามี)....”

เบ้เง็กเล้งก็พลุ่งพล่านตันตันยิ่ง นับเป็นคราวแรก
ที่ได้พบพานบิดาผู้ให้กำเนิด ยามนั้นงอเข้าคุกกลางกราบ
กราน ร้องเรียกว่า

“บิดา....”

อาคันตุกะอุดรเบ้ฮุน เยหนาชนมมองเบ้เง็กเล้ง
กล่าวว่า

“เล้งยลุกชนมา พฤติการณ์ในวงนักร้องของเจ้า
บิดาได้รับทราบแล้ว นับเป็นที่ปลาบปลื้มประโลมใจ
แก่เรานัก”

ยามนั้นเบ้เง็กโฮ้วก็งอเข้าคุกกลางที่เบื่องหน้าเทพ-
ธิดาคร่ำวญ กล่าวว่

“มารดา....”

เทพธิดาคร่ำวญ ถลันไปประคองบุตรรักที่
พลัดพรากจากมาสิบกว่าปีขึ้น โอบกอดพลางปลั่งเสียง
ร่ำให้ออกมา

จอมปราชญ์แดนดินพลันกล่าวขึ้น

“เง็กเล้ง ซื่อแป๊ะขอแสดงความยินดีต่อเจ้า”

เบ้เง็กเล้งนึกใจคิด ก็บกลานไปกราบกรานจอม
ปราชญ์แดนดิน กล่าวว่า

“ซื่อแป๊ะ อภยทิศัยยมเลือนคารวะท่าน”

จอมปราชญ์แดนดินแย้มยมพลางสั่งให้ลูกชนเบ้-
เง็กเล้งก็หันไปกราบกรานต่อเทพขอทานแปดนิ้ว

เทพขอทานแปดนิ้วโบกมือชักไขว้ร่ำว่

“ลูกชนเถอะ ไยต้องมากมารยาทไป พวกเรา

เหล่าเผ่ากระดูกผุกร่อนล้วนใช้การมิได้แล้ว ภาระ

พิทักษ์ คุณธรรม ในวงนักร้อง สมควร มอบ ต่อเจ้าและ-
เหล่าพวกผู้เยาว์กระทำแทน”

เบ๊เง็กเล้งพอพบเห็นหัตถ์เมฆพลวชอช้วนกุน
และภรรยา ก็ประหวัดนึกถึงชอฮี้เซียขึ้นมา สาวทำถึง
เบ๊องหนาทงสอง น้อมกายคารวะกล่าวว่า

“ผู้หลานขอน้อมพบแป๊ะแป๊ะบ๊อ (ลุงป้า)”

ชอช้วนกุนผินยมพลวกล่าวว่า

“มิกลารับ กาลก่อนพวกเราเข้าใจเจ้าผิดไป
กระทำการรุนแรงเกินกว่าเหตุ หวังให้เจ้าอย่าได้ถือสา
ด้วย”

จอมปราชญ์แดนดินสอดคำขึ้น

“เง็กเล้ง พฤติการณ์ที่ผ่านมาของเจ้า มีที่
ต้องตำหนิอย่างใหญ่หลวง ช้อแป๊ะต้องอธิบายต่อชอ-
ฮี้เซีย ทั้งสองฝ่ายจึงสามารถเข้าใจกระจ่างได้”

เบ๊เง็กเล้งลงโลดยิ่งนัก แต่มีทักกล่าววาจาเทพ
ขอทานแปดนิ้วร้องว่า

“หากเมื่อนี้เกิดการเข้าใจผิด ย่อมต้องปรับความ
เข้าใจกันแต่เนิ่น ๆ จึงถูกต้อง ไหนเลยเป็นเช่นบั้งเฮีย
และกิมเล้งจ้อ เพราะเข้าใจผิดเพียงเล็กน้อย ถึงกับ
ต้องพลัดพรากจากกันหลายสิบปี จวบจนบัดนี้จึง
สามารถอยู่ร่วมกัน”

จอมปราชญ์แดนดินบังกิมมีขันทีหนักแน่นเพียง
แย้มยิ้มเล็กน้อย แต่กิมเล้งจ้อถึงกับหน้าแดงฉาน ร้อง
เพี้ยกล่าวว่า

“ในปากสุนัขมีมิ้งาข้างนอกเงยจริง ๆ”

ยามนั้น เสียงชายเสื้อปะทะลมพลันดัง เกรว้าง
อื้อนอื้นหลายสายพลวปราดมาถึง เป็นชอฮี้เซีย ราช-
ธิดาเงาโลหิตเล้งเซาะเอี่ยม ตังเปี้ยเกี้ยว เขียงกั๋วหงส์จุ
และเทพบุตรเสื้อครามฮวยซีโหว

เบ้เง็กเล้งมีอาจสะกตกทนใจได้ สะอึกไปยิดกุม
ม่อนม่นมของชอฮิฮัยไว้อย่างลุ่มทัว รำร้องว่า

“ฮัยม้วยม้วย....”

ชอฮิฮัยก็ร้องเรียกคำเล้งกอกอ สองตาเอ๋อคลอ
ท้วยหยาดน้ำ กล่าวอย่างพลุ่งพล่าน

“ข้าพเจ้าเหลวไหลนัก กลับเข้าใจท่านผิดไป
ยามเมื่อรับทราบเรื่องจากผู้อาวุโสทุกท่าน จึงรู้สำนึก”

เซียงกัวหงส์จุกั้วงหยกประทับสีแดง ยืนส่งต่อ
เบ้เง็กเล้ง กล่าวว่า

“เล้งกอกอ ขอมอบสมบัติประจำตระกูลคืนต่อ
ท่าน”

“เซียงกัวโกวเนี้ย ตลอดเวลาที่ผ่านมามีท่าน
สบายดี?”

“ได้รับการคุ้มครองดูแลจากซีโหว่กอกอ ข้าพเจ้า
สบายดี”

กล่าวพลางชะม้ายมองไปยังชวยซีโหว่ด้วยไมตรี
อันลึกซึ้งแวบหนึ่ง

เบ้เง็กเล้งพลันพบว่าเซียงกัวหงส์จุกั้วและชวยซีโหว่
ล้วนมีจิตใจผูกพันกัน จึงเป็นเหตุให้ไปกล่าวกับชวย-
ซีโหว่อย่างยิ้มแย้ม

“ชวยเซียนับว่าคู่ควรกับเซียงกัวโกวเนี้ยยิ่ง ขอ
แสดงความยินดีทั้งสองท่านด้วย”

พลันนึกคิดว่านางอสุรีเสื่อแดงล้งหังสึมได้รุดมา
ท้วยจึงถามขึ้น

“ไฉนไม่พบเห็นล้งหังสึมโกวเนี้ยเล่า?”

ราชธิดาเงาโลหิตเล้งเซาะเอี่ยมกล่าวเสียงเจือย
แจ้ว

“ระหว่างทางที่พวกเราเดินทางมา พวกเรา
พบพานประมุขอสุรภูตพรายล้งเป๊ะเป๊ะ (ลุง) ล้งเป๊ะ-
เป๊ะจึงชักชวนล้งหังสึมเจ้ากลับไป พร้อมกับฝากวาจาต่อ

ผู้อาวุโสในวงนักเลง ว่าขุมอสุรภูตพรายชอถอนตัว
จากวงนักเลงแล้ว”

เบ้เง็กเล้งส่งเสียงทงอ้อ หวนนึกถึงวันเวลาที่เคย
อยู่ร่วมกับนางอสุรเสือกแดง อตบ้งเกิดความรู้สึกหวน
รำลึกมิได้

กิมเล้งจ้อพลันกล่าวกับอาคันตุกะอุดรและเทพธิดา
คร่ำขวญว่า

“วงนักเลงกลับคืนสู่ความสงบสันติแล้วเราก็คบปลื้ม
ทั่วไผ่สันโทษ เพียงแต่มีธิดาบุญธรรมอยู่สองนางคอย
เป็นห่วงกังวล คิद्यกเป็นสะใภ้ตระกูลเบ้ มิทราบเห็น
เป็นอย่างไรร?”

อาคันตุกะอุดรกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

“ประเสริฐแท้ มิทราบทั่วเจ้าคิดจัดการอย่างไร?”

“เง็กไช้วคืออันรู้วาม สมควรให้เบ้เย็กเยียวที่อ่อน
หวานกล่อมเกลาจิตใจ ส่วนเซาะเอี่ยมชอยยกต่อ
เง็กเล้ง”

เบ้เง็กเล้งหน้าแดงระเรื่อ อ้าปากหมายกล่าว
วาจา แต่กิมเล้งจ้อคล้ายล่วงรู้ความในใจเบ้เง็กเล้ง
โบกมือห้ามมิให้กล่าววาจา เบือนหน้าไปกล่าวกับ
ชออีเซีย

“ท่านรังเกียจที่จะรับเซาะเอี่ยมเข้าร่วมในวิถีชีวิต
ระหว่างท่านกับเง็กเล้งหรือไม่?”

ชออีเซียกล่าวโดยมิขบคิด

“ข้าพเจ้ายินดีที่ได้นางมาร่วมด้วย”

ราชธิดาเงาโลหิตเล้งเซาะเอี่ยมก้มศีรษะต่ำด้วย
ความเยี่ยงอาย แต่ตาคู่งามกลับชะม้ายมองมายังเบ้-
เง็กเล้งอย่างรักใคร่ลุ่มหลงแวบหนึ่ง

เบ้เง็กเล้งหวนนึกถึงไมตรีที่ราชธิดาเงาโลหิตเคย
ยื่นมือช่วยเหลือตนตลอดมา สองตาจับจ้องมองวงหน้า
อันงามพิลาสล้ำของนาง ตอ้งบ้งเกิดความปลอดภัย

ประโลมใจสุดแสน ลอบเกี่ยวก้อยช่อ^๕ี้อยู่เคลื่อนกาย
ไปยื่นเคียงข้างกับเล่งเซาะเอี่ยม

ส่วนเทพธิดาร่ำวณู ก็คลายจากการโอบกอด
เบ้เง็กไขว้ ปลอ่ยให้บุตรชายสาวทำไปยื่นเคียงบ่า
เคียงไหล่กับตงเปี้ยเกี่ยวที่หน้าแดงระเรื่อด้วยความขวย
เขินเอียงอาย

หนุ่มสาวทั้งห้าล้วนคมคายสง่างาม โสภา
สะคราญล้ำ สร้างความปลื้มปิติแก่เหล่าผู้อาวุโสอย่าง
สุดแสน

อาคันตุกะอุดรเบ้ขึ้นกล่าวเสียงกังวาน

“เมื่อเสร็จจากการชุมนุมบนหอนกเอย่งเหลา ขอ
เชิญชวนทุกท่านเร่งรุดสู่ดินแดนอุดร เป็นอาคันตุกะ
ทรงเกียรติในพิธีวิวาห์ระหว่างเล่งย กับ เซีย ^๕เอี่ยม
และไขว้กับเกีย^๕ย”

มารดาช่อ^๕ี้อยู่ช่วยช่วยสอดคำขึ้น

“พวกเราต้องส่งข่าวต่อหัวหน้าสมาคมบุปผา-
เหลียง เชิญชวนนางเข้าร่วมพิธีวิวาห์ของเซีย^๕ย”

เบ้เง็กเล้งเพ่งทราบว่ ช่วยอยู่ช่วยบอกเล่าชาติ
กำเนิดแท้จริงของช่อ^๕ี้อยู่ก่อนนางแล้ว ต้องระบายลม
หายใจยาว ๆ ออกมา ก็ศีรษะลงจับจ้องมองช่อ^๕ี้อยู่
และราชธิดาเงาโลหิตในอ้อมแขนอย่างพิศุข....

— จบบริบูรณ์ —